

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

159

கார்த்திகை 2021

100/-

ஜீவந்தி

பிரதம ஆசிரியர் : க.புரணிதரன்

பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா, ஏ.எஸ்.உபைத்துல்லா, இ.சு.முரளிதரன், உ. நிசாப், ஏ.எச்.வெரச.கோரி,
நிருஜா கிராசரத்தினம், சொங்கதிரோன், நி.பி.அருளானந்தம், சிவ ஆரூரன், பாண்டிச்சமன்,
சோ.ப. மாவனலை எம்.எம்.மனசூர், வானம்பாடி முஜா, விழிநிலவன், நாச்சியாத்துப் பரவீன், ஜில்,
குன்னா நவாஸ், பெளராஜா அனராசா, கருணை ரவி, வேலணையூர் ரஜிந்தன், வசிகரன்,
சிவகரன் விநோதிதன், கண்ணாவி அலுவலர், மு. அநாதரட்சகன்.

சிறீ சிறீ Digitized by Nooraham Foundation, கட்டிடநாதன்
nooraham.org / laavaraham.org

பொருளடக்கம்

சிறுகதைகள்

- உ.நிசார் - 06
ஏ.ஏ.ஹெச்.கே.கோரி - 13
இராசரத்தினம் நீருஜா - 22
செங்கதிரோன் - 26
நீ.பி. அருளானந்தம் - 29
சிவ. ஆரூரன் - 37

கவிதைகள்

- பாஸ்கரன் சுமன் - 05
சோ.ப - 09
மாவனல்லை எம்.எம். மன்ஜூர் - 18
வானம்பாடி முஜா - 18
விழிநிலவன் - 20
நாச்சியாதீவு பர்வீன் - 21
ஜமீல் - 24
ருஸ்னா நவாஸ் - 24
பெளர்ஜா அன்ராசா - 25
கருணை ரவி - 25
வேலணையூர் ரஜிந்தன் - 25
வசீகரன் - 33
சிவகரன் விநோஜிதன் - 42
கஸ்ஸாலி சஷ்டிம்ஸ் - 47

குறுநாவல்

- க.சட்டநாதன் - 43

நூல் விமர்சனம்

- மு.அநாதரட்சகன் - 28
சிறீ. சிறீஸ்கந்தராசா - 34
நா.நவராஜ் - 40

பேசும் இதயங்கள்

உள் ஓவியங்கள்

கனிவுமதி

அட்டைப்படம்

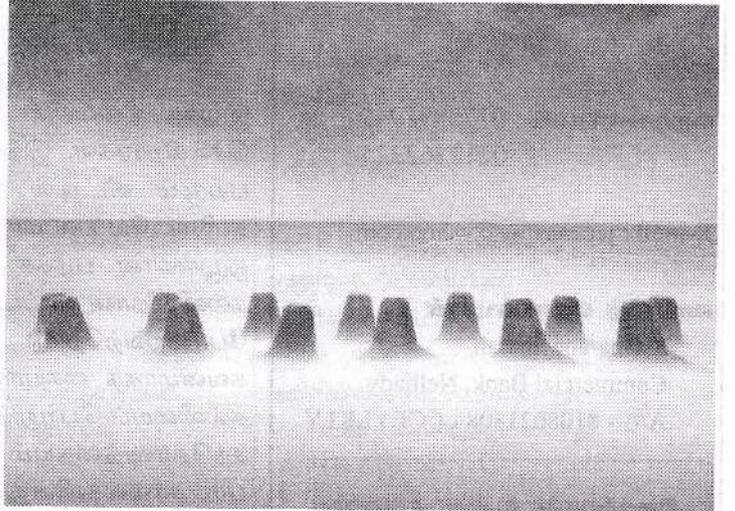
நன்றி இணையம்

கட்டுரைகள்

கலை இலக்கியமும் மனக்கோல வெளிப்பாட்டு பிரச்சனைகளும்
பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா - 03

ஜானைதா செஷரீப் என்னும் ஓர் ஆளுமை
ஏ.எஸ்.உபைத்துல்லா - 10

பாசப்பேராட்டம் "மிராக்கல் இன் செல் நம்பர் செவின்"
இ.சு. முரளிதரன் - 41

ஜீவந்தி

2021 கார்த்திகை இதழ் - 159

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவய்யந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீகீர்த்தி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலலப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியாஸ்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949

0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வாங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவந்தி சந்தா வியரம்

சுளிர் - 100/- அண்டுச்சந்தா - 1500/-
வெளிநாடு - \$ 60U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,
Kalaiahram,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவந்தி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் நள்ளை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட உற்று உற்று...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.-
- பாரதிநாசன்-

மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு

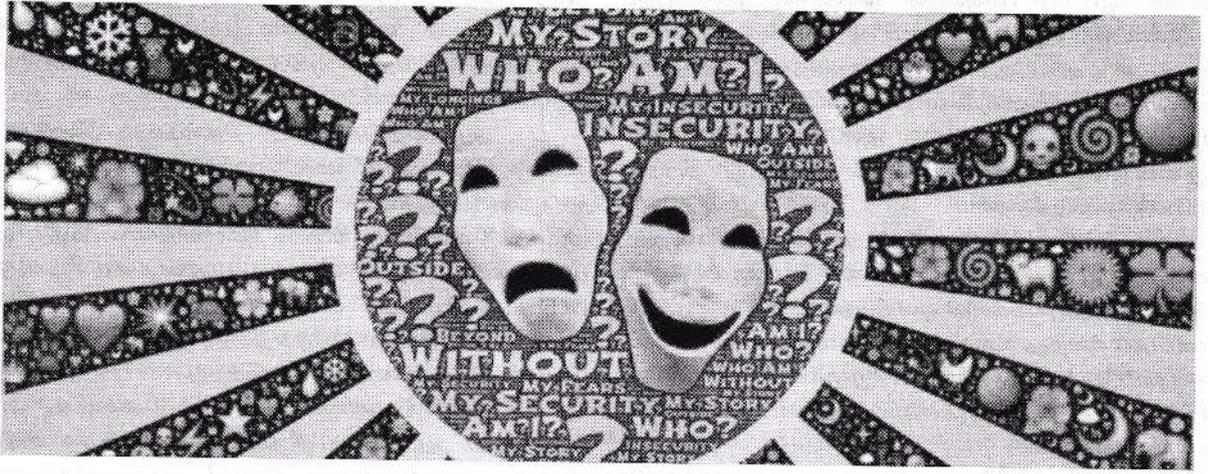
இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் எமது பாடசாலைகள் மிடுக்கான பிள்ளைகளை(Smart Kids) உருவாக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் வளமுள்ளவையாக பாடசாலைகளைப் பேண வேண்டும் என்ற எண்ணக்கரு பலரையும் சிந்திக்க வைத்தது. அரசும் உதவி வழங்கும் நிறுவனங்களும் சமூக நலன் விரும்பிகளும் பாடசாலைகளை வளப்படுத்துவதில் பங்களிப்புகளைச் செய்திருந்தன. மெல்ல மெல்ல மாணவர்களும் மிடுக்கானவர்களாக மாறிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒழுங்கான பழக்கவழக்கங்கள், செய்திறனில் நேர்த்தி, கூட்டிணைந்து செயற்பாடுகளில் ஈடுபடல் போன்றவற்றால் பிள்ளைகள் தமது மிடுக்குத்தனத்தை(smartness) வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். கிராமப் பாடசாலைகளையும் வளமுள்ளவையாக மாற்றுவதற்கான அரசு திட்டங்களும் செயற்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. இந்த வேளையில் தான் கொவிட் எனும் பெருந்தொற்று ஏற்பட்டு சகல செயற்பாடுகளும் ஸ்தம்பிதமாகும் நிலை ஏற்பட்டது.

ஏறத்தாழ இரண்டு ஆண்டுகள் பாடசாலைக் கல்வியை இழந்த நிலையில் தற்போது மீண்டும் பிள்ளைகள் பாடசாலை செல்கிறார்கள். இந்த இரண்டு வருடங்களிலும் கொவிட் பற்றிய பயமும் வீட்டில் "அடைந்து கிடந்த" நிலைமையும் பிள்ளைகளிடையே பல மாறுதல்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. சோர்வு, பயம், ஒழுங்கான பழக்க வழக்கமின்மை, சலிப்பு, நம்பிக்கையின்மை, கல்வி மீதான நாட்டமின்மை, நண்பர்களுடனான கலகலப்பின்மை போன்றவற்றோடு இன்று பாடசாலை வரும் மாணவர்களைக் கவனமாகக் கையாள வேண்டியது அவசியமாகியுள்ளது. இழந்த கல்வியைப் பெற்றுத் தருவது மட்டுமன்றி, பிள்ளைகளிடம் இழந்த சந்தோஷத்தையும் இழந்த மிடுக்கையும் மீட்டுத் தருவதும் பாடசாலைகளினதும் ஆசிரியர்களினதும் பெற்றோரதும் பாரிய பொறுப்பாக உள்ளது. இவற்றைக் கவனத்திற் கொள்ளாது விரைந்து பிள்ளைகளில் மாறுதல்களை ஏற்படுத்திவிட வேண்டும் என்ற அவசரம் ஆபத்தாகவும் மாறக்கூடும். எம் அனைவரினதும் இணைந்த செயற்பாடுகள் எமது பிள்ளைகளின் மிடுக்கை மீட்டுத் தரும் என்ற நம்பிக்கையோடு நாம் செயற்படுவோம்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவந்தி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்பனையில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. புயலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம். கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி
4. புத்தகப்பண்பாடு
5. மு.யாழவன் - திருகோணமலை.
6. கந்தராமம் அ. அஜந்தன்
7. சிரமேஷ்
8. அ.யேசுராசா
9. செ.சுதர்சன் - பேராதனை

கலை இலக்கியமும் மனக்கோல வெளிப்பாட்டுப் பிரச்சினைகளும்

■ பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா ■

உளப்பகுப்பு உளவியல் அறிகை உளவியல் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சி, கலைத்துவ வெளிப்பாடு (ARTISTIC EXPRESSION) தொடர்பான பிரச்சினைகளை மேலும் கூர்மைப் படுத்தியுள்ளது.

கலை இலக்கியம் தொடர்பான பாவனைக் கோட்பாடே நெடுங்காலமாக வழக்கில் இருந்து வருகின்றது. வாழ்க்கையையும், மனிதர்களையும், நிகழ்ச்சிகளையும், பொருள்களையும் பாவனை செய்தல், அழகியல் துலங்கலை மீட்டுகின்றது என்று பாவனைக் கோட்பாடு விளக்குகின்றது. அரிஸ்டோட்டில் உருவாக்கிய பாவனைக்கோட்பாடு அடிப்படையாக, இந்திய மரபிலும் காணப்பட்டன. பாவனையும் அதனை அடியொற்றிய சுவை (இரசம்) உருவாக்கலுமே இந்திய மரபில் நிலைபெற்று கொண்ட கலைக்கோட்பாடாக உள்ளது.

உளவெளிப்பாட்டுக் கோட்பாடு கலைப்படைப்பைத் தருபவரது, மனவெழுச்சிக் கோலங்கள் எத்தகைய விசையுடனும் செறிவுடனும் கையளிக்கப்படுகின்றன என்பவற்றை அடியொற்றியே படைப்பின் வெற்றியை இனங்காணுகின்றது. அவற்றை வெளிப்படுத்துவதற்குரிய குறியீடுகளைத் தெரிவு செய்தலை அடியொற்றிக் கலை வெளிப்பாட்டுப் பிரச்சினைகள் மேற்கிளம்புகின்றன.

இலக்கிய வெளிப்பாட்டில் சொற்களும், இசை வெளிப்பாட்டில் ஒலிகளும், ஓவிய வெளிப்பாட்டில் வண்ணங்களும் வடிவங்களும், என்றவாறு ஒவ்வொரு துறைகளும் தத்தமக்குரிய உடைகங்களைத் தெரிவு செய்கின்றன.

“வெளிப்பாடு என்பது இச்சைகளை வெளிப்படுத்தும் ஆழ் மனத்தின் குறியீட்டுச் செயல்முறையுடன் இணைந்தது என உளப்பகுப்பு உளவியலாளர் விளக்குவர். அடக்கப்பட்ட உளவியலின் களஞ்சியமாக விளங்கும் “நனவிலி” என்ற ஆழ்மனக்குவியலை குறியீடுகள் வாயிலாக வெளிப்படுத்துவதன் வாயிலாக நனவிலிமனம் இச்சைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முயல்கின்றது. அந்நிலையில் “வெளிப்பாடு” என்பது படைப்பவருக்கு மனச்சுக்கத்தைக் கொடுக்கும் செயல்முறையாகின்றது.

அந்நிலையில் வெளிப்பாடு தொடர்பான ஒரு பிரச்சினை மேலெழுகின்றது. சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் ஆழ் மனத்தின் புதையலை உள்ளவாறு வெளிப்படுத்த முடியாத திணிப்பை மேற்கொள்கின்றன. அந்நிலையில் பதிற் குறியீடுகளால் மனப்புதையலை வெளிப்படுத்த முயல்வதாக உளப்பகுப்பினர் குறிப்பிடுவர்.

அதேவேளை சமூக அழுத்தங்களைப் புறந்தள்ளி விட்டு “பச்சையாக” வெளிப்படுத்தும் படைப்பாளர்களும் உள்ளனர். இந்தியாவின் மத்தியப் பிரதேசத்தில் உள்ள கஜிராகோ கோயிற் சிற்பங்கள் சில அத்தகைய இயல்பை வெளிப்படுத்துகின்றன.

பாலியல் எழுச்சியை வெளிப்படுத்தும் அந்தச் சிற்பங்கள் தொடர்பாகப் பல்வேறு பொருள் கோடல்கள் தரப்படுகின்றன. அவை, “தாந்திரிக (TANTRIC) பாலியல் செயற்பாடுகளை” வெளிப்படுத்துவதாக ஒரு சாரார் குறிப்பிடுவர்.

ஊழ்வினைக் கோட்பாட்டுடன் தொடர்புபடுத்தி இன்னொரு சாரார் அதற்கு விளக்கம் கொடுக்கின்றனர்.

அறிகை உளவியலாளர், கலையாக்க வெளிப்பாட்டை அறிகை நீட்சியுடன் (EXTENDED COGNITION) தொடர்புபடுத்தி விளக்குவர். அறிகைக் கோட்பாட்டில் மூன்று பிரதான பிரிவுகள் உள்ளன. அவை

1. மனித வளர்ச்சிப்படிநிலைகளுடன் அறிகையமைப்பின் வளர்ச்சியையும் தொழிற்பாடுகளின் வளர்ச்சிகளையும் கலைவெளிப்பாட்டுத் திறன்களையும் தொடர்புபடுத்திக் காட்டும் பியாசேயின் கோட்பாடு
2. வைக்கோட்சியின் சமூக பண்பாட்டு அறிகைக் கோட்பாடு: சமூக இயல்பையும், இயக்கத்தையும், முரண்பாடுகளையும் அடியொற்றி அறிகைச் செயற்பாடுகளையும் வெளிப்பாட்டு ஆற்றல்களையும் விளக்கும் கோட்பாடாக அது அமைகின்றது.
3. தகவல் நிரல்படுத்தும் கோட்பாடு: மனித சிந்தனையையும் வெளிப்பாட்டையும் புலன்கள் வழியான உள்ளீடு, உள்ளீட்டைச் செழுமைப்படுத்தல் மற்றும் வெளிப்படுத்தல் என்ற நிலைகளிலே கலை வெளிப்பாட்டை விளக்குகின்றது.

புலன்கள் வழியாகப் புறவுலகின் தகவல்கள் மூளைக்குத் தரப்படுகின்றன. அவை மூளையிலே ஒழுங்குபடுத்தப்படுகின்றன. ஒழுங்குபடுத்தலோடு இணைந்த, “விரிநிலை அறிகையாக்கம்” மூளையிலே நிகழ்கின்றது. கற்பனையும் படைப்பு மலர்ச்சியும் அவற்றை அடியொற்றித் தோற்றம் பெறுகின்றன. தேவையேற்படும் பொழுது அவை வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

கலை வெளிப்பாடு என்பது மூளையின் தனித்துவமான செயற்பாடு. அதனை விளங்கிக் கொள்வதற்கு பல்வேறு அறிவுப்புலங்களின் ஒன்றிணைப்பு அடிப்படையாக வேண்டப்படுகின்றது. உளவியல், சமூகவியல், மானிடவியல் மூளைநரம்பியல், இயக்கவியல், முதலாம் துறைகளின் ஒன்றிணைப்பின் வழியாக கலை வெளிப்பாட்டை நோக்க வேண்டியுள்ளது.

மனவெழுச்சியும் கற்பனையும் கலந்தும், இணைந்தும் செயற்படல், கலை வெளிப்பாட்டின் தனித்துவமாகின்றது. கலைவெளிப்பாட்டில் மனவெழுச்சிகளினதும் உணர்ச்சிகளினதும் முக்கியத்துவத்தை மகிழ்ப்புணைவிய இயக்கம் (ROMANTIC MOVEMENT) வலியுறுத்தியது. அந்நிலையில் கற்பனையும் உணர்ச்சியும் கலந்த சொற்களோடு உறவாடுதலும், பழைய சொற்களுக்குப் புதிய வலுவேற்றம் செய்தலும், வெளியீட்டுப் பிரச்சினையுடன் தொடர்புபட்டு நிற்கின்றன.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்திலிருந்து வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கிய உள வெளிப்பாட்டியல்; (EXPRESSIONISM) கலைப்படைப்பை மேற்கொள்பவரின் அக வயப்பாட்டுக்கு அத்த முக்கியத்துவம் கொடுத்தது. புறவய நடப்பியலைக் காட்டிலும் மனவெழுச்சி அனுபவங்களே கலை வெளிப்பாட்டில் முன்னுரிமைப்படுத்தப்பட்டன.

முதலாம் உலகப்போர் மனித மனங்களில் வடுக்களையும் மனவெழுச்சி அதிர்வுகளை செறிவு மிக்க உணர்ச்சிக் கோலங்களையும் ஏற்படுத்தியது. அந்நிலையில் உணர்ச்சிகளின் இயம்பல், மனவெழுச்சிகளின் வெளிப்பாய்ச்சல், ஆகியவற்றுக்கு முதன்மை வழங்குதல் கலையாக்க வெளிப்பாடுகளில் இடம் பெறலாயின.

மனவெழுச்சியின் சொற்களே கவிதை வடிவெடுத்தது ஒவியத்தில் வண்ணங்களும், வடிவங்களும், செம்பரவலும், வெளிக்கோடுகள் (OUT LINE) அற்ற சித்திரிப்பும், எதிர்பாராத வண்ணங்களும், கட்டிலனாகா பயன்பாடுகளும், கோணல்மானலான தூரிகைகளின் பயன்பாடும் எடுத்தாளப்பட்டன.

அரங்கியலில் வலிமையான உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு பெருப்பித்தலும், திரிபுபடுத்தலும்

என்ற வெளிப்படுத்தல் நுட்பங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அரங்கியலில் உளவெளிப்பாட்டை முன்னெடுத்த முன்னோடியாக ஜோன் ஓகஸ்டு இடிறின்பேர்க் (1849- 1912) குறிப்பிடப்படுகின்றார்.

ஆழ்மனத்தின் கொதி நிலைகளை வெளிப்படுத்த கட்டிலத் திரிபுகளும், மீநிலை வெளிப்பாட்டு (HYPER EXPRESSION) நுட்பங்களும் திரைப்படங்களிலே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆழ்ந்த நிழல், உயர் நிலைக் கோணங்கள் அத்த ஒளிப் பரவல், சாதாரணநிலையில் எட்ட முடியாத காட்சிக்கட்டுகை (SET) முதலியனவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆழ்ந்து நோக்கினால் நடப்பியலோடு எதிர்த்து மேலெழும் கலைத்துவ வெளிப்பாடு முன்னெடுக்கப்படுகின்றது.

கலைத்துவ வெளிப்பாடு இசையில் அருவ நிலையிலும் ஆடலில் காட்சி நிலையிலும் மேற் கொள்ளப்படுகின்றன. வெளிப்பாட்டை மேலும் செறிவுபடுத்துவதற்கு ஆடலும் இசையும் ஒன்றிணைத்து மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

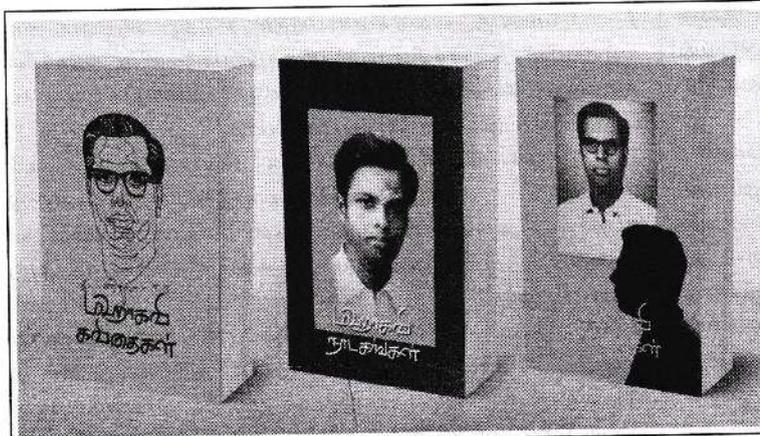
கலைத்துவ வெளிப்பாட்டைத் தற்கதிர்ப்புடன் (EGO) தொடர்பு படுத்தி விளக்குவோரும் உளர். தற்கதிர்ப்பைவிட்டு நீங்கும் பொழுது, வெளிப்பாட்டுக்கு விடுதலை கிடைக்கப் பெறுகின்றது என்ற குறிப்பும் உண்டு. இந்திய மரபிலும் இக்கருத்து வலியுறுத்தப்படுகின்றது. கலையாக்கச் செயல் முறையை இறையியலுடன் தொடர்புபடுத்தல் இந்திய மரபில் நிலை பேறு கொண்டுள்ளது. “அவனருளாலே அவன் தாழ்வணங்கி” என்ற மணிவாசகரின் மொழிவு அக்கருத்தை மீளவலியுறுத்துகின்றது.

கலை வெளிப்பாட்டில் நிகழும் “போதாமை நிலை” ஒரு பிரச்சினையாக அழகியல் மெய்யியலிலே குறிப்பிடப்படுகின்றது. மனிதரால் உருவாக்கப்பட்ட வெளியீட்டுக்குரியகலை மூலகங்கள் அனைத்தும் உணர்ச்சிப் பேரலைகளை வெளிப்படுத்த முடியாத “போதாமை நிலையில்” இருத்தலைப் படைப்பாளரே குறிப்பிட்டுள்ளனர் என்று “போ, போ, என்னால் வருணிக்க முடியாது” காலைக் காட்சியை விளக்க முயன்ற பாரதியின் குரல் உள்ளது.

தாம் எழுதிய படைப்பு போதாத நிலையில் உள்ளமையால் அதனைக் கிழித் தெறிந்த எழுத்தாளரும் உளர். இலங்கையில் எழுத்தாளர் ஒருவர் தமது படைப்பை எரித்து விட்டதாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

போதாமை நிலையில் தமது ஒவியங்கள் மீது மையை வீசிய ஒவியர்களும் உளர். பின்னர் ஒவியத்துறையில் அது ஒரு நுட்பமாகவும் வளர்ச்சியடைந்துள்ளமை பிற்தொரு செய்தி.

அதேவேளை நடப்பில் உள்ள சொற்கள் மீதும், கலை மூலகங்கள் மீதும், நடப்பியற் கோட்பாடு நம்பிக்கை கொண்டு, மனக்கோலங்களை வெளிப்படுத்துகின்றது. ●

நூல் அறிமுகம்

மஹாகவி கவிதைகள் - 1200.00

மஹாகவி நாடகங்கள் - 800.00

மஹாகவி காவியங்கள் - 600.00

வெளியீடு - ஜீவநதி

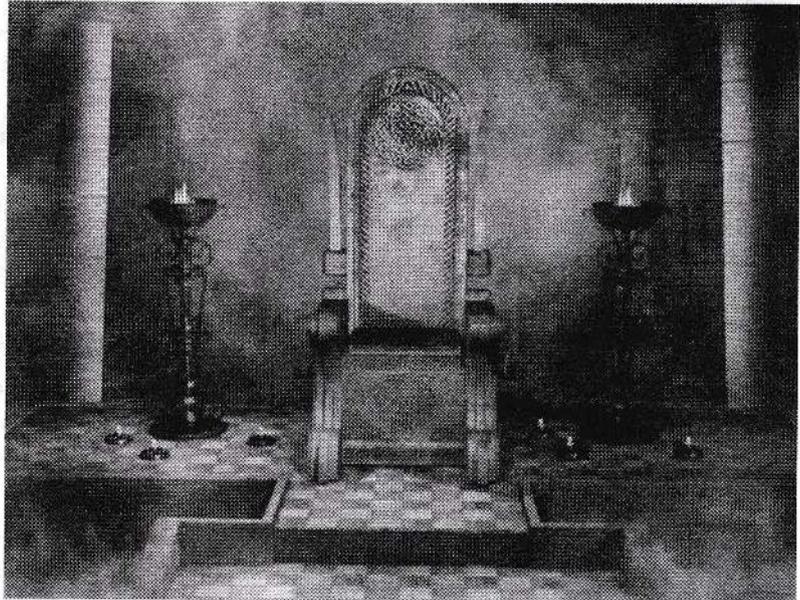
மஹாகவியின் முழுமையான

கவிதைகள், நாடகங்கள் அடங்கிய தொகுப்பு

அஞ்சல் செலவு இலவசம்.

அரியாசனம்

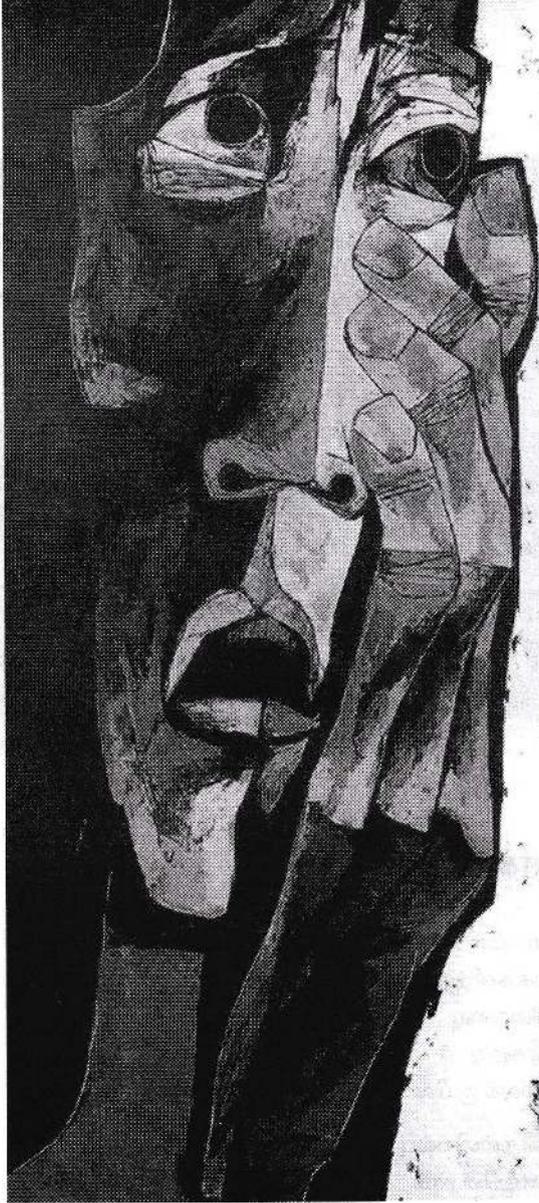
எங்கள் வீட்டிலேயர் அரியணை இருந்தது
ஆண்ட பரம்பரையின் அடையாளம்
முந்நூறாண்டாய் அழியாச் சொத்து
மண்டபத்தில்
சிவப்புக் கம்பளம் விரித்து
ஓய்யாரமாய்க் கிடக்கும்.
ஐந்து ரூபாய்ச் சுருட்டுக்கு
அல்லலுறும் எங்கள் தாத்தன்
அரியணை ஏறியதும்
மாரியம்மன் சடங்கில் சன்னதம் கொண்டாடும்
அடியேன் போலாவார்
அவர் இடதுகால் தொடையேறும்,
வலதுகால்.
தன் மகனை அழைப்பார்
திருப்பெருந்துறையான் ஆட்கொண்ட
மணிவாசகராய் கட்டுண்டு கிடப்பார்,
என் அப்பன்
அவரும் ஆண்ட பரம்பரைதான்.
அரியணை ஏறும் பாணியை
அங்குலம் அங்குலமாய் எடுத்துரைப்பார்
என் அப்பனுக்கு அரியணை ஏற்றம்
தினம் தினம் சொப்பனத்தில் நிகழும்
இப்போதெல்லாம்
தச்சர்கள் வீடுவந்து போவது
அடிக்கடி நிகழ்கிறது
நேற்றைய மழைநாள்
தாத்தன்,
அரியணை சரிந்து வீழ்ந்தே போனார்
அகவை எண்பதில் மாண்டே போனார்,
நொறுங்கிய அரியணையைச் சுற்றியே ஊரும்
என் அப்பனின் விரல்கள்
வாஞ்சையை வடிக்கும் முகம்
மாதங்கள் இரண்டு கடக்க
அந்தோ!
விறகாகிப் போனது
ஆண்ட பரம்பரைச் சொத்து.

நவீன ஏகலைவர்

தொண்டையில் சிக்கிய
செழுத்துக் கனிந்த
ஆலம் விதையை
கக்கி நகர்கிறது
பூஞ்சோலைக் குயில்
மண்ணின் நல்லியல்பு
மனித மனத்தின் ஈரம்
விதைக்கு,
விருட்ச வடிவம் கொடுத்திற்று
ஆலையின் நிழலில்
தங்கியே கடந்தோர் பலர்
இன்றும் கிளைதொறும் பறவை வரிசை
குடிகொள்ளும் நோக்கோடு
வந்து சேர்ந்தது
குறைப்பிரசவ முடக்காகமொன்று
குந்தியிருக்கக் கால் பதிக்கையில்
முடக்கால் சறுக்கி
வீழ்ந்து போயிற்று
தரைமோதி எழுந்த காகம்
ஆலை தன்னை, தள்ளி வீழ்த்தியதாய்
“மெய்மொழி” உரைத்ததுவே!

பாஸ்கரன் சுமன் 2 கவிதைகள்

அதனால் நாங்கள் எப்பிடி அந்த வீட்டுக்குப் போவோம்? மனிஷா நடமாட்டங்களும் தெரிபட இல்ல. அந்த வீட்டில் யார் சரி குடியிருந்தாங்களென்டால் இந்த எடத்துல இருந்து ஒரு அடி நோட்டாவது விழுந்திருக்க வேணுமே.”

புற்களாலும், பற்றைகளாலும், மரம்மட்டைகளாலும் சூழப்பட்டிருந்த அவ்வீட்டைப் பார்வையிடப் போகும் போது ஏற்படும் வீண் சிரமத்தைத் தவிர்த்துக் கொள்ளவே உதவியாளர் அவ்வாறு கூறியிருக்க வேண்டும்.

“அஸ்மி, மனிஷர் குடியிருக்காவிட்டாலும் அந்த வீட்டையும், வீட்டைச்சுற்றிய நிலத்தையும் நாங்கள் பரிசோதிக்க வேணும். அது எங்கட கடமை. பராமரிப்பு இல்லாத இதுபோல எடங்களிலதான் நுளம்புகள் பெருக அதிக வாய்ப்புக்கள் இருக்கு. அதனால் கஷ்டம் பாக்காம நாங்கள் அந்த வீட்டுக்குப் போவோம். அங்கிருக்கிற நிலமய அவதானித்து அதுக்கேற்ற நடவடிக்கைகளை எடுப்போம்.”

அப்போது வானம் பிரகாசமாக இருந்தாலும் அடர்ந்த மரம்மட்டைகளினால் வீட்டுத்தோட்டம் இருள் சூழ்ந்து காணப்பட்டது. பூச்சிகளின் சத்தமும் ஆந்தையொன்றின் அலறலும் இடையிடையே கேட்டுக் கொண்டே இருந்தன.

உரிமை

■ உ.நிசார்

புதிதாக நியமனம் பெற்று வந்திருந்த சுகாதாரப் பரிசோதகரொருவர் தனது எல்லைக்கு உட்பட்ட ஒரு பிரிவில் கடமையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவருடன் அவரது உதவியாளரும் இருந்தார். அப்போது அவர்களது பார்வைக்கு பாழடைந்த வீட்டு என்று தென்பட்டது. அவ்வீட்டைச் சுற்றியிருந்த மதில்கள் பல இடங்களிலும் வெடிப்புக்கள் விழுந்து, இடிந்து விழும் நிலையில் காணப்பட்டன. வீட்டு நுழைவாயிலில் கறை பிடித்த கேட் ஒன்றும் இருந்தது. அது நிலத்தில் சற்றுப் புதைந்து அசைக்க முடியாமல் இருந்தாலும் ஒருவருக்கு நுழைந்து செல்லும் அளவில் சற்றுத் திறப்பட்டே இருந்தது. சுகாதாரப் பரிசோதகருடன் வந்திருந்த உதவியாளர் அங்கிருந்தவாறு உள்ளே நோக்கினார்.

“சேர், தூரத்துல பாழடைந்த வீட்டு என்று இருக்குது. ஆனால் அந்த வீட்டைச் சுற்றிக் காடு மண்டிக் கிடக்குது.

உதவியாளர் வேண்டா வெறுப்புடன் புற்களையும், பற்றைகளையும் தடியொன்றின் உதவியுடன் இருபுறமும் ஒதுக்கியவாறு முன்னே செல்ல, சுகாதாரப்பரிசோதகர் அவருக்குப் பின்னால் சென்று கொண்டிருந்தார்.

“சேர், அட்டைகளும் இருக்கு. பாம்புகளும் இருக்கலாம். கவனமா நடந்து வாங்க.”

அப்போது திடீரென வந்த முள்ளம்பன்றி யொன்று அவர்களுக்குக் குறுக்கே ஓடிச்சென்றது. அதனால் அதிர்ச்சியுற்ற இருவரும் சற்றுப் பின்னால் நகர்ந்து கொண்டனர்.

“அஸ்மி, அது திரும்ப வராது. அதனால் நாங்கள் பயப்படத் தேவ இல்ல. சரி, சரி, நாங்கள் எங்கட டியுட்டியச் செய்திட்டு வருவோம்.”

அவர்கள் சற்று நேரத்தில் வீட்டை அண்மித்து விட்டனர். வீடு பாழடைந்து காணப்பட்டாலும் அதன் நாட்டோடு வேயப்பட்ட கூரையும், பழுங்காலத்து கதவு யன்னல்களும், முன்விறாந்தையும் அவ்வீட்டுக்குப் பாரம் பரியத் தோற்றம் ஒன்றைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன.

வீட்டுத் திண்ணையில் ஒரு கிழவி உட்கார்ந்து

கொண்டு ஏதோ ஒரு வேலையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான். அதனால் அவளின் முதுகுப் புறமே அவர்களுக்குத் தென்பட்டது.

அவளுக்கு முன்னால் ஒரு கோழியும், அதன் குஞ்சுகளும் நிலத்தில் தூவப்பட்டிருந்த நெல்மணிகளைப் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தன.

“உம்மா, என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீங்க? நாங்கள் இது பீ.எச்.ஐ ஒபீசில் இருந்து வந்திருக்கிறோம்.”

உதவியாளர் அஸ்மியின் குரலைக் கேட்ட கிழவி தனது தலையை சற்று உயர்த்தி அவர்களை நோட்டமிட்டாள். அதன் பிறகு தனது ஒரு கையில் வைத்திருந்த பறவைக்குஞ்சை பக்கத்தில் இருந்த சிறிய கூடொன்றுக்குள் வைத்தவாறு, மறுகையால் முந்தானையை இழுத்து தலையையும், உடலையும் நன்கு மறைத்துக்கொண்டாள்.

“கூட்டத்தோட வந்த குந்துகாலிக் குஞ்சொண்டு நெலத்தில விழுந்து கெடந்திச்சிது. நான் அதை எடுத்துக்கொண்டு வந்து சோத்துமணி நாலஞ்சக் குடுத்தேன், உசிரு பொழச்சுமா எண்டு பாக்க? பாவம், நான் அதை எடுத்து வராட்டி அது பாம்பொண்டுக்கு, கீரியொண்டுக்கு ஏரயாகிப் பெய்த்தீக்கும்.”

அவள் தனது கூன் விழுந்த முதுகை சற்று நிமிர்த்தி, வந்திருப்பவர்களை மீண்டுமொருமுறை நோட்டமிட்டாள்.

“உம்மா, நாங்கள் இந்த வீட்டையும், வீட்டைச் சுற்றியுள்ள தோட்டத்தையும் பார்வையிட வேணும். நுளம்பு பெருகும் இடங்கள் இருக்குதா என்று அவதானிக்க வேணும்.”

“பாருங்க, பாருங்க, என்னால எந்தத் தடயும் இல்ல.”

“உம்மா, வீட்டைச் சுற்றிக் காடு மண்டிக் கிடக்குதே. இந்தக் காட்டுக்குள்ள நாங்கள் எப்படிப் போவோம்?”

“அப்பிடிச்சென்னா எப்பிடி தொரே? ஒங்கட கடமய நிக்க செய்யத்தானே வேணும்.”

வந்தவர்கள் மிகவும் சிரமத்துடன் வீட்டுத் தோட்டத்தைப் பார்வையிட்டார்கள். அங்கே நுளம்புகள் பெருகுவதற்கான எந்தத் தடயங்களும் இருக்கவில்லை. அதன் பிறகு அவர்கள் கிழவியின் உத்தரவுடன் வீட்டுக்குள் நுழைந்து, அங்கு சரி ஏதாவது நுளம்பு பெருகுவதற்கான தடயங்கள் இருக்கின்றனவா என்று பார்வையிட்டார்கள்.

“உம்மா, ஒங்கட வீட்டிலேயோ, வீட்டுத் தோட்டத்திலேயோ நுளம்பு பெருகுவதற்கான ஆதாரங்கள் எதுவும் இருக்க இல்ல. ஆனால் அடுத்த முறை நாங்கள் வரும் போது வீட்டைச் சுற்றி இருக்கும் காட்டை வெட்டித் துப்பரவாக வையுங்க. அதை நீங்கள் தவறவிட்டால் உங்களுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டி வரும்.”

“என்ன சென்னீங்க? இந்தக் காட்ட வெட்டித் துப்பரவாக்க வேணுமா? அப்ப தொரே, இந்தக் காட்டுல வாழற பாம்பு, கீரி, உடும்பு, முயல், பறவபட்சி, பூச்சிபுழு எல்லாம் எங்க போகும்?”

“அப்ப, இந்தத் தோட்டம் ஒரு சரணாலயமா?”

“தொரே, சரணாலயத்துக்குள்ள மட்டுமா பாம்பு, கீரி, பறவபட்சியெல்லாம் பாதுகாப்பா வாழ வேணும்?”

“அதைப்பற்றி எல்லாம் எங்களுக்குக் கவலையில்ல. இந்தப் பகுதியில நுளம்புகள் பெருகும் இடங்கள் இருந்தால் அந்த இடங்களைக் கண்டு பிடித்து, அழித்தொழிப்பதற்கு ஏற்ற நடவடிக்கை எடுக்கத்தான் நாங்கள் இது வந்திருக்கிறோம்.”

புதிதாக நியமனம் பெற்று வந்திருந்த சுகாதாரப் பரிசோதகரின் குரலில் அழுத்தமொன்று வெளிப்படவே செய்தது.

“தொரே, நுளம்பு பெருகற எடங்கள், ஏண்ட ஊட்டுக்குள்ளயோ, தோட்டத்திலேயோ இல்ல ஏண்டு நீங்கதான் இப்ப சென்னீங்க. அப்ப என்னத்துக்கு தொரே, நான் இந்தத் தோட்டத்தத் துப்பரவு செய்ய மெனக்கெட வேணும். அதுக்கெல்லாம் ஏண்ட உடம்புல சக்தி சக்கா? கையில காசு பணம் சக்கா?”

கிழவி தனது கூன் விழுந்த முதுகை சற்று நிமிர்த்தி, தளர்ந்த கைகளை அவர்களுக்கு முன்னால் ஏந்தி நியாயம் கேட்டு நின்றாள். என்றாலும் வந்திருக்கும் அரச அதிகாரிகளுடன் தான் முரண்பட்டு விட்டேனோ என்றொரு அச்சம் அவளுக்குள் ஏற்பட்டு விட்டது. அதனால் தாழ்ந்த தொனியில் அவள் மீண்டும் அவர்களுக்குக் குரல் கொடுத்தாள்.

“நான் கூடக்கொறயப் பேசிட்டேனோ தெரியா? சரி, சரி, நீங்க ரெண்டு பேரும் நல்லாக் களைச்சிப் பெய்த்து வந்தீக்குறீங்க. அதால இங்க கொஞ்சம் உக்காந்து, ஆற அமர ஈந்துட்டுப் போங்கோ. அங்கால ஈக்கிற குந்திரா மரத்தில நல்ல எளநீ ஈக்கு. அதுல ரெண்டப் பறிச்சி, குடிச்சிட்டுப் போங்கோ. அது ஒங்கட ஓடம்புக்கு ராகத்தா ஈக்கும்.”

அவ்வாறு சொன்ன கிழவி வீட்டுக்குள் சென்று, கத்தி ஒன்றை எடுத்து வந்து உதவியாளரிடம் கொடுத்தாள். அதைப் பெற்றுக் கொண்ட அவர் அங்கிருந்து நகர, சுகாதாரப் பரிசோதகர், வீட்டு விறாந்தையில் போடப் பட்டிருந்த கதிரையொன்றில் அமர்ந்து கொண்டார்.

“உம்மா, நீங்க மட்டுமா இந்த வீட்டில இருக்குறீங்க?”

“இல்ல, இல்ல, எனக்கு ஒதவிக்கு ஒரு பொம்புள ஈக்குறா, அவ சின்னப் பயணமொண்டு பெய்த்தீக்குறா, இப்ப வந்திடுவா.”

“அப்ப ஒங்களுக்குப் பிள்ளைகள் ஒருத்தருமே இல்லயா?”

“ஈக்குறாங்க, ஈக்குறாங்க, எனக்கு ஆண்மக்களே மூனு பேர் ஈக்குறாங்க. அவங்க, அவங்கவங்கட ஊடு வாசல்களுல தனிக்குடித்தனம் நடத்துறாங்க. அதுக்குக் காரணம் எனக்கு மருமகளுகளோட வாழறது புடிச்ச இல்ல. அண்டும்தான், இண்டும்தான் மாமிமாருக்கு, மருமகளுகள் நஞ்சி. மருமகன்களுக்கு, மாமிமார் நஞ்சி. இனி எப்பிடி தொரே, ஒரு ஊட்டுள்ளுக்கு மருமகளுகளோட நான் வாழுவேன்? கீரிக்கும் பாம்புக்கும் ஒரு புத்துல வாழ ஏழுமா? ஆனாலும் ஒறவு, ஒறவுதான். அவங்க மாசத்துக்கு ஒரு மொற, ரெண்டு மொற

புள்ளகுட்டிகளையும் கூட்டிக் கொண்டு இங்க வருவாங்க. வந்து, சோறுகறிகள் ஆக்கி அரிச்சித் திண்டுட்டுப் போவாங்க. அது எனக்கு ஒரு ஆறுதலா ஈக்கு. அது போதாதா?"

கத்தியை எடுத்துச் சென்ற உதவியாளர் தனது உயரத்தில் காய்த்திருந்த இரண்டு இளநீர்க் காய்களை, நிலத்தில் இருந்தவாறே பறித்து, அவற்றை வெட்டி எடுத்து வந்தார். அவற்றுள் ஒன்றை, தனது அதிகாரிக் குக் கொடுத்துவிட்டு, மற்றையதை அவர் வைத்துக் கொண்டு அங்கிருந்த கதிரையொன்றில் அமர்ந்து கொண்டார். அதன் பிறகு இருவரும் இளநீரை அருந்தி முடித்தனர்.

"உம்மா, இளநீர் எங்கட தாகத்துக்கு இதமாக இருந்திச்சிது. ஒங்களுக்கு ஐசாக்கல்லா ஹய்ரன்."

"அதெல்லாத்தயும் உடுங்கோ. தாகத்துக்கு தண்ணி ஒரு சொட்டுக் குடுக்கிறது ஒரு தவாபுதானே."

"உம்மா, ஒங்கட குரல் எனக்குப் பழக்கப்பட்ட ஒரு குரலாக இருக்கு. நீங்கள் யார் என்றுதான் நான் இது யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்."

"அதுவும் அப்பிடியா? நான் இந்தப் பகுதியில் எத்தனையோ ஸ்கூல்களில் நாப்பது வருஷ காலமாக ஒரு டீச்சரா ஈந்தீக்கிறேன். அதால ஏண்ட குரல் சில நேரம் ஒங்கட ஞாபகத்துல பதிஞ்சி ஈக்கலாம். நீங்க எனக்கிட்ட படிச்ச ஒரு மாணவனாகவும் ஈக்கலாம்."

"அப்ப நீங்க ஆயிஷா டீச்சரா?"

"நீங்க சரி, நான் ஆயிஷா டீச்சர்தான். ஆனா நீங்க தாரனெண்டு எனக்குக் குறிப்பில்லயே?"

"டீச்சர், ஐந்தாம் வகுப்புல வைத்து நான் ஒங்களிட்ட படித்திருக்கிறேன். எண்ட பெயர் நியாஸ்."

"நியாஸ்? தார் அந்த நியாஸ்? அடி சக்கே. எனக்கு இப்ப ஞாபகம் வருகுது. பேச்சுப்போட்டி, கட்டுரைப்போட்டி, வாசிப்புப்போட்டி எண்டு எல்லாப் போட்டிகளிலும் பங்கு பத்திய நியாஸ் நீங்களா?"

"டீச்சர், நீங்கள் சரி."

அப்போது தனக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியில் தனது இரு கைகளையும் ஒன்றோடொன்றைத் தட்டி, ஒரு ஓசையை எழுப்பிய கிழவி ஓடி வந்து சுகாதாரப் பரிசோதகருக்கு முன்னால் இருந்த கதிரையில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். அதன் பிறகு பக்கத்தில் இருந்த வெற்றிலைச்செப்பை எடுத்துத் தனது மடியில் வைத்துக்கொண்டு பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்.

"எனக்கிட்ட படிச்ச ஒரு மாணவன் சமுக்கத் துக்குச் சேவை செய்யிற ஒரு தொழிலச் செய்யிறத்தப் பத்தி எனக்கு மிச்சமே சந்தோஷமா ஈக்கு."

"டீச்சர், ஒங்களச் சந்திக்கக் கிடைத்தது எனக்கும் சந்தோஷம்தான். நீங்கள் அந்தக் காலம் எவ்வளவு சுறுசுறுப்பாக இருந்தீங்க. எவ்வளவு அக்கறை எடுத்து எங்களுக்குப் படிப்பிச்சித் தந்தீங்க. பரீட்சை களுக்குத் தயார்படுத்தினீங்க. நல்ல பழக்கவழக்கங்களச் சொல்லித் தந்தீங்க. ஆனால் இன்று ஒங்களப் பார்க்க எனக்குக் கவலயாக இருக்கு."

"நியாஸ், முதுமைக்காலம், இலையுதிர் காலத் தப் போல. அந்தக்காலத்தில பசுமையோ, காய்கனியோ

மரங்களுல ஈக்கா. குடுக்க வேண்டிய எல்லாத்தையும் குடுத்துப் போட்டு மரம் மட்டுந்தான் நீக்கும்."

"டீச்சர், ஒங்களோட இருக்குற முறப்பத்தால தான் நான் இப்பிடிச் சேக்கிறேன். அதனால தவறாக ஒன்றும் நினைக்க வேணாம். நீங்கள் இந்த வயசு காலத்தில, யார் சரி ஒரு மகனின் பராமரிப்புல இருந்தால் தான் அது ஒங்களுக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்கும்."

"ஆத்திர அவசரம் ஒண்டுக்கு, நோய் நொம்பலம் ஒண்டுக்கு ஏண்ட புள்ளகள் என்னப் பாக்க வாராங்க. அது போதாதா? ஆனாலும் அவங்க அப்பிடி வார போறத்துக்கு அவங்களுக்குள்ள ஒரு உள்நோக்கம் ஈக்கு. அந்த உள்நோக்கம் அவங்களுக்குள்ள இல்லாட்டி என்ன அப்பிடியே மறந்து பெய்த்தீப்பாங்க."

"அதென்ன டீச்சர் அது? பெத்த தாயக் கவனிச் சிறத்துக்கு அவங்களுக்குள்ள இருக்குற உள் நோக்கம்? அது எனக்கு விளங்க இல்ல?"

"நியாஸ், நான் அதெல்லாத்தயும் வெளியே சென்னா ஏண்ட புள்ளகளுக்கு மாண்பங்கம் வந்திடும்."

"டீச்சர், எண்ட உம்மா, வாப்பா ரெண்டு பேரும் ஹயாத்தோட இருக்குறாங்க. ஒங்கட பிள்ளைகளுக்கு இருக்கிற உள்நோக்கம் எனக்குள்ளயும் இருக்கிறதா வெண்டு நான் வெளங்கிக் கொள்ள வேணும். உம்மா, வாப்பாவோட பழகக்குள்ள புள்ளகளுக்கு கீழ்த்தரமான உள்நோக்கமொன்று இருக்கக்கூடாது. அப்படியான உள் நோக்கங்கள் எனக்குள்ள இருக்கிறதாக இருந்தால் அதை நான் நீக்கிக் கொள்ள வேணும். அதனால தயவு செய்து சொல்லுங்க. நான் அதை வெளியே யாரிடமும் சொல்ல மாட்டேன்."

"நியாஸ், சரி கேளுங்க, அவங்கட அந்த உள்நோக்கத்துக்குக் காரணம் இந்தக் காணி பூமியும் ஊடு வாசலும் தான்."

கிழவி பேச்சோடு பேச்சாக தான் தயாரித்த வெற்றிலைச் சுருளை தனது வாய்க்குள் திணித்துக் கொண்டாள்.

"சரி டீச்சர், தான் பிறந்து வளர்ந்த வீடு வாசலுக்கு, விளையாடிய தோட்டம் தொரவுக்கு ஒங்கட பிள்ளைகளுக்கு வரலாம், போகலாம், சொந்தம் கொண்டாடலாம். அதனால அந்த உள்நோக்கத்துல பிழ இல்ல என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்."

"நியாஸ், இந்தப் பூமிய அல்லாதான் படச்சீக்கு றான். அதால இந்தப் பூமி அல்லாவுக்குத்தான் சொந்தம். இந்த வெத்திலச் செப்ப, பாக்குவெட்டிய, நீங்க உக்காந்தீக்குற புட்டுவத்த, அந்த மேசய ஒரு எடத்துல ஈந்து இன்னொரு எடத்துக்குத் தூக்கி எடுத்திட்டுப் போறமாதிரி இந்தக் காணி பூமிய, ஊடுவாசல ஒரு எடத்துல ஈந்து, இன்னொரு எடத்துக்குத் தூக்கி எடுத்திட்டுப் போக ஏலாதே. அதுலீந்து காணி பூமி, ஊடுவாசல் மனிசருக்கு மட்டும் சொந்தமில்ல, எல்லா சீவ ராசிகளுக்கும் சொந்தம் எண்டத்த நான் வெளங்கிக் கொண்டு ஈக்கிறேன்."

அப்போது பக்கத்திலிருந்த உதவியாளர் அஸ்மி, தனது அதிகாரிக்கு மெல்லக் குரல் கொடுத்தார்.

"சேர், ஒங்கட டீச்சரட பேச்சு எனக்குப் பிடிக்க இல்ல. அவட புத்தி பேதலிச்சி இருக்கிறது போல

வெளங்குது. அதனால் நாங்கள் இங்கிருந்து போயிடுவோம். அது எங்களுக்குச்சுகமாக இருக்கும்.”

“அஸ்மி, கொஞ்சம் பொறுங்க. இன்னும் ஒரு விஷயம் இருக்கு. அதையும் கேட்டிட்டே வாறேன். டீச்சர், அப்ப நீங்கள் இருக்கும்வரை இந்தக் காணி பூமிய, வீடு வாசல அனுபவிக்குற உரிமை உங்கட பிள்ளைகளுக்கு இல்ல என்று சொல்லுறீங்களா?”

“நான் வாழும் போது அந்த உரிமைய ஏண்ட புள்ளகளுக்கோ, இல்ல வேறு ஒருத்தருக்கோ கொடுத்தால் எனக்கோ இந்தப் பூமிய வாழற பூச்சி, புழு, பாம்பு, கீரி, பறவபட்சிகளுக்கோ சுதந்திரமாக வாழ முடியாமல் போகும்.”

“டீச்சர், நீங்கள் ஒரு இயற்கைவாதியைப் போல பேசுறீங்க.”

“இல்ல, இல்ல, ஏண்ட அனுபவத்தத்தான் நான் இது பேசுறேன். மனிஷன், தான் மட்டும்தான் வாழ வேணுமெண்டு நெனச்சிக்கொண்டு காடுகள அழிச்சி றான். அப்ப மிருகங்கள், பறவபட்சியிட கதி என்ன வாகும்? அதுகள் உணவுக்கு எங்க போகும்? நீருக்கு எங்க போகும்? இருப்பிடத்துக்கு எங்க போகும்? மனிஷன் இடப்பத்தியெல்லாம் பேசாம, தண்ட உரிமையப் பத்தி மட்டும் பேசுறான். இனப்போராட்டம், மதப் போராட்டம், நாடு நகரங்களப் புடிச்சிற போராட்டம் எண்டு எத்தனையோ வகயான போராட்டங்கள் மனிஷருக்குள்ள இப்ப மட்டுமல்ல, வரலாறு பூரா நடந்து கொண்டேதான் ஈந்திருக்குது. இந்த மண்ண, தான் மட்டுந்தான் ஆள வேணும் எண்ட ஆசுதான் இதெல்லாத்துக்கும் காரணம். அந்த மண்ணாச எனக்குள்ளயும் ஈக்கு. உங்களுக்குள்ளயும் ஈக்கு. இந்த உலகத்துல மனிஷராப் பொறந்த அத்தன பேரிட்டயும் ஈக்கு.”

“சேர், நாங்க போயிடுவோம். எங்களுக்கு நெறய இடங்களப் பார்வையிட இருக்கு.”

“சரி, சரி, இதயும் கேட்டிட்டுப் போங்கோ. ஏண்ட புள்ளகள் என்னப் பாக்கக் கேக்க இல்ல. கவனிச்ச இல்ல. நான் உண்டேனா, குடிச்சேனா எண்ட கவல அவங்களுக்கு இல்ல. ஏதோ ஒரு கடமக்கி ஈந்து நிண்டு இங்க வாறாங்க, போறாங்க. அதுவும் இந்த ஊடுவாசல், காணி பூமிக்கு ஈக்குற ஆசையாலதானெண்டு நான் நெனச்சிறேன். இந்த மரம்மட்ட, செடி கொடிகளால எனக்குக் காய் கனி கெடச்சுது. பென்ஷனும் வருகுது. அதால நான் பசிக்காகப் போராட இல்ல. ஏண்ட இருப்பிடத்துக்காகத்தான் நான் இது போராடிக் கொண்டு ஈக்குறேன். இந்த மண்ணும், மண்ணுல வாழற உசிருகளும் ஏண்ட உசிருக்குச் சமம். அதனால் ஏண்ட கடைசி மூச்சு வரை இந்த ஊட்டையும் காணி பூமியையும் நான்தான் ஆட்சி செய்ய வேணும். அதுக்குப் பெறகு வேண்டியவங்க இந்த பூமிய ஆட்சி செய்யப்படும். அதுல எனக்கு ஆட்சேபன இல்ல.”

கிழவியின் மனநிலை பாதிப்படைந்திருப்ப தனால்தான் அவள் இவ்வாறெல்லம் பேசுவதாக நினைத்த சுகாதாரப் பரிசோதகர் அங்கிருந்து வெளியேற முடிவு செய்து எழுந்து நின்றார்.

“நியாஸ் என்ன இது எழும்பிட்டீங்க?”

“இல்ல, இல்ல, எங்களுக்கு இன்னும் எத்தனையோ இடங்களுக்குப் போவதற்கு இருக்கு. இன்ஷா அல்லா, அடுத்த முறை நான் வரும் போது கட்டாயம் இங்க வந்து, ஒங்களைச் சந்தித்து கதைத்து விட்டுத்தான் போவேன்.”

“நியாஸ், என்ன காடு வா வா என்குது. ஊடு போ போ என்குது. இன்ஷா அல்லா, அடுத்த மொற நீங்க வரும் போது நான் இருப்பேனோ, இல்லயோ எண்டு என்னால செல்ல முடியாது. ஆனாலும் இந்த மண்ணுக்கு ஆசை வச்சவங்க தார் சரி இதுக்கு உரிமை கொண்டாடிக் கொண்டு, போராடிக் கொண்டு இந்த ஊட்டுல ஈக்கத்தான் செய்வாங்க. சரி, சரி, அல்லாட காவல் பெயித்திட்டு வாங்கோ.”

“தாய் தன்னை அறியாத கன்றில்லை; தன் கன்றை ஆயும் அறியும் உலகின் தாயாகின், ஐய நீ அறிதி எப்பொருளும்; அவை உன்னை நிலையறியா; மாயமிது என்கொலோ? வாராதே வரவல்லாய்!

- கம்பர்

மீண்ட குமாரன் க(வி)தை

அவருக்கு வயது ஐம்பதுக்கு மேலே
தாயை “தலாக்” செய்த தந்தை
அவரைத் தம்முடன் கொண்டு சென்றபோது
அவர் ஒரு வயதுக் குழந்தை

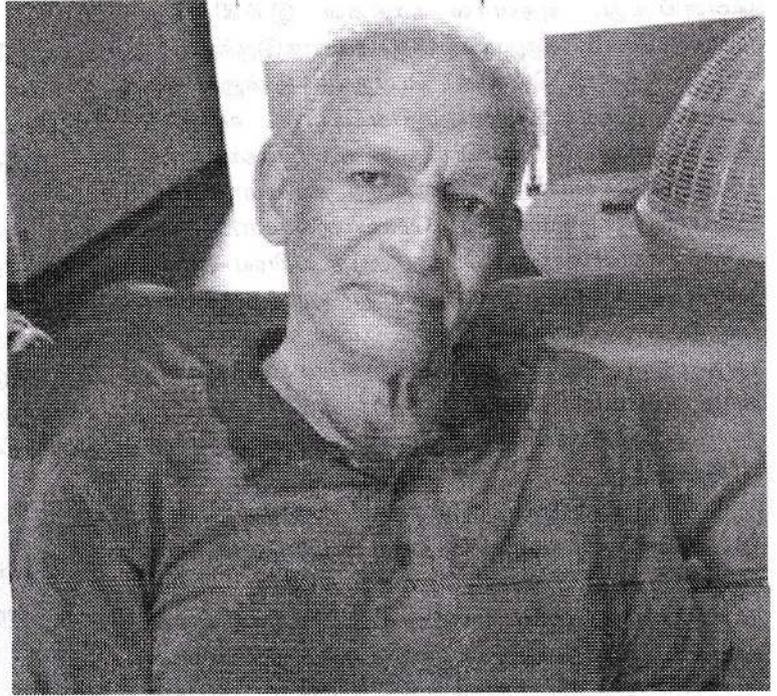
தாயிடம் போகக்கூடாது என்பது தந்தையின் கட்டளை
காலசக்கரம் உருண்டது
தந்தை மறைந்தார்.
குவைத்தில் இருந்து பயணம் மேற்கொண்டு
இன்று தாய் வீடு வருகிறார்

வாசற்படியில் நின்ற முதியவள்
மகனை மலர்தூவி வரவேற்கிறாள்
தன் மூட்டுவலியைப் புறந்தள்ளி
மகன் தாயின் காலடியில் வீழ்ந்து வணங்குகிறார்
தங்கையர் அவரைத் தூக்கி நிறுத்துகின்றனர்.
ஐந்து தசாப்தங்களின் பின் மீண்ட மகனை
அணைத்து உச்சி மோந்து
கண்ணீர் சொரிகிறாள் தாய்
பார்த்திருந்த தங்கையர் கண்கள் குளமாகின்றன
நண்பர் நித்தியானந்தன் அனுப்பிய வீடியோப் பதிவை
ஐந்தாவது முறையாக பார்த்துப் பார்த்து அழுகிறேன்
அமுதமுது பார்க்கிறேன்!

- சோ.ப

ஜீனைதா செஷரீப் என்னும் ஓர் ஆளுமை

■ ஏ. எஸ். உபைத்துல்லா

ஈழத்தின் முதுபெரும் எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான ஜீனைதா செஷரீப் (கே.எம்.எம்.செஷரீப்) அவர்களை முதல் முதலில் திருகோணமலையிலுள்ள கிழக்கு மாகாண ஆளுநர் அலுவலகத்தில் கிழக்கு மாகாண ஆளுநர் ஓஸ்டின் பெர்னாண்டோ அவர்களின் இணைப்பாளராக கடமை யாற்றிக் கொண்டிருந்த வேளையில் மூதூர் கலை இலக்கிய ஒன்றியத்தினால் அகில இலங்கை ரீதியாக அமரர் வ. அ. இராசரத்தினம் அவர்களின் நினைவாக நடத்தப் பட்ட சிறுகதைப் போட்டிக்கு பிரதம நடுவராக இருக்குமாறு அனுமதி கேட்டு நானும் கவிஞர் மூதூர் முகைதீனும் சென்ற வேளையிலேயே இவரை முதன் முதலில் சந்திக்க நேர்ந்தது.

இவரைச் சந்தித்து முதல் நாம் இருவரும் நட்புரிமை பாராட்டிக் கொண்டோம். கலை, இலக்கியம், அரசியல், வரலாறு, உலக நடப்பு என்று எமது சங்கையான நட்பிணைப் பேணி வந்தோம். சிறிது காலத்தின் பின்னர் இவர் தனது மனைவியின் மரணம் காரணமாக ஆளுநர் அலுவலகத்திற்கு வருவதை நிறுத்திக் கொண்டார்.

மனைவியின் மரணத்தின் பின்னர் உடலாலும் உளத்தாலும் இவர் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டு தனிமையில் இருந்த வேளையில் இவரை நான் காத்தான்குடிக்குச் சென்று பல தடவைகள் சந்தித்திருக்கின்றேன்.

காத்தான்குடியில் இவரது இல்லத்தில் நடைபெற்ற ஓய்வு பெற்ற அரச அதிகாரிகள் கலந்து கொண்ட விசேட வைபவம் ஒன்றில் என்னையும் வந்து கலந்து கொள்ளுமாறு இவர் கேட்டுக் கொண்டார்.

கிணங்க நானும் அந்நிகழ்வில் பங்கேற்றேன். ஜீனைதா செஷரீபினுடைய அரை நாற்றாண்டு கால கலை இலக்கியப் பணியைப் பாராட்டி ஒத்தாப்பு கலை இலக்கிய பெரு வெளியினால் காத்தான்குடியில் நடத்தப்பட்ட கௌரவிப்பு வைபவத்தில் இவர் விடுத்த அழைப்பின் பேரில் கலந்துகொண்டேன்.

இந்த வருட முற்பகுதியில் இவர் சுகவீனமுற்று மட்டக் களப்பு போதனா வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த வேளையில், இவரை ஓய்வு நிலை கிழக்கு மாகாண கூட்டுறவு ஆணையாளரும் காத்தான்குடியின் முன்னாள் பிரதேச செயலாளருமான எம்.சீ.எம்.செஷரீப் அவர்களுடன் சென்று சந்தித்து சுகம் விசாரித்துக்கொண்டேன்.

இப்படியாக எமது தொடர்பு நீண்டு கொண்டே சென்றது. வாரத்துக்கு ஒருமுறை எப்படியாவது என்னுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு சிறுகதை, நாவல், நாடகம், பாரம்பரிய பண்பாட்டு, மொழிபெயர்ப்பு எனபவற்றோடு கடந்த கால அனுபவங்களையும் என்னோடு பகிர்ந்து கொள்வார்.

மரணம் (03.10.2021) நிகழ்வதற்கு ஒரு வாரத்துக்கு முன்பும் இவரோடு நான் தொலைபேசியில் உரையாடினேன். இவருடைய உரையாடல்கள் காத்திரமானது அவசியமற்ற விடயங்களை பேசமாட்டார். மற்றவர்களை புரிந்து நடக்கும் பண்புடையவர். இன, மத, மொழி வேறுபாடுகளைப் பாராதவர். இதனால் அனேக வாசகர்களை தேடிக்கொண்டார்.

ஜீனைதா செஷரீப் என்னும் ஆளுமை பற்றிய ஓர் பார்வையில் அவர் அரசநிர்வாகத்திற்கும் இலக்கியத்திற்கும் ஆற்றிய பங்கும் பணியும் பற்றி நாம் நோக்கலாம்.

ஐந்து தசாப்தங்களுக்கு மேலாக இலக்கியப் பணியை மேற்கொண்டு கிழக்கு மாகாண முஸ்லிம்களுக்குள் அதிக நாவல்களையும் சிறுகதைத் தொகுப்புகளையும் எழுதி வெளியிட்டவர் என்ற பெருமை ஜீனைதா செஷரீபையே சாரும். ஈழத்தில் முஸ்லிம்களுக்குள் அதிக நாவல்களை எழுதியவர் சுபைர் இளங்கீரன் ஆவார்.

ஜீனைதா செஷரீப் சிறுகதை, நாவல், நாடகம் ஆகியவற்றுக்காக சாஹித்திய மண்டலப்பரிசுகளையும், வட கிழக்கு மாகாண சிறந்த இலக்கிய நூற்பரிசுகளையும், தமிழ் நாட்டில் கரிகாலன் சோழன் விருதையும் பெற்று பிறந்த மண்ணுக்கு நிறைந்த கௌரவத்தை பெற்றுக் கொடுத்தார்.

காத்தான்குடி மண்ணுக்கு கவிஞர் திலகம் அப்துல் காதிர் லெப்பை அவர்கள் கவிஞனாகப் புகழ் சேர்த்தது போல் ஜீனைதா செஷரீப் அவர்கள் எழுத்தாளனாகப் புகழ்சேர்த்துள்ளார்.

மர்ஹூம் ஜீனைதா செஷரீப் அவர்களும் அமரர் செங்கை ஆழியான் அவர்களும் சமகாலத்தில் நிர்வாக அதிகாரிகளாகவும் சிறுகதை நாவல் ஆசிரியராகவும் இருந்து ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் பணியாற்றியுள்ளனர்.

ஜீனைதா செஷரீப் அவர்கள் “பெட்டிசம்” என்ற சிங்கள நாவலைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். இந் நாவலின் ஒன்றும் அறியாத அப்பாவி கிராமத்து மக்களை உயரதிகாரிகள் சுரண்டுவதை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. இதே போன்று தான் செங்கை ஆழியானுடைய “காட்டாறு” நாவலின் மூலமும் அரச அதிகாரிகள் கிராமத்து மக்களை ஏமாற்றுவது கஷ்டத்துக்குள்ளாக்குவது போன்றனவற்றைச் சுட்டிக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. “இது நம்ம சொத்தர் என்ற நாவலின் மூலமாக காட்டின் பின்புலம், காட்டின் மகிமை, காட்டுப்பதினால் ஏற்படும் பாதிப்புகள் காலநிலை மாற்றம் என்பவற்றை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். “சிதைவுகள்” நாவலின் மூலம் இன்றைய வாலிபர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் தொழில் தேடி அலைபவர்களாக தமது எதிர்கால வாழ்க்கையை களவு கண்டு கொண்டு இருப்பதை சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். “ஒரு கிராமத்தின் துயில் கலை கிறது. நாவலின் மூலமாக ஒரு கிராமத்தை அபிவிருத்தி செய்ய புறப்பட்ட பாடசாலை அதிபர் எதிர்நோக்கும் சவால்கள் உட்பட பல்வேறு பிரச்சினைகளைக் கூறுவதாக நாவல் அமைந்துள்ளது.

படைப்பிலக்கியத்திற்காக கலாபூஷண விருது, இக்பால் விருது, தமிழியல் விருது, பாராட்டுக்கள், பட்டங்கள், பரிசுகள், கௌரவங்கள் என்பவற்றை இவர் பெற்றுக் கொண்டுள்ளார். நிறையவே எழுதிக் குவித்த ஜீனைதா செஷரீப் அவர்களுடைய எழுத்துக்கள் காத்திரமானவை. அர்த்த புஷ்டியானவை. பல நோக்கும் போக்கும் கொண்டது. மக்கள் சார்ந்தும் மண் சார்ந்தும் எழுதப்பட்டவைகளாகும். ஆழமாகவும் பரந்துபட்ட விடயங்களை தனது சிறுகதைகளிலும் நாவல்களிலும் பதிவு செய்துள்ளதோடு, எண்ணங்களையும் உணர்வுகளையும் கொண்டு நனவோடை உத்தியில் அனேகமான சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் இவர் எழுதியுள்ளார்.

1940ஆம் ஆண்டு காத்தான்குடியில் பிறந்தார். 1958ஆம் ஆண்டு ஆசிரியராகி பின்னர் எழுதுவினைஞராகி 1975ஆம் நடைபெற்ற இலங்கை நிருவாக (SLAS) சேவை பரீட்சையில் சித்தியடைந்த இவர் கிழக்கு மாகாணத்தின் முதல் முஸ்லிம் நிருவாக சேவை அதிகாரியாகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

1975ஆம் ஆண்டு அட்டாளைச்சேனையின் பிரிவுக் காரியதிகாரியாகவும் (DRO) பின்னர் உதவி அரசாங்க அதிபராகவும் 1977ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் தலைமையக உதவி அரசாங்க அதிபராகவும் கடமையாற்றிய இவர் 1990ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பு மாவட்ட மேலதிக அரசாங்க அதிபராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார்.

1992ஆம் ஆண்டு முஸ்லிம் சமய கலாசாரத் திணைக்களத்தின் பணிப்பாளராக கடமையாற்றியதுடன் 1994ஆம் ஆண்டு புனர்வாழ்வு அதிகார சபையின் மேலதிக பொது முகாமையாளராகவும் கடமையாற்றினார். இனவிவகார தேசிய நல்லிணக்க அமைச்சின் சிரேஷ்ட உதவிச் செயலாளராகவும் கடமை புரிந்துள்ளார். இவர் 1996ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீ ஜெயவர்த்தனபுர பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்பின் டிப்ளோமா என்னும் முகாமைத்துவ கற்கை நெறியை பூர்த்தி செய்துள்ளார். 41 வருட அரச சேவையிலிருந்து 1999ஆம் ஆண்டு ஓய்வு பெற்ற பின்னர் ஐக்கிய நாடுகள் வாழ்விட நகர முகாமையாளராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார்.

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் வாழ்விடமையும் அவர்களின் சடங்கு, சம்பிரதாயங்கள், தனித் தன்மையையும் தன் படைப்புக்குள் உள்வாங்கியதில் இவருக்கு முக்கியப் பங்குண்டு. ஈழத்து தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தில் தவிர்ந்து விட முடியாத ஆளுமைகளில் இவரும் ஒருவர். இவரது அநேகமான படைப்புகள். ஐனரஞ்சகத் தன்மை பெற்றுக் காணப்படுகின்றன. பேச்சுத் தமிழில் பெரும்பாலான படைப்புகள் எழுதப்பட்ட போதிலும் வட்டார வழக்கு சொற்களையும் இவர் தனது கதைகளில் பயன்படுத்தத்தவறவில்லை. தனக்கு வாலாயமான ஒரு நடையில் கதைகளை பதிவு செய்தார்.

இவர் வானொலிக்கு எழுதிய முதலாவது நாடகம் “சந்தாக்கு” என்பதாகும். நூற்றுக்கு மேற்பட்ட வானொலி நாடகங்களை எழுதியுள்ளார்.

இவர் தனது முதலாவது நாவலான “அவள் ஒன்று நினைக்க” 1971ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார். முழுக்க முழுக்க தமிழ் கதாபாத்திரங்களை கொண்டு எழுதப்பட்ட ஒரு துப்பறியும் நாவலாகும். விறு விறுப்பான நடையில் அமைந்துள்ளது. “சாணைக்கூறை” நீர்த்துப் போய் விட்ட வாழ்க்கையையும் பண்பாட்டு கோலத்தையும் எடுத்துக் கூறுவதாக உள்ளது.

“காட்டில் எறித்த நிலா” நாவலின் ஊடாக சீதனப் பிரச்சினை பற்றி சிலாகித்து பேசப்படுகின்றது. சீதனம் இல்லாமல் கஷ்டப்படுகின்ற ஏழைக்குமர்களின் அவல வாழ்க்கை முறையை எடுத்துக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. “ஆயிரம் ரூபா” என்ற சிறுகதையின் விரிவுதான் இந்த நாவலாகும். “ஜனநாயகர்கள்” அரசியல் தலைவர்களின் தில்லு முல்லு போலித்தனங்கள் என்பவற்றை எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. “ஒவ்வாமுனைக் காந்தங்கள்” நாவலின் ஊடாக தமிழ் முஸ்லிம் மக்களின் உறவு, கலாசார பண்பாட்டம்சங்கள் அவர்களுக்கிடையில் இருந்த அன்னியோன்னியமாக வாழ்ந்த வாழ்க்கை முறையைச் சித்திரிப்பதாக அமைந்துள்ளது.

இவரது “சின்ன மரைக்காயர் பெரிய மரைக்காயர்” நாவல் தென் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுமணி பாடத்திட்டத்திற்கான பாட நூல்களில் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. காத்தான்குடி மக்களின் அரை நூற்றாண்டு களுக்கு முற்பட்ட வாழ்க்கை முறையையும் கிழக்கு மாகாண முஸ்லிம்களின் வரலாற்று பூர்வீகம் மறைக்கப்பட்டுள்ளமையையும், தமிழ் முஸ்லிம் உறவையும் எடுத்துக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதி

யுள்ளார். காத்தான்குடியில் நெய்நார் குடியைக் களமாகக் கொண்டு அனேக சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். இவருடைய சிறுகதைகள் சற்று வித்தியாசமான பார்வையைக் கொண்டது. அவற்றைப் பகுத்தும் தொகுத்தும் ஐந்து சிறுகதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார். இவற்றுள் சீதக்காதினி, கனவுலகம் கணிப்பு பெற்ற சிறுகதைத் தொகுப்புகளாகும்.

ஜீனைதா செஷிரிபின் ஆக்கங்கள்
நாவல்கள்

- ❖ அவன் ஒன்று நினைக்க.... - 1976
- ❖ சாணைக்கூறை - 1985
- ❖ அவளுக்கும் ஓர் இதயம் - 1985
- ❖ மூன்றாம் முறை - 1986
- ❖ காட்டில் எறித்த நிலா - 1987
- ❖ பெட்டிசம் (சிங்கள நாவலின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு) - 1988
- ❖ ஒவ்வா முனைக் காந்தங்கள் - 1990
- ❖ ஒரு கிராமத்தின் துயில் கலைகிறது - 1995
- ❖ இது நம்ம சொத்து - 1998
- ❖ சிதைவுகள் - 2000
- ❖ ஜனநாயகர்கள் (வட கிழக்கு மாகாண சபையின் சாஹித்திய விருது பெற்றது) - 2000
- ❖ பெரிய மரைக்கார் சின்ன மரைக்கார் (தேசிய சாகித்திய மண்டல விருது மற்றும் வட கிழக்கு மாகாண சபையின் சாஹித்திய விருது பெற்றது) - 2005
- ❖ துயியத்தை நோக்கி... (கரிகாலன் சோழன் விருது) - 2017
- ❖ விடியாத இரவுகள்... - 2020

சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

- ❖ இளநரை - 1985
- ❖ இவளுக்காகவா? - 1991
- ❖ சலாமத்போ - 2007
- ❖ சீதக்காதினி
(கிழக்கு மாகாண சபையின் சாஹித்திய விருது பெற்றது) - 2014
- ❖ கனவுலகம்
(தேசிய சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது) - 2019

வானொலி நாடகத் தொகுப்பு

- ❖ “பொன்னாடை” 13 நாடகங்களைக் கொண்டது.
(தேசிய சாஹித்திய மண்டல விருது பெற்றது) - 1988

இலங்கை, இந்தியா, மலேசியா, சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த இலக்கிய ஆளுமைகள் கலந்து கொண்ட இலக்கியப் பெரு விழாவில் இவர் எழுதிய “துயியத்தை நோக்கி” என்னும் நாவலுக்கு 2019ஆம் ஆண்டு தமிழ் நாடு தஞ்சாவூர் பல்கலைக் கழகத்தில் நடைபெற்ற வைபவத்தின் போது இவருக்கு “கரிகாலன் சோழன்” என்னும் சிறப்பு விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

இந்நாவல் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றத்தின் போது முஸ்லிம்கள் பட்ட அவலத்தை கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. செங்கை ஆழியான் அவர்கள் எழுதிய “மரணங்கள் மலிந்த பூமி” என்ற நாவலின் ஊடாக சமூக, பொருளாதார பிரச்சினைகள், மரணங்கள், இடம் பெயர்ந்து செல்லும் போது அவர்கள் பட்ட இன்னல்களையும் எடுத்துக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

ஈழத்து தமிழ் நாவல் இலக்கிய முயற்சியில் இவ்விரு எழுத்தாளர்களும் சில இடங்களில் ஒற்றுமைப் பட்டும் சில இடங்களில் மாறுபட்டும் காணப்படுகின்றனர். ஜீனைதா செஷிரிப் அவர்கள் ஒரு எழுத்தாளர் மாத்திரமல்ல. ஒரு சிறந்த நிருவாக அதிகாரியாகவும் கடமையாற்றியுள்ளார்.

ஜீனைதா செஷிரிப்தனது ஆரம்பக் கல்வியை காத்தான்குடி முதலாம் குறிச்சி மட்டி அந் நாசர் வித்தியாலயத்தில் கற்றுள்ளார். 1967ம் ஆண்டிலிருந்து தனது மனைவியின் பெயரைத்தாங்கி “ஜீனைதா செஷிரிப்” என்ற புனைப் பெயருடன் எழுதத் தொடங்கிய இவர் முதுமையும் உடல் உபாதைகள் வந்து விட்ட போதிலும் எழுத்தின் ஓர்மம் இவரிடம் குறையவில்லை. தனது 83 வயதிலும் எழுதி தடம் பதித்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

சமகால எழுத்தாளர்கள் பின் நவீன உத்தி முறைகளை கையாளுகின்ற இவ்வேளையில், பழைய திலே காலூன்றிப் புதியன புனைதலே வளர்ச்சி என்பதற்கு ஏற்ப அவர் மரபு வழிப்பட்ட உத்தி முறைகளை கையாண்டு தனது படைப்பிலக்கியத்தில் புதுமைகள் செய்துள்ளார். பன்முக ஆளுமை கொண்ட இவர் இதுவரை 22 நாவல்களை எழுதியுள்ளார். அவற்றில் 14 நாவல்கள் மட்டுமே நூலுருப் பெற்றுள்ளன. சிந்தாமணி, தினகரன், ஜன மித்திரன் போன்ற பத்திரிகைகளில் இவரது நாவல்கள் தொடர்கதைகளான ஓடாத, அமீராஎன் காதலி, தூரத்து நட்சத்திரம் என்பன வெளிவந்துள்ளன. நூலுருவாக்கம் செய்யப்படாத இவரது எஞ்சிய நாவல்கள் எதிர்காலத்தில் நூலுருவாக்கம் செய்யப்பட வேண்டும்.

பல்கலைக்கழகங்களில் பயிலும் மாணவர்கள் தமது தமிழ் துறை பட்டப்படிப்பு ஆய்வுகளுக்காக இவர் எழுதிய நாவல்களையும் சிறுகதைகளையும் ஆய்வு செய்து வருகின்றனர்.

கடைசி இவர் எழுதிய நாவலான “விடியாத இரவுகள்” நவமணி பத்திரிகையில் தொடர் கதையாக வெளிவந்து நூலுருப் பெற்றுள்ளது. இந்நாவலானது நூலாசிரியரின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கை பகிர்வு. வித்தியாசமான ஒரு காதல் கதை. இதே போன்று இவரது இறுதிச் சிறுகதையான “தீயஞ்ச சோறு” ஒக்டோபர் மாதம் 2021 வெளியான “ஞானம்”(257) சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகியுள்ளது. எழுத்துலகில் ஆற்றலும் சுறுசுறுப்பும் கொண்ட உழைப்பாளி. இவரது இழப்பு பேரிழப்பாகும். நிரப்பி விட முடியாத இடைவெளியாகும். இவர் எழுதிய படைப்புகள் அநேகமான வற்றில் நம்பிக்கை மனோபாவமும், வாழ்க்கை பற்றிய கண்ணோட்டமும், யதார்த்த நோக்கும் இழையோடிக் காணப்படுகிறது.

அரச பணியிலும் இலக்கியப் பணியிலும் தன்னை அர்ப்பணித்து இன்றைய வளர்ந்து வரும் எழுத்தாளர்களுக்கும் இலக்கிய வாதிகளுக்கெல்லாம் ஒரு முன்னோடியாக இவர் காணப்படுகிறார்.

இவ்வாறெல்லாம் இலக்கியத்துறைக்குப் பெருமை சேர்ந்துள்ள ஜீனைதா செஷிரிப் அவர்கள் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் நன்கறியப்பட்ட வராக இருந்து எந்தவிதமான ஆர்ப்பாட்டமின்றி, அமைதியாகவும், அடக்கமாகவும் எழுதியும் பேசியும் வாழ்ந்து வழிகாட்டி நம்மை விட்டு மறைந்து சென்றுள்ளார். ●

வனுமை வெனுமையல்ல

குழந்தையை சுத்தப்படுத்துவது, அழுகிற குழந்தையை சாந்தப்படுத்துவது, தாலாட்டுப்பாடித் தட்டிக் கொடுத்துக் குழந்தையைத் தூங்கப் பண்ணுவது போன்ற அனைத்து உபரித் தொழில்களும் பார்வதியம்மா உபயம்.

“காலைல வாக்கிங் போய்ட்டு வந்து இவர் பசிக்கிது, டிஃபன் ரெடியாங்கறார். ஒங்களக் காணல. அப்புறம் அவசர அவசரமா நா உப்புமா பண்ணிக் குடுத்தேன். எப்பவும் லேட் பண்ண மாட்டீங்களே, இன்னிக்கி என்ன, ஓடம்புக்கு ஒண்ணுமில்லியே பார்வதியம்மா?”

“என்னிக்குமில்லாம இன்னிக்கி நா லேட்டா வந்த காரணத்தச் சொன்னா, நீ தவிச்சிப் போயிருவ தங்கச்சி.”

“பேபி நம்மள விட்டுப் போனதிலிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் நா தவிச்சித்தான் போயிட்டிருக்கேன், இன்னிக்கிப் புதுசா என்னத்தத் தவிச்சிரப் போறேன்! சும்மா சொல்லுங்க பார்வதியம்மா.”

“தங்கச்சி, நம்ம பேபிப் பாப்பாவக் காலைல நாபாத்தேன்.”

தங்கச்சி தவித்துத்தான் போய்விட்டாள்!

“பார்வதியம்மா, நெஜம்மாவாச் சொல்றீங்க, பேபிய நீங்க பாத்தீங்களா! எங்கப் பாத்தீங்க? பாத்துப் பேசினீங்களா? பேபி எட்டியிருக்கா? எட்டியிருக்கா எங்கொழந்த?”

“பஸ்ஸுக்காக பஸ்ஸ்டாப்பல நின்றுட்டிருந்தா..”

“பேபி பஸ்ஸுக்காக நிக்கிறாளா? ஏஸி கார்ல போய்ட்டிருந்த கொழந்த.”

“ஏஸி கார் வீட்டல வச்சிக்கிட்டு அவ காலேஜுக்குப் போறதுக்கு ஒரு ஆட்டோவ ஏற்பாடு பண்ணீங்க. ஒரு வயசான ஆட்டோ டிரைவராப் பாத்து ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கலாம். காலேஜ் பையன் மாதிரி அழகான, துடிப்பான ஒரு பையனைப் பாத்து ஏற்பாடு பண்ணீங்க.”

“தப்புதான் பார்வதியம்மா.”

“தப்பே இல்ல தங்கச்சி, பேபிப் பாப்பா சந்தோஷமாத்தான் இருக்கா. எப்பவும்போல சிரிச்ச மொகமாத்தான் இருக்கா.”

“சிரிச்ச மொகமா இருக்காளா, நாந்தான் இங்க

“என்ன பார்வதியம்மா இன்னிக்கி இவ்ளோ லேட் பண்ணிட்டீங்க?” என்று செல்லமாய்க் கோபித்துக் கொண்டாள். செல்லமாய்த்தான் கோபித்துக்கொள்ள முடியும். பார்வதியம்மாவிடம் இவள் குரலையுயர்த்திப் பேசினதே இல்லை.

இந்த வீட்டில் பார்வதியம்மா வேலைக்கு வந்து சேர்ந்தபோது, இவள் குழந்தையை வயிற்றில் சுமந்தவளாக இருந்தாள்.

பிறந்த வீட்டைப் பகைத்துக் கொண்டு, பெரியவர்களென்று யாரும் இல்லாத புருந்த வீட்டில் தனிக்குடித்தனத்தில் திணறிக்கொண்டிருந்தபோது, ஒரு தேவதை போலப் பார்வதியம்மா வந்து சேர்ந்தாள். பிரசவ நேரத்தில் கூடவே இருந்தாள். ஒரு தாயின் பரிவோடு இவளை கவனித்து கொண்டாள். குழந்தைக்குத் தாய்ப்பால் புகட்டுகிற பிரதானப் பணி மட்டும்தான் இவளுக்கு. மற்றபடி, குழந்தைக்கு மருந்து புகட்டுவது, குளிப்பாட்டுவது, நாப்கின்னை மாற்றிக்

ஏ.ஏ.ஹெச்.கே.கோரி

அழுமுஞ்சியா, தினமும் அவள நெனச்சி நெனச்சிக் கண்ணீர் விட்டுட்டிருக்கேன். சரி பார்வதியம்மா, அவள நா பாக்கணுமே. எங்க இருக்காளாம்?”

“அட்ரஸ் குடுத்திருக்கா. ஷெனாய் நகர்ல மசூதிக்கி எதிர்க்க, குடிசை மாற்று வாரியக் குடியிருப்பல இருக்காளாம்.”

“எம்பொண்ணு குடிசை மாற்று வாரியக் குடியிருப்பல இருக்காளா! என்ன கொடுமை இது பார்வதியம்மா!”

“வந்து... தங்கச்சி, நாங்கூட இருவத்தஞ்சி வருஷமா ஒரு குடிசை மாற்று வாரியத்தலதான் இருக்கேன்.”

“தப்பா எடுத்துக்காதீங்க பார்வதியம்மா, ஒங்க சூழ்நிலை வேற. இவ பங்களாவுல பொறந்தவ, ஏஸி மும்ல தூங்கினவ, வெயில் படாம வளந்த கொழந்த.”

“வெயில் படாம வளந்தவ இப்ப வெளியில போய்ட்டா. அவனோட வாழ்க்கைய அவளே தேடிக்கிட்டா. நீங்கதான் பெரிய மனசு பண்ணி அவள மன்னிச்சி வீட்டல சேத்துக்கணும்.”

“அதுக்கு இந்தக் கோபக்கார மனுஷன் பெரிய மனசு பண்ணி, மனசிரங்கி வரணுமே பார்வதியம்மா. பேபியோட பேச்சு எடுத்தாலே கொதிச்சிப் போயிர்றார். அந்த ஓடிப் போனவளப்பத்தி எங்கிட்டப் பேசாதேன்று கத்தறார். அப்படிப் பாத்தா நாங்கூட ஓடிப் போனவ தானேங்கண்ணு மெதுவா ஒரு வார்த்தைய விட்டுப் பாத்தேன். அதுக்கு சொல்றார், நா ஓடிப் போனவ இல்லியாம், ஓடி வந்தவளாம். நா ஒரு கோடஸ்வரனத் தேடி ஓடி வந்தவளாம். பேபி ஒரு பரதேசிப்பின்னால ஓடிப் போனவளாம்.”

“அப்ப நம்ம பேபிப் பாப்பாவும் ஆட்டோக் காரனோட போகாம ஒரு பணக்காரன் பின்னால போயிருந்தா அது சரின்னு ஆயிருமா? காசு பெரிசில்ல தங்கச்சி, காசுவிடப் பாசம் பெரிசில்லையா?”

“பாசம்தான் பெரிசு பார்வதியம்மா. அதான் இந்தப் பெத்த மனசு கெடந்து துடிக்கிது. அவக்கிட்டப் பேசக்கூட முடியல. ஃபோன ஆஃப் பண்ணி வச்சிருக்கா, மூணு மாசமா. பார்வதியம்மா, எம் பொண்ண நா பாக்கணுமே, எப்பக் கூட்டிட்டுப் போறீங்க, சொல்லுங்க.”

“கொஞ்சம் பொறு தங்கச்சி, மொதல்ல நா போய் எடத்தப் பாத்துட்டு வர்றேன். பஸ்ஸ்டாப்ல வச்சி பேபிப் பாப்பாவோட சரியாப் பேசக்கூட முடியல. நாளக்கி நா அவ வீட்டுக்குப் போய் அவளப் பாத்துப் பேசிட்டு வர்றேன். அப்பறம் ஒன்னக் கூட்டிட்டுப் போறேன்.”

“மூணு மாசமாச்சே, பார்வதியம்மா, பேபி முழுகாமயிருப்பாளோ?”

“நாளக்கி நா பாக்கறப்ப மெதுவாக் கேட்டுப் பாக்கறேன் தங்கச்சி.”

அடுத்த நாள் காலை, அட்ரஸைக் கண்டு பிடித்துக்கொண்டு பார்வதியம்மா, ஷெனாய் நகர் குடிசைமாற்று வாரியக் குடியிருப்பின் ஏ பிளாக்கில் மாடிப்படியேறி மூன்றாவது தளத்தை அடைந்தபோது பேபியுடைய வீட்டின் முன்கதவு பட்டும் படாமலும் சாத்தியிருந்தது. “பேபிப் பாப்பா” என்று குரல் கொடுத்தபோது வீட்டுக்குள்ளிருந்து பதில் வரவில்லை.

படிக்கட்டிலிருந்து பதில் வந்தது.

“பார்வதியம்மா, நா இங்க இருக்கேன், ஒங்களுக்குப் பின்னால.”

பின்னால திரும்பிப் பார்த்த பார்வதியம்மா பரிதவித்துப் போனாள். இடுப்பில் தண்ணீர்க் குடத்தையேந்தியபடி பேபி மூன்று தளப் படிக்கட்டுகளில் ஏறி வந்தவளாயிருந்தாள்.

“பேபிப் பாப்பா, என்ன இது!”

“தண்ணி, பார்வதியம்மா.”

“அது தெரியுது, மூணு மாடி ஏறி வர்றதுக்குள்ள எனக்கு மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்குது, நீ எப்படிமமா தண்ணிக் கொடத்த சொமந்துக்கிட்டு இத்தளப் படியேறிவ்ற?”

“ஒங்களுக்கு வயசாச்சி பார்வதியம்மா, நா இன்னும் பேபிதானே!”

“சிரிக்காத பேபிப் பாப்பா. நீ தண்ணி சொமக்கற தப் பாத்தா எனக்குக் கண்ணீர் வருது. ஒங்க அம்மாப் பாத்தா, கதறி அழுதுறுவா.”

“ஐயே, நீங்க என்ன இதப்போய் இவளோ ஸீரியஸ்ஸா எடுத்துக்கிறீங்க? இது எனக்கு எக்ஸஸ் லைஸ், பார்வதியம்மா! வாங்க, வீட்டுக்குள்ள வாங்க.”

ஒரு முன்னறை, படுக்கையறை, அடுப்பறை, கழிப்பறை கொண்ட கைக்கடக்கமான ஃப்லாட். முன்னறையில் கிடந்த ரெண்டு நாற்காலிகளிலொன்றில் பார்வதியம்மா உட்கார்த்தி வைக்கப்பட்டாள். மற்ற நாற்காலியில் உட்கார்ந்து பேபி, புடவைத் தலைப்பால் முகத்து, கழுத்து, பிடறி வியர்வைத் துளிகளை அழுத்தித் துடைத்துவிட்டுப் பார்வதியம்மாவை நோக்கிப் புன்னகைத்தாள்.

“என்ன பார்வதியம்மா, என்னப் பாக்கண்ணு வந்துட்டு உம்மன்னு ஒக்காந்திருக்கீங்க, ஏதாவது பேசுங்க.”

“என்னத்தப் பேசு பேபிப் பாப்பா, நீ கஷ்டப்படற தப் பாக்க மனசுக்கு ரொம்பக் கஷ்டமாயிருக்கும்மா.”

“நா கஷ்டப்படறேனா? யார் சொன்னது! நா சந்தோஷமா இருக்கேன் பார்வதியம்மா. நீங்க போய் மம்மிட்ட மாத்திச் சொல்லிராதீங்க.”

“நா ஏம்மா சொல்லப் போறேன், ஒன்னோட மம்மி ஒன்னப் பாக்கணும்னு துடிச்சிட்டிருக்கா. நாளக்கிக் கூட்டிட்டு வர்றேன். மம்மி முன்னால தண்ணிக் கொடத்தத் தூக்கிட்டுப் படியேறிவ்றாத.”

“ஐயோ, நாளைக்கா! நாளக்கி வேண்டாம் பார்வதியம்மா. நாளக்கி ஒரு வேலைல ஜாயன் பண்ணப் போறேன்.”

“வேலக்கிப் போறியாம்மா, எங்கம்மா?”

“பக்கத்தான், நடந்தே போயிரலாம், அண்ணா நகர்ல, ஒரு வீட்டல.”

“வீட்டு வேலையா!”

“அது பெரிய பங்களா பார்வதியம்மா.”

“பங்களாவாவே இருக்கட்டும். நீ எப்பி பேபிப் பாப்பா, வீட்டு வேலக்கி!”

“ஒங்கள மாதிரி, பார்வதியம்மா.”

“நா படிப்பறிவில்லாதவ பேபிப் பாப்பா. தரித்திரத்துல பொறந்தவ. என்னையெல்லாம் கணக்குல

சேக்காத. ஒன்னோட படிப்புக்கு ஒனக்கு ஒரு பெரிய கம்பெனில நல்ல வேல கெடைக்குமே பேசிப்பாப்பா?"

"கெடைக்கும் பார்வதியம்மா, ஆனா நா அவரவிட அதிகமா சம்பாதிக்கக் கூடாது. அப்புறம் அவருக்குத் தாழ்வு மனப்பான்மை வந்துருக்கூடாது."

"எவ்ளோ நல்ல மனசு ஒனக்கு பேசிப் பாப்பா! மாப்ள நல்லாப் பாத்துக்கறாராம்மா?"

"பாத்துக்க மாட்டாரா பின்ன? அவர் மேல நம்பிக்கை வச்சித்தானே பார்வதியம்மா நா உடுத்தின சுரிதாரோட வீட்ட விட்டு ஓடி வந்தேன்!"

"உடுத்தின சுரிதாரோட! ஆமா பேசிப் பாப்பா, ஒன் ட்டப் பொடவையே கெடையாதே, நீ பொடவையே கட்ட மாட்டியே!"

"ஆமா பார்வதியம்மா, பொடவை கட்டத் தெரியாமத்தான் இருந்தேன். ரெண்டு நாள் ஒங்க மாப்ள கட்டி விட்டார். அப்புறம் பழகிட்டேன்."

"சமையல், பேசிப் பாப்பா?"

"அதுவும் இவர்தான் சொல்லித் தந்தார், சமாளிக்கிறேன். ரெண்டு பேர்தானே, ரெண்டு வேளை தானே?"

"ரெண்டு பேர் தானே சரி, ரெண்டு வேளை தானேங்கற?"

"ஆமா, ரெண்டு வேளை. காலைல நாஷ்டா. ராத்திரி டின்னர். மத்தியானம் நோ சமையல். அவர் எங்கேயாவது வெளிய சாப்ட்டுக்குவார். எனக்கு ரெஸ்ட்."

"அப்ப, மத்தியான சாப்பாடு நீ மூணு மாசமா சாப்பிடறதேயில்லியா பேசிப் பாப்பா?"

"மனுஷன் உயிர் வாழ ரெண்டு வேள சாப்ட்டாப் போதும் பார்வதியம்மா, இது, மனுஷிக்கும் பொருந்தும். மூணு நேரம் சாப்பிடறது அநாவசியம்."

"இத எப்பி பேசிப் பாப்பா நீ சிரிச்சிக்கிட்டே சொல்ற?"

"அதான் சொன்னேனே பார்வதியம்மா, நா சந்தேஷமாயிருக்கேன். சந்தோஷத்தின் வெளிப்பாடு சிரிப்பு."

"என்னமோம்மா, நீ சந்தோஷமா, சிரிச்சிக் கிட்டேயிருந்தா சரிதான். மாப்ள எப்பம்மா வருவாரு?"

"ராத்திரிப் பத்து மணிக்கி. கடுமையா ஒழைக் கிறார் பார்வதியம்மா. ஒழைச்சி, பணம் சேத்து. சொந்ததல் ஒரு ஆட்டோ வாங்கணும்ங்கறதுதான் அவரோட லட்சியம். சாப்பாட்டுல நா மிச்சம் பன்ற பணம்கூட அந்த ஆட்டோக் கணக்குல சேருது. ஒங்களுக்கு ஒரு ரகசியம் சொல்லட்டுமா பார்வதியம்மா, மத்யானம் நா வெரதம் இருக்கிறது அவருக்குத் தெரியாது."

"வெரதம் இருக்கிறது சரிதான், ஒடம்பப் பாத்துக்க. ஒடம்பப் பாத்துக்கன்னவொடன ஞாபகம் வருது, ஒங்க மம்மி ஒரு விஷயம் கேட்டா... பேசிப் பாப்பா, நீ முழுகாமயிருக்கியா?"

"முழுகாமன்னா?"

"முழுகாமன்னா, குளிக்காம."

"ஏன், வேர்வை நாத்தம் அடிக்குதோ? குளிக்காமத் தான் இருக்கேன் பார்வதியம்மா. இங்க டெய்லி யெல்லாம் குளிக்க முடியாது. ஒரு ஆள் குளிக்க

ரெண்டு கொடம் தண்ணி வேணும். இவர் காலைல தெருக் குழாய்ல குளிக்கிட்டுக் கெளம்பிருவார். நா அப்பி ஒப்பன்ல நின்னு குளிக்க முடியுமா, நீங்களே சொல்லுங்க."

"முடியாதுதான், ஆனா மம்மி கேட்டது அதிலம்மா. நீ... நீ, கர்ப்பமாயிருக்கியா பேசிப் பாப்பா?"

"ஓ, நீங்க அந்த மேட்டரக் கேக்கறீங்களா? அதெல்லாம் இப்ப இல்லவே இல்லன்னு அவர்ட்ட கண்டிப்பா சொல்லிட்டேன். சொந்தமா ஆட்டோ வாங்கினப்புறந்தான் அந்த மேட்டரெல்லாம்."

"சீக்கிரமா ஆட்டோ வாங்குங்கம்மா, என்னோட பேசிப் பாப்பாவுக்கு ஒரு பாப்பா பொறக்க வேண்டாமா, என்னோடப் பேத்திய நா கொஞ்சவேண்டாமா?"

"போங்க பார்வதியம்மா, நீங்க இப்படியெல்லாம் பேசும்போது எனக்கு வெக்க வெக்கமாயிருக்கு."

ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து கொண்ட பார்வதியம்மா, அந்த வெட்கப்பட்டக் குழந்தையை அள்ளி யெடுத்து ரெண்டு கன்னங்களிலும் அன்பு முத்தங்களைப் பதித்துவிட்டு விடை பெற்றுக் கொண்டாள். மம்மியை எப்போது கூட்டிக்கொண்டு வர என்று கேட்டதற்கு, ஒரு பத்து நாள் பொறுத்துக்கொள்ளச் சொன்னாள்.

"டியூட்டில சேந்தவொடனே லீவ் கேக்க முடியாது. பத்து நாள் மம்மியப் பொறுத்துக்கச் சொல்லுங்க பார்வதியம்மா, நா லீவ் கேட்டுக்கிட்டு ஒங்க வீட்டு அட்ரஸ்க்கு ஒரு லெட்டர் போடறேன்."

**

பார்வதியம்மாவின் வருகைக்காகத் தவிப்புடன் வீட்டில் காத்திருந்தவளுக்கு, மகளைப் பார்க்க இன்னும் பத்து நாளைக்கு மேல் காத்திருக்க வேண்டும் என்கிற செய்தி ஏமாற்றத்தைத் தந்தது. பேபி வேலைக்குப் போகவிருப்பதை பார்வதியம்மா சொன்னாள். என்ன வேலை என்று சொல்லவில்லை. பேபி முழுகாமலிருக்க வில்லை என்பதைச் சொன்னாள். மதியம் பட்டினி கிடப்பதைச் சொல்லவில்லை.

பத்து நாட்கள் கழித்து, வரும் ஞாயிற்றுக்கிழமை மம்மியைக் கூட்டிக் கொண்டு வரும்படிப் பார்வதியம்மாவுக்குக் கடிதம் வந்தது.

ஞாயிற்றுக் கிழமை பேபியுடைய டாடி வீட்டிலிருந்தால் பிரச்சனையாய்ப் போய்விடுமே என்று பயந்து கொண்டிருந்தபோது. ரோட்டரி கிளப் மாநாடு என்று அவர் காலையிலேயே கிளம்பிப் போய்விட்டது, அப்பாடா என்றிருந்தது. வாடகைக் கார் ஒன்று அமர்த்திக்கொண்டு கிளம்பினார்கள். மகுதியின் முன்னால் காரிலிருந்து இறங்கிக்கொண்டு, எதிர்த்தாற் போலிருந்த குடிசை மாற்று வாரியக் குடியிருப்பு வளாகத்துக்குள்ளே பிரவேசித்தார்கள்.

இவர்களை மேலேயிருந்து பார்த்துப் படியிறங்கி வந்த பேபி, "மம்மி" என்று கூவ, படிக்கட்டில் வைத்தே மகளைக் கட்டித் தழுவி மம்மி, மௌனமாய் அழுதாள்.

"எதுக்கு மம்மி அழுவுறீங்க, நா நல்லாத்தானே இருக்கேன், வாங்க, வீட்டுக்குள்ள வாங்க."

வீட்டுக்குள்ளே இன்றைக்கு மூன்று நாற்காலிகள் கிடந்தன.

"என்ன பார்வதியம்மா பாக்கறீங்க" என்று, பார்வதியம்மாவைச் சீண்டினாள் பேபி.

“என்னடா அன்னிக்கி ரெண்டு நாக்காலி தானே இருந்துச்சி, இன்னிக்கி மூணு கெடக்கேன்னு தானே பாக்கறீங்க, நாங்க புதுசா ஃபர்னீச்சர் வாங்கியிருக்கோம்ல!”

“புது ஃபர்னீச்சரா! எங்க பேபி?” என்று மம்மி கேட்க, “இதோ இதான்” என்று அந்த மூன்றாவது நாற்காலியை சுட்டிக்காட்டி சிரித்தாள் பேபி.

“எப்படி பேபி ஒன்னால சிரிக்க முடியுது?”

அன்றைக்குப் பார்வதியம்மா கேட்ட அதே கேள்வியை மம்மி கேட்க, அன்றைக்கு சொன்ன அதே பதிலைத்தான் மம்மிக்கும் தந்தான்.

“நா சந்தோஷமாயிருக்கேன் மம்மி. சந்தோஷத்தின் வெளிப்பாடு தானே மம்மி, சிரிப்பு!”

“நாந்தான் சிரிச்சி ரொம்ப நாள் ஆச்சி பேபி. ஆமா, மாப்ள வீட்டில்லியாம்மா?”

“மாப்ளமேல ரொம்பப் பிரியமாயிருக்கீங்களே மம்மி!”

“நா பிரியமாத்தான் பேபி இருக்கேன், ஒங்க டாடிதான் இன்னும் கோவமாயிருக்கார். இன்னிக்கி ஞாயித்துக் கெழமையாச்சே, மாப்ள வீட்டிலிருப்பாரோன்னு நெனச்சேன்.”

“ஞாயித்துக் கெழம வீட்டிலிருந்து ரெஸ்ட் எடுக்க அவர் என்ன அரசாங்க உத்யோகமா பாக்கறார்? ஆட்டோ டிரைவர் மம்மி, சுய சம்பாத்யம். ஒழைக்கணும். ஒழைக்கிறார். கடுமையா ஒழைக்கிறார். வாரத்துல எட்டு நாள் ஒழைக்கிறார். ஆனா, வாரத்துல ஏழு நாள் தான் இருக்கு!”

“அவர் எட்டு நாள் ஒழைக்கிறார் சரி. அதுக்கு நீ ஏன் மெலிஞ்சிப் போய்ட்ட பேபி.”

“சும்மால்லாம் சொல்லாதீங்க மம்மி. நா ஒண்ணும் மெலிஞ்சிப் போகல. டெய்லி நா ரெண்டு நேரம்தான் திங்கிறேன்னு பார்வதியம்மா சொல்லியிருப்பாங்க அதான் நீங்க நா மெலிஞ்சிட்டேங்கறீங்க.”

“எது, எது? நீ டெய்லி ரெண்டு நேரம்தான் திங்கிறியா! ஐயோ, என் பேபி! பார்வதியம்மா சொல்லவேயில்லியே?”

“சொல்லலியா பார்வதியம்மா? விடுங்க, அது பழைய கத. இப்ப நான் மத்யானமும் திங்கிறேன் பார்வதியம்மா, நா வேல செய்யிற வீட்டெய்லி லஞ்ச தர்றாங்க.”

“என்னது, என்னது? வீட்டெய்லி வேல செய்றியா? என்னடி அநியாயம் இது! என்னோட பேபி, என்னோட செல்லக் கொழந்த, நீ வீட்டு வேல செய்றியா! நம்ம பங்களாவுல இளவரசி மாதிரி இருக்க வேண்டியவ, உன் நெலமை இப்படியாயிருச்சே பேபி!”

“மம்மி, இதுக்கெல்லாம் உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கண்ணீர் வேஸ்ட் பண்ணாதீங்க. நா வேல செய்யிற வீடும் ஒரு பங்களாதான். ஒங்க பங்களாவுல விடப் பெறிக.”

“நம்ம பங்களான்னு சொல்லு பேபி.”

“அதுக்கு ஒரு காலம் வரும் மம்மி, அப்ப சொல்றேன். இப்போதக்கி அது ஒங்களோட பங்களா. இதோ இந்த மூணு நாக்காலி கெடக்குதே, இதான் என்னோட பங்களா.”

“நா கொஞ்சமும் நெனைக்காத மாதிரி

என்னென்னமோ நடந்து போச்சே மகளே! என்னோட கொழந்த நீ, என்னோட பார்வையிலேயே இருந்திருந்தா எவ்வளவு ஆனந்தமாயிருந்திருக்கும், ஆண்டவனே!”

“நீங்க என்ன மம்மி இவ்வளவு சுயநலவாதியாயிருக்கீங்க!”

“சுயநலவாதிதான் மகளே. ஒரு தாய், தன்னோட கொழந்த தனக்குப் பக்கதலயே இருக்கணும்னு ஆசைப்படறது சுயநலம்னா, நா சுயநலவாதிதான். நிஜம்மாவே நீ ஒரு கொழந்தையாயிருக்கும்போது வாழ்க்கை எவ்வளவு இனிமையாயிருந்தது! பேபி, ஒனக்கு ஞாபகமிருக்கா, நீ சாப்புடமாட்டேன், பால் குடிக்க மாட்டேன்னு அடம்புடிப்ப. இந்தப் பார்வதியம்மா சாப்பாட்டுக் கிண்ணத்தையும் பால் டம்ளரையும் தூக்கிக்கிட்டு ஒங்கிட்ட வருவாங்க. நீ ஓடுவ. இந்தம்மாவுக்குப் போக்குக் காட்டிக்கிட்டே ஓடுவ. இந்தம்மா பின்னாலேயே ஓடிவருவாங்க. ஒனக்கு ஞாபகமிருக்காமமா?”

“மறக்க முடியுமா மம்மி, நல்லா ஞாபகமிருக்கு.”

“சரி, நாங்க கெளம்பறோம் பேபி, ஒங்க டாடி வறறதுக்கு முந்தி வீட்டுக்குப் போய்ச் சேரணும்.”

மம்மியும் பார்வதியம்மாவும் எழுந்து கொண்டார்கள். எழுந்து கொண்ட ரெண்டு பேரும் பேபியைப் பாசத்தோடு உச்சிமோந்தார்கள், கன்னங்களில் முத்தங்களைப் பதித்தார்கள்.

இவர்கள் படியிறங்கியபோது, பேபியும் படியிறங்கி வீதி வரை வந்தாள். காரில் ஏறும்முன்னால் மம்மி தயங்கித் தயங்கி பேபியிடம் ஒரு கேள்வி வைத்தாள்:

“பேபி, ஒன்ட்ட இதக் கேக்கறதுக்குக் கஷ்டமாயிருக்கு. நீ வேல செய்யற வீட்டெய்லி, பங்களாவுல, வேல ஒண்ணும் அதிகமில்லியேம்மா? சமையல் ஒனக்குத் தெரியாது. பாவி நா ஒனக்கு சமையலே சொல்லித்தரல. கிச்சனுக்குள்ள ஒன்ன விட்டதே கெடையாது. வேற என்ன வேலம்மா செய்ற?”

“நீங்க பயப்படறமாதிரி அதிகமான வேல ஒண்ணும் கெடையாது மம்மி” என்று பேபி தாயைத் தேற்றினாள்.

“பங்களாவுல ஒவ்வொரு வேலைக்கும் தனித் தனியா ஆள் இருக்கு. சமையலுக்கு ரெண்டு பேர், பாத்திரம் கழுவ, தரை மெழுக, எல்லாத்துக்கும் ஆள் இருக்கு. நாலு வயசுப் பெண் கொழந்தையொண்ணு அங்க இருக்கு. குறும்புக்காரக் கொழந்த. அந்தக் கொழந்தையப் பாத்துக்கிறதது மட்டுந்தான் என்னோட வேல” என்று தன்னுடைய வேலையை விவரித்த பேபி, ஒரு சின்ன இடைவெளி விட்டுத் தொடர்ந்து சொன்னது, பெரிய பெண் மணிகள் ரெண்டு பேரையும் ஸ்தம்பித்துப்போய்க் கண்கலங்கச் செய்துவிட்டது.

ஸ்தம்பித்துப்போய்க் கண்கலங்கச் செய்கிற மாதிரி பேபி அப்படி என்ன சொன்னாள்?

இதைத்தான் சொன்னாள்:

“மம்மி, பார்வதியம்மா, அந்தக் கொழந்த சாப்புட மாட்டேன், பால் குடிக்க மாட்டேன்னு அடம்புடிக்கும். இந்த நான், சாப்பாட்டுக் கிண்ணத்தையும் பால் டம்ளரையும் தூக்கிக்கிட்டு அதுக்கிட்டப் போவேன். அது ஓடும். எனக்குப் போக்குக் காட்டிக்கிட்டே ஓடும். இந்த ஒங்க பேபி, அதுக்குப் பின்னாலேயே ஓடுவேன்.”●

பாசப்போராட்டம் “மிராக்கல் இன் செல் நும்பர் செவிஸ்”

■ இ.சு.முரளிதரன் ■

அற்புதமான அனுபவங்களைத் தரக்கூடிய திரைப்படங்களைப் பார்த்த நண்பர்கள் அவற்றினைக் பரிந்துரை செய்வார்கள். அத்தகைய திரைப்படங்களைத் தேடிப்பார்ப்பேன். சில திரைப்படங்கள் எனது இரசனையின் அலைவரிசையோடு பொருந்திப் போகும். அப்போது அளவற்ற ஆனந்தமடைவேன். எனது மகளின் பாசமான பரிந்துரையால் பார்த்த கொரியன் சினிமா “Miracle in cell No-07” தந்தைக்கும் மகளுக்குமான பாசப்போராட்டத்தால் ஈர்க்கப்பட்டே இப்படத்தினைச் சிபார்சு செய்திருப்பான். எனினும் ‘Sentiment’ என்பதையும் கடந்து திரைமொழியிலும் அற்புதமான அனுபவத்தினை வழங்கக் கூடிய வகையிலே தான் திரைப்படம் அமைந்திருந்தது. படம் நிறைவு பெறும் வரையில் ஏதோவோர் பரவச நிலையிலும், துன்பியல் மன உணர்விலும் கட்டுண்டிருந்தேன். நகரும் படிமங்களால் கதை சொல்வதில் கொரியன் சினிமாவும் தனித்துவமானதே! குறித்த சட்டகமொன்றினைப் பிறிதொரு சட்டகத்தோடு பிணைத்து அதிர்வுக்குள்ளாக்கும் பண்பினையும் கொரியன் படங்களில் அவதானித்துள்ளேன். அவ்வகையிலே இத்திரைப்படத்தில் “பலூன்” பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. முட்கம்பியில் கயிற்றுடன் சிக்குண்ட பலூனை முகிழ் காட்சியிலும் இறுதியுச்சத்திலும் இணைத்த விதம் சிறப்பாக இருந்தது.

மனப்பிறழ்வான அப்பாவித் தந்தையினை தவறான புரிதலில் கொலையாளியாகக் காவல்துறை கைது செய்கிறது. சிறையதிகாரிக்கு நாயகனின் அப்பாவித்தனமும் தூயமனமும் புரிகின்றது. கொலையான சிறுமி காவல்துறையின் உயரதிகாரியின் மகள் என்பதால், அதிகாரத்தின் கொடும்பிடிக்குள் நாயகன் மாட்டிக் கொள்கிறான். மரணதண்டனைக்கு உள்ளாகிறான். நாயகனின் மகளான யெசாங் (kal so won) வளர்ந்து பெரியவளாகித் தந்தையை நிரபராதியென (மரணத்திற்குப் பின்னர்) நீதிமன்றில் வாதிட்டுத் தெளிவுபடுத்துவதோடு படம் நிறைவு பெறுகிறது.

மனப்பிறழ்வுத் தந்தைக்கும் புத்திசாலியான மகளுக்கும் இடையே நிகழும் உணர்வுப் பரிமாற்றமும், மொழியாடலும் மனக்கிளர்ச்சியினை ஏற்படுத்துகின்றன. நாயகனான Ryu seung ryong கண்களின் வழியேயும், உடல் மொழியிலும் துயரம் கவறிய உணர்வினைச் செம்மை யுற வெளிப்படுத்துகின்றார். சிறுமியான கல் சோ வொன் பாத்திரப் பண்பினை உணர்ந்து அளிக்கை செய்துள்ளார். அவலம் ஊறிய கவித்துவத்தோடு இக்கலைப் படைப்புக் காணப்படுகின்றது. சிறைச்சாலையின் ஏழாம் இலக்க அறையில் நிகழ்கின்ற சம்பவங்களில் சிறுமியோடு தொடர்புபடுவன மிகப் பெரிய கொண்டாட்ட உணர்வினைக்கட்டியெழுப்புகின்றன. “மிராக்கல் இன் செல் நும்பர் செவிஸ்” மிகச்சிறந்த கலைப்படைப்பாகவே அமைந்துள்ளது.

பிரபல எழுத்தாளரும் கவிஞருமாகிய அலெக்ஸாண்டர் சொல்செனித்சின்

அலெக்ஸாண்டர் சொல்செனித்சின் கீழைத்தேய நாடுகளில் மிகவும் விமர்சனத்துக்குள்ளான ஒரு பிரபல எழுத்தாளர். ஸ்டாலின் இறக்கும் வரையில் இவரது இலக்கியக் கதவு ரஷியாவில் திறக்கப்படவேயில்லை. சோவியற் ஆட்சியை விமர்சித்த குற்றத்துக்காக 1945ம் ஆண்டு கைது செய்யப்பட்டு பயங்கர குற்றவாளிகளுடன் சைபீரியச் சிறையில் சிறை வைக்கப்பட்டார்.

1953ம் ஆண்டு விடுதலையான பின் இவர் எழுதிய நாவல் சிறுகதைகளில் இரத்தக்கறை படிந்த ஸ்டாலினின் கொடூர ஆட்சியின் தன்மைகள் அலங்கரிக்கப்பட்டன. அந்நூல்கள் சர்வாதிகாரத்தின் யதார்த்தத்தை வெளிப்படுத்தும் உரைகளாக அமைந்தன. சோவியத் எழுத்தாளர் சங்கத்தில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்ட அவர் 1974ம் ஆண்டு நாடுகடத்தப்பட்டார்.

சொல்செனித்சின் இலக்கிய ஆக்கங்களின் விஷேட தன்மை என்னவெனில் முக்கியமாக அவர் ரஷிய இலக்கிய கோட்பாட்டுக்குள் இருந்து எழுதுவதுதான் என விமர்சகர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். அவர் உரைநடைக் காவியங்கள் 16 வெளியிட்டிருக்கிறார். சோவிய தேசத்தின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி தனது தாய் நாட்டை தேடிச் சென்றார்.

“தீப்பிழம்பும் எறும்புகளும்” என்ற இந்த உரைநடைக் கவிதையின் மூலம் கவிஞர் காட்டுகின்ற சமீஞ்சுவையின் பொருள் என்னவாக இருக்க முடியும்? ஏதோ ஒரு காலத்தில் ஏதோ ஒரு தேசத்தில் மக்கள் தமது அழிவின் இருள் சூழ்ந்த பாதையை தாமே ஏற்படுத்திக் கொண்டு முன்னேறிச் சென்று அழிவுக்குள்ளாகிறார்களா எனக் கருத முடியுமா?

“அழகியலானது உலகை மீட்டெடுக்கும்” என ஒரு முறை டொஸ்டவ்ஸ்கி சொன்னார். அத்தகையதொரு செயற்பாடு நடக்குமா? அது அவரது கணிப்பீட்டில் ஏற்பட்ட பிழையாக இருக்கலாம் என ஆரம்பத்தில் நான் நினைத்தேன். எனினும் அது எப்படி நிகழ முடியும்... நான் பெற்ற விளக்கங்கள், அனுபவங்களின் படி உலக இலக்கியம் எனும் விமர்சகர்கள் கருதும் முறையில் ஏற்பட்ட பொது அபிப்பிராயமல்ல. அது மனித இனத்தின் அறிவுத் தன்மையை பலமடையச் செய்யும் சக்தியாகும். அச்சத்தில் அல்லது பீதிக்குள்ளாகும் சந்தர்ப்பங்களில் சமூகப் பலசாலிகள் மனித குலத்துக்குச் செய்யும் அழுத்தத்தை தெளிவுபடுத்தும் சக்தி அதற்கு உண்டு. எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்களினால் பொய்யை தோல்வியுறச் செய்ய முடியும். பொய்மைக்கு எதிர்ப்பாடாக மேற்கொள்ளப்பட்ட நெருக்கடிகளின் போது, கலையானது எப்பொழுதும் வெற்றி பெற்றே உள்ளது. அதற்கு உலகம் பல விஷயங்களில் எழுச்சி பெற முடியும். எனினும் பொய்மைக்கு எதிராக போராட முடியாது.

(நோபல் உரை - 1970)

தீப்பிழும்பும் எறும்புகளும்

காய்ந்த விறகுக் கட்டையை
தூக்கி எறிந்தேன் எரியும் நெருப்பில்
எறும்புகள் இருப்பதை அறியாமல்
தீக் கொழுந்து கட்டையின் காய்ந்த
பகுதியினைச் சுட்டெரிக்க
வந்து நின்ற நுனியில்
குடுதாங்கா எறும்புகள்
எரிகட்டையை தீயணைத்து
ஒதுக்கிய போது
எறும்பின் ஒரு பகுதி கட்டையை
விட்டிறங்கி புல்லுக்குள்
நுழைந்து கொண்டன.
அதிசயம் ஆனால் அவை
தீயை விட்டு விலகவில்லை
உயிர்தப்பிய எறும்புகள்
மீண்டும் வளையமாய்
அணிவகுத்தன
இழந்த தமது தாயக பூமியை
நோக்கி ஏதோவோர் சக்திக்குள்
தஞ்சம் புகுந்த ஒரு காலத்தைப் போல
பின்னர் அவை தீப்பற்றிய
கட்டையின் மீதேறி எரியும்
நுனியை நோக்கி நேரே
சென்று எரியும் நெருப்பில்
சாம்பலாகின.

நூல்கள்:-

Prose Poems 1914 - 1924
Cancer Ward (Novel) 1914
Matryona's House (Short Story) 1914
Incident at Krechtonka Station (Novella)
We never Make Mistakes (Novella)
For the good of the Cause (Novel)
One day in the life of Ivan Denisovich (Navel) 1975
Literary Gazette (Novel) 1967
The Love girl and Innocent (Play)
Lenin in Zurich 1974
The Gulag Archipelago 1974

அலெக்ஸாண்டர் சொல்செனித்சின் ரஷிய பெரும்
கவிஞரும் நாவலாசிரியரும் நோபல் பரிசினைப் பெற
இவருக்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்ட போதும் சொல்
செனித்சின்னுக்கு சோவியத் அதிகாரிகளின் அனுமதி
கிடைக்கவில்லை

தமிழில் : மாவனல்லை எம்.எம்.மன்ஸூர்

மூலம்:- பராக்கிரம கொடிதுவக்கு

Redroses Blue Roses எனும் சிங்கள மொழி பெயர்ப்பு
நூலிலிருந்து

இது தகுமோ... இல்லை முறையோ...

இச்சை நாகம் போல்
உன் அத்தனை
ஆசைகளையும்
உடுத்திப் பார்த்தாய்

தூய அன்பின் முதிர்ச்சி
இதுவென
சின்னச் சலனங்களால்
சின்னா பின்னமாக்கினாய்

ஆயிரம்
சம்பிரதாயங்களையும்
காதல் தாண்டுமென
சபலங்களால் சிங்காரித்தாய்

மயக்கம் தெளிவதற்குள்
மரபுகளை முறித்து
அதிசயம் நீயென்றே
உன்னுருவம்
வரைந்து விட்டாய்

அனைத்திற்கும் இறுதியில்
அமோக விளைச்சலென
அள்ளிப் பருகியென்னை
கதிரொடித்தாய்

காரு கைக்கூலி
சீர்வரிசை
பணம் பகட்டோடு
உறவாடவொருத்தி
உன் வாசல் நாடி வர

இன்று நீ
ஆசைகள் தெளிவுற்ற
அந்நியன் எனக்கானாய்

வாழ்க்கை
தொலைத்தவன் நான்
வசையோடும்
வயிற்றுப் பிள்ளை
தோளோடும்

சாக்கடைத் தீவுக்குள்
கழுத்து மூழ்கும்
கண்ணீரோடு...

- வானம்பாடி முஜா
நிந்தவூர்...

வேலியில் ரெண்டு மாடு
வேழம் போல கொழுத்த மாடு
குச்சித் தடியில் கட்டிப்போட்டு
குழுங்கியெழுப்பி வாராவே...
பயறு வேற பூத்திருக்குது
பாணை வேற அடுப்பில் இருக்குது
வாய்க்கார மாமி அவா
வாய்க்குடுத்தா தப்பேலாது
இவா சோலி பல சேதி
இண்டைக்கும் நானா சம்பல்.....

அடியே சங்கவி....!
கேட்டியா சங்கதி.....
வெளியூரு மாப்புளயாம் - நம்ம
வேலாயுதம் சேப்புலயாம்
வெள்ளையம்மா இளிச்சி சொல்ல
மெல்லம்மா நா காதுவிட்டே
வெயிலென்ன இப்புடி கொழுத்துது
எடுத்துத் தாம்மா தாம்புலத் தட்ட....

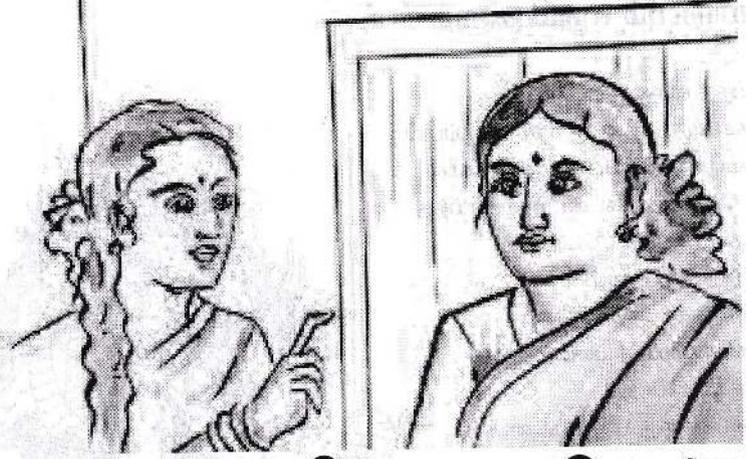
மாமி என்ன சொல்லுது
மௌனமாவே கேப்பம்.....

ம்.....
போயில் விரிச்சாப் போச்சி
பொம்புல சிரிச்சாப் போச்சி
எல்லாம் காலம்.....

மெத்தையில் சுருண்டு படுக்க
அட்டையும் தான் அலையுதாம்
மொட்டத்தல மச்சானுக்கு
குடும்பி பாம்பா வளையுதாம்
ஹம்.... கடவுளே....! கடவுளே....!
எல்லாம் ஏ புருசன சொல்லணும்
எத்தன முறை இதப்பத்தி சொல்லிருப்பே
ஒழிச்சி வச்சிருந்தாரு மனசல மட்டும் தான்
“இழிச்சவாய் ரத்தினம்”னு
ஊர் சொலறது உண்மைதான்....

கதை ஒன்று இடிக்குது - ஆனால்
தலையெல்லாம் கடிக்குது
மல்லிகா மாமி!
சொல்லுங்கோ தெளிவா....

புள்ள
சின்ன வயசுல பேசி வச்ச சம்பந்தம்
சில்லறையா சேமிச்சது என்ட குடும்பம்
என் மகன் செவலக்கிளிக்கு
கண்மணிய பேசி வச்சோம்)...
கண்மணிக்காக என் புள்ள
கண்தூங்காம பட்ட காசில்
இருக்க வீட்ட கட்டி முடிச்சோம்)....

எதுத்த வீட்டு மாம்...!

இரண்டு பவுன் சங்கிலியும்
கொஞ்ச காசு பேங்கிலையும்
நெஞ்ச நெறைய அவளையும்
சேர்த்தே வச்சிருக்கான்

போனையும் நோண்டிக்கிட்டு
ஒழுக்கமும் மாத்திக்கிட்டு
போன பாத மறந்தா
பொத்தி வச்ச நென்பபெல்லா
பொட்டிக்குள்ள அடைச்சா
தெரியாத மொகமாம் வெளிநாட்டு சொந்தம்
தெரிஞ்சே மறஞ்சிருச்சி பூர்வீக பந்தம்

நல்லாத்தான் இருந்தான்
நாளும் மகனோட பேசுவான்
இப்ப கொஞ்ச நாளாத்தான்.....

சமைஞ்ச முகம் தொஞ்சிருக்கும்
சமைச்ச சோறும் மிஞ்சிருக்கும்
அமைதியாவே இருக்கான்
அவன் பேச்சுக் கொறச்சிக்கிட்டு
அம்மாவுக்கு மறச்சிக்கிட்டு
பெத்தவளா நா இருந்தும்
சத்திய சம்பந்தம் தொலஞ்சிருச்சே
வேற ஒன்ன பேசுவைச்சா
ஒறவு நல்லா இருந்திடுமோ?
முத்துமாரி அம்மாவே!
முழுசும் தெரிஞ்சே மறந்தாயோ..?

தண்ணி கொஞ்சம் தாம்மா சங்கவி...

கடுக்கண் இழந்த காது போல
கண்கலங்கும் செவலக்கிளிக்கு
என்னத்த சொல்லுவேன்
முன்னத மறப்பானோ - அடி
சங்கவி நீயும் பேச...

காச்சட்டையும் போடப் பழகிட்டாளாம்
ஸ்கூட்டரும் எடுக்கப் போறாளாம்...

ஏன் மாமி இதுக்கெல்லாம்...
அழாதீங்கோ...
நினைக்கிறது ஒன்று நடக்குறது ஒன்று
நடுவுல நின்று நாங்கள் தான் மண்டு
பட்டினத்தாரும் சொன்னார் கண்டு
பட்டாத்தான் தெளியுமென்று....

அது சரி மாமி
இது அவயல் வீட்டுக்கு
எது மெய்யெண்டு தெரியாதோ?
புது விசயம் செய்யாரே....

நீ வேற புள்ள - அவயல்
முந்தி மாதிரி இல்ல
புள்ளவுட்டு தெரத்த இருக்கவுட்டு
பாத்தாங்களாம்
ஊரென்ன சொல்லுதெண்டு காதடைச்ச
கேட்டாங்களாம்...

ஓய்.... வாரேன் பொருங்க
போய் வரட்டா புள்ள
கண்மணியும் நல்லவள் தான்
தலைவிதியும் இப்பாடித்தான் போல....

நேரம் கிடைச்சா வாரான் புள்ள
நிறைய பேசனும்
இருங்க வாரன்.... வாரன்.....

ஓம் மாமி....
அடக்கவுளே...!
அடுப்புல வச்ச உலையும்
அம்போ தான் போல.....

- விழிநிலவன்
(குமாரவேல் சர்மிலனி)

இலையுதிர் காலத்தில்
யாரிடமும் சொல்லாமல்
சட்டென்று உதிரும்
இலைகளைப் போலவே
உயிர்களும் உதிர்கின்றன.

நிர்வாண மரங்களில்
தங்கியிருக்கும்
நீலப்பறவையொன்று
உயிர்களை காவிக்கொண்டு
உயரப்பறக்கின்றது

எந்த உயிரும்
நீலப்பறவையின் அலகிலிருந்து
தவறி விழுவதாயில்லை
குறித்த எல்லையில்
பறித்த உயிரை
பக்குவமாய் வைத்துவிட்டு
மீண்டும் அந்தப் பறவை
நிர்வாண மரத்தில் வந்து
குந்திக் கொள்ளும்.

அடுத்த உயிரை
அள்ளிச் செல்லும்
ஆர்வத்தில் நீலப்பறவை
காத்திருக்கும்

உயிர்களை பதுக்கும்
கஜானாவின் சாவியை
இந்தப்பறவை
எந்தப் பொந்தில்
பதுக்கி வைத்துள்ளதோ!

இந்தப் பறவையின்
ஆயுள் மிக நீண்டது
பலநூறு ஆண்டுகள்
உயிர்களை காவிச்செல்லும்
உன்னத பணியை
செய்து வருகிறது இப்பறவை

பூமிப்பந்திலும்
மூத்தது இந்த நீலப்பறவை
ஏகநேரத்தில்
எத்தனை உயிர்களையும்

நாச்சியாதீவு பர்வீன் நீலப்பறவையும் நிர்வாண மரமும்

காவிச்செல்லும்
விசாலமான சிறகு
இந்தப் பறவைக்கிருக்கிறது

உருவமும் பருமனும்
இந்தப் பறவையை
பாதிப்பதில்லை
அதன் வேலை
பிரியும் உயிரை
பிடித்துச் செல்வதுதான்

இந்த நீலப்பறவையை
உயிர்கள்
சந்தித்தே ஆகவேண்டும்
அந்த சந்திப்பு
சந்தோஷமிக்கதாயும்
வெற்றியை பரிசளிப்பதாயும்

அமைதல் அவசியம்

இந்த நீலப்பறவையின்
எஜமான் அதற்கொரு
பெயர் வைத்துள்ளான்
அந்தப்பெயர்
சுமைமானின் ஹர்த்ஹர்த்
பறவையைப் போன்றதல்ல
அந்தப் பெயரை கேட்கும்
இதயங்கள் ஒருகணம்
திடுக்கிட்டு நடுங்கிப்போகும்

இப்போதுதான்
புரிகிறது இந்த
நீலப்பறவைதான்
உயிர் எடுக்கும்
வானவரென்று.

நிலவொளியின் வெளிச்சத்தில் நிழலாடும் தென்னங்கீற்றுக்கள் வழியே நட்சத்திரங்களை எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள் வள்ளி. பருவ வயதானாலும் சிறு பிள்ளைத்தனம் மாறாதவள். கரு கருவென்ற கூந்தலும், தெவிட்டாத கருமையின் மிருதுவான தோலும் கொண்ட குறும்புக்காரி. வான் வெளிக் கனவில் எதையோ தேடுகிறாள். கன்னங்கள் பூரித்து பற்கள் மின்னலிடுகின்றன. அடியே வள்ளி ஒரு வேலையும் செய்யப் பழகாம நாலும் போலும் விளையாடிக் கொண்டு இரு. சமைக்கவும் தெரியாதெண்டால் இந்தக் காலத்தில் எவன் உன்னைக் கலியாணம் கட்டப் போறான். நாலு இடத்தில் குறிப்பு குடுத்துக் கிடக்குது. சமைக்கத் தெரியாது என்று கேள்விப் பட்டால்

கூண்டுக்கிளி

இராசரத்தினம் நிரூஜா

கொப்பற்ற மானம் தான் கப்பலேறும்.

வள்ளி சலித்துக்கொண்டு எழுந்து பரண் மேலுள்ள பாத்திரங்களை எடுத்துக் கொண்டு வானத்தை பார்த்தபடியே குடிசைக்குள் நுளைகிறாள். விண்மீன் கனவும் சந்திர ஒளியும் அவளை பாடத் தூண்டியது போலும்! அவள் இதமான பாடல் ஒன்றை அசைபோடுகிறாள். திண்ணையில் மல்லாக்காய் நிமிர்ந்து தூங்கிய சந்திரன், வெடுக்கெண்டு எழுந்து, அம்மா! பாடவேண்டாம் என்று சொல்லு. பாடாதடி மனுசர நிம்மதியா இருக்கவிடு. வள்ளி விடுவது போல் இல்லை. மீண்டும் முணு முணுக்கிறாள். வந்தன் எண்டால் அடிப்பன் கழுதை மாதிரி கத்தாமல் இரு, அதட்டுகிறான். வள்ளிக்கு ஒரு வயது இளையவன். ஆனாலும் தான் வீட்டில் ஆண் மகன் என்ற துடுக்கு நிறைந்தவன். பருமட்டான உடல்வாகு கொண்ட இளைஞன். இருவரும் அடித்துக் கொள்வது வழமைக்கு மாறான விடயமல்ல.

அந்த மனுசன் வரட்டும் இண்டைக்கு. இரண்டு பேருக்கும் ஒரு வேலையும் இல்லை. எப்ப பாத்தாலும் அடிபாடு சண்டை. கனகத்தினர் பிள்ளையள போய்ப் பாருங்கோ. என்ன சித்திரமா இருக்குதுகள். தாய்க்கு நல்ல உதவி. வரட்டும் அவர் இண்டைக்கு ஒரு முடிவு காணத்தான் வேணும். சரசு ரேடியோ பெட்டி போல இரச்சலை தொடங்கினாள். சரசு வீட்டுக்கு மாடாய் உழைத்தவள். அண்ணன் தம்பி இருந்தும் தாய் தகப்பன்ர இறுதிக் காலத்தை தானே தனியாய் பார்த்து கொண்டவள். படுக்கேல கிடந்து அதுகள் சீவன் விடேக்கயும் அண்ணனும், தம்பியும் எட்டி கூடப் பாக்

கேல்லை. சல்லி காசும் குடுக்கேல்ல. சரசு குடும்பத்தில் தனியாளா நிண்டு பாங்கில போட்டுவைச்சகாசுகளையும் எடுத்து, லிங்கத்தார் உதவியோட கடைசி கிரியை எல்லாம் செய்து முடிச்ச வீரி கடைசியில லிங்கத்தார் ரோட அப்பிடியும் இப்பிடியும் என்று ஊர்ச் சனம் கதைகட்டி விட்டதால அவரையே கலியாணம் பண்ண வேண்டிய நிலமை வந்தது. மனப்பூர்வமாய் லிங்கத்தாற்ற குடும்பமும் ஏற்றுக் கொண்டதால அம்மன் கோவில்லை தாலியக் கட்டி தன்ர தாய் தகப்பன்ர குடிசையில் வாழ்க்கையை தொடங்கினாள் சரசு.

**

வாழைக்குலை, புல்லுக்கட்டோட மழையிலலாக் கடுவல் நிலத்தில் சைக்கிளையும் உருட்டிக் கொண்டு தாண்டி தாண்டி வாறார் லிங்கத்தார். தம்பி வா வாழைக்குலையை பிடி. அசைஞ்சு கொண்டு நிக்காம எழும்பி வா கெதியா.! இளம் இரத்தம் தானே எனக் கென்ன என்ற வீராப்புடன் அலுத்துக் கொள்ளுகின்றான். அவன் எழும்பிப் போவதாய் இல்லை. வள்ளி நான் வாறனப்பா என்று குடிசைக்குள் இருந்து ஓட்டமாய் வருகிறாள். கயித்த அவிழ் பிள்ளை. கவனமாய் இறக்கு. அடி பட்டுது எண்டா வாழைக்குலைக்கு சந்தையில மதிப்பில்லை.

இஞ்சரப்பா, மாட்டுக்கண்ட ஊட்டவிட்டு பாலைக் கறவுங்கோ. தண்ணிக்கு மினாறு வைச்ச எரிக்கிறன். வள்ளி வா பிள்ளை! வரேக்க பாளையை பிச்சு

எடுத்துக்கொண்டு வா. தம்பி அப்பா கூப்பிடுறார். காது கேக்கேல்லையோ. அப்பற்ற குணம் தெரியும் உனக்கு. அண்டைக்கு வாங்கினது பத்தல. திருப்ப இண்டைக்கும் வாங்க போறாய் போல தான் கிடக்குது. அவன் சமாளிப்பவன் போல, போறனணை கத்தாத சும்மா. எனக்கு காது கேக்குது. நான் போவன்.

லிங்கம் வேலை எல்லாம் முடிச்சுக் கொண்டு கை கால் அலம்பி திண்ணையில் கையை ஊண்டி தரையில் குந்துறார். என்ன லிங்கம் அண்ணை. ஆறாமர இருக்கிறீங்கள். வேலை எல்லாம் முடிஞ்சுதோ. வாரும் ராசு உப்பிடி படலையில் ஓரமா சைக்கில் சாத்தும். கவனம் விழுத்திப் போடாதயும். சரி சரிஞ்சு கிடக்கட்டும் நீர் வாரும். வாங்கோ! உந்த திண்ணையில் இருங்கோ அண்ணை. தேத்தண்ணி போடுறன் கொண்டுவாறன். சரசு சிரிச்ச முகத்தோட வரவேற்கிறான். வேண்டப்பட்ட மனுசன் தான் ராசு. கலியாண புரோக்கர். சில சம்மந்தங்கள் கொண்டு வந்து சீதன வேதன குழப்பங்களில் தட்டுப்பட்டு போட்டுது. வள்ளிக்கு ஒரு நல்ல மாப்பிளைய ராசண்ணை கொண்டு வருவார் எண்டதில் சரசுவுக்கு கூடுதல் நம்பிக்கை. இஞ்சர் லிங்கம்! கனகசூரியற்ற மூண்டாவது மகன் ஒண்டு லண்டனில் இருக்காம். பொடியன் சொந்தமா சின்னக் கடை ஒண்டு வைச்சிருக்கிறானாம். உங்களுக்கும் தெரிஞ்சு அறிஞ்சு குடும்பம். சூரியற்ற மூத்த பொடியன் கட்டினதும் உங்கட மாட்டுக்காற கந்தையான்ர மகளைத்தானே. அறிஞ்சு வரைக்கும் நல்ல பெடியன். வீட்டுக்குள்ள இருந்து வந்த சரசு அவசரமாக கதையை மழுப்பி லிங்கத்திற்கு கண்ணைக் காட்டி விட்டு அண்ணை தேத்தண்ணிய பிடியுங்கோ. குடிசிட்டு பிறகு கதைக்கலாம்.

அம்மா வள்ளி போ பிள்ளை. மா குழைச்சு வைச்சிருக்கன். தேங்காய திருவி அடுப்பில் வை. பெரியாக்கள் கதைக்கட்டும். வள்ளி போய்விட்டதை வேவு பாத்துவிட்டு. அப்பா பிள்ளைக்கு முன்னால உது களை கதைக்கிறதை விடுங்கோ. நான் அனுபவிக்கிற கொடுமையை பாக்கிறீங்கள் தானே. கூடப் பிறந்ததுகள் இருந்தும் அனாதையா தனிமரமா நிக்கிற நிலமை ஆருக்கும் வரக்கூடா. அவளுக்கு வடிவா விசாரிச்சு நல்ல குடும்பத்தில் கட்டவேணும். சரியப்பா பழைய புராணத்தை நிப்பாட்டு. இஞ்சை சரி சீதனம் என்னவாம்! கூடக்குறைய கேப்பினமோ? இருக்கிறது ஒரு குடிசை தான். அவளவா காசு, நகையளும் இல்லை.

லிங்கம் பொறுதியா இரும். இல்லை இல்லை உங்கட நிலமையை தெரிஞ்சு தான் இந்த மாப்பிளைய கொண்டு வந்தனான் சரசு இடை மறிச்சு, மாப்பிளைய பற்றி நல்லா விசாரிக்கோணும். எங்கட ஒரு பிள்ளை. செல்லமா வேற வளத்திட்டம். ஒருக்கா மாப்பிள பொடியன்ர குறிப்பை வாங்கித்தாங்கோ. பொன்னுத்துரையரிட்ட காட்டிப் போட்டு முடிவெடுப்பம்.

என்னம்மா சொல்லுறீங்கள் இவளுக்கு கலியாணமோ? மாப்பிள்ளைக்கு செவிட்டுக்காதோ எண்டு கேட்டனீங்களோ! இவள் பாடுறன் எண்டு கனைச்சுக் கொண்டு நிப்பான். அவன்ர கதை அவ்வளவும் தான். வள்ளி சலித்துக் கொண்டு அம்மா தம்பிய பேசாம இருக்கச் சொல்லுங்கோ. அம்மா நான் வெளிநாடு போகத்தான் வேணுமோ? இங்க ஒரு மாப்பிளையை பாக்கச் சொல்லி அப்பாட்ட சொல்லன் அம்மா. வள்ளியின் குரலில் ஏதோ ஒரு தளதளப்பு. சரசு வள்ளியின் அருகில் வந்து, இந்த மாப்பிளைய விட்டால் ஊரில இருக்கிற மாப்பிளைக்கு சீதனம் அள்ளிக் குடுக்க களவுக்குத் தான் போகவேணும் பிள்ளை. கட்டிக் குடுக்காட்டியும் ஊர் சனம் சும்மா விடாது. அதுகளின்ர நாலு கதை கேக்கிறதுக்கு செத்துப் போகலாம். லிங்கத்தை கண்ட வள்ளி அப்பா! என்று அனைத்துக் கொள்கிறான். கலியாணம் வேண்டாமப்பா உங்களோடயே இருக்கிறன் அப்பா. பிள்ளை! உன்னைதனிமரமா விட்டுட்டு போனா இந்தக் கட்டை வேகாதம்மா. சொல்லுறதைக் கேளு வள்ளி அப்பா உனக்கு நல்லதைத்தான் செய்வனம்மா.

இருமல அடக்கிக்கொண்டு, தனக்குள் லிங்கம் ஊரெல்லாம் கடன் வாங்கியாச்சு. திருப்ப கட்டுறதுக்கும் கடவுள் ஒரு வழி விடுறார் இல்லை. சரசு தம்பி எங்க போட்டான். என்னை ஒருக்கா தூக்கி விடு. ஒண்டுக்கு வருகுது. இஞ்ச ஒருக்கா வா. வாறனப்பா மெதுவா எழும்புங்கோ. பாத்து. பத்திரமப்பா. பொல்லை எடுங்கோ. மெல்லம் மெல்லமா போங்கோ. லிங்கம் தள்ளாடியபடி பிள்ளைய ஒருக்கா பார். அழ வேண்டாம் எண்டு சொல்லு. தனக்குள்ள புலம்பிறார். ஊரைக் கூட்டி, சுத்தி முத்தி கடனை வாங்கி முடிச்சு வைச்ச கலியாணம். மாப்பிள்ளை வள்ளியைக் கூப்பிடாம விடேலாது. இரண்டு வருசம் தானே பிள்ளை. இன்னும் கொஞ்சநாள் ஆகும் போல கிடக்குது. ஆக்கப் பொறுத்த நாங்கள் ஆறப் பொறுக்கத்தானே வேணும். எண்டு சுவரோட சரிஞ்சு நிலத்தில் விழுகிறார். சரியிறார். அப்பா என்ற கதறலுடன் ஓய்கிறான் வள்ளி.

ஈழத்தில் முதல் முதலாக சிறுவர்களே எழுதி சிறுவர்களே தொகுத்து சிறுவர்களின் ஓவியத்துடன் வெளிவரும் முதல் தொகுப்பு "சிறுவர் எழுதிய சிறுவர் கதைகள்".

தொகுப்பு : மு.மேதிளிக்கா, மு.கோகனன்.
விலை : 200.00
வெளியீடு : ஜீவநதி

சிறைக்கம்பிகளுக்கு பின்னால் இருந்து கொண்டு தமிழ் மக்களின் அவலங்களை படம் பிடித்து காட்டும் சிறுகதைத்தொகுதி "வேப்பமரமும் பவளம் ஆச்சியும்".

ஆசிரியர்:
விவேகானந்தனார் சதீஸ்
விலை : 350.00
வெளியீடு : ஜீவநதி

கறும்பாடுகள்

மரத்தின் கிளையிலிருந்து
தன்னை பிரித்து விட்ட
செய்தி தெரியாமல்
காற்றின் கரங்களை
இறுகப் பற்றிக் கொண்டு
பெரு வெளியை
வலம் வருகிறது இலை

காற்றும் எதுவுமே புரியாததுபோல்
பாசாங்கு செய்தபடி
இலையின் தோழ் மீது
கை போட்டுச் செல்கிறது

மரத்திற்கு துரோகமிழைத்த
காற்று மாதிரி
நம்மிடையும் சில கறும்பாடுகள்
வசிக்கத்தான் செய்கின்றன

எச்சங்கள்

காட்டை வளர்த்து
வருகின்றன பறவைகள்

பறவைகளை வளர்த்து
வருகின்றன காடுகள்

மனிதன் இரண்டையுமே
வலை வீசி வேட்டையாடுகிறான்

இப்போது மழையை
தயாரிக்க காடுகளூழில்லை
காட்டை வளர்க்க பறவைகளூழில்லை

வாழ்விடங்கள் தோறும்
பறவைகளினதும் மரங்களினதும் எச்சங்கள் தவிர்த்து
வேறென்ன இருக்கிறது

ஒரு துண்டு நிழலிற்காகவும்
ஒரு பறவையின் பாடலுக்காகவும்
ஏங்குகிறது வரண்ட மனசு

- ஜமீல்

இருவேறு உலகங்கள்

கடல் நீந்தும் மீன்களுக்கு
தரை வாழ்வேது?
தரைதனில் வாழும் ஜீவிகளுக்கு
கடல் வாழ்வேது?
கடலையும் தரையையும் பிரிக்கும்
ஜீவிதக் கோடுதான் ஏது?

ஒவ்வொரு உயிருக்கும்
ஒவ்வொரு உலகம்
ஒவ்வொன்றும்
ஒவ்வொரு தனித்தனி உலகம்
ஒவ்வொரு தனி உலகிலும்
ஒவ்வொரு தனி ஜீவி

விசித்திரமாய் வினோதமாய்
சில ஜீவிகள் - அவை
இருதலைக்கொள்ளி ஏறும்பாய்
இரு உலகங்களில் தத்தளிக்கும்..
ஆமைகள், பாம்புகள்
தவளைகள், முதலைகள்...

இன்னும் சிலது- இன்னும்
பிறந்த வீடு, புகுந்த வீடு எனும்
வெவ்வேறு உலகங்களில் தத்தளிக்கும்
விசித்திர உயிர் ஜீவிப் பெண்களுக்கும்
இருவேறு உலகங்களுண்டு.

- ருஸ்னா நவாஸ் (மாவனல்லை)

என் வானம் விடிகின்றது !

அதிகாலையில்
தொடங்கும் என்
நடைப்பயிற்சியில்
அன்பாக தொடர்கின்றன
உண்மையான உடனிருப்புக்கள்....

காகமும் குருவிகளும்
பல கதை பறைகின்ற
பொழுதுகளில்
ஒற்றை விசிலடிப்பில்
ஏதேதோ சொல்ல முனைகின்றன
பெயர் தெரியாத
கறுப்பு வெள்ளைக்குருவிகள்....

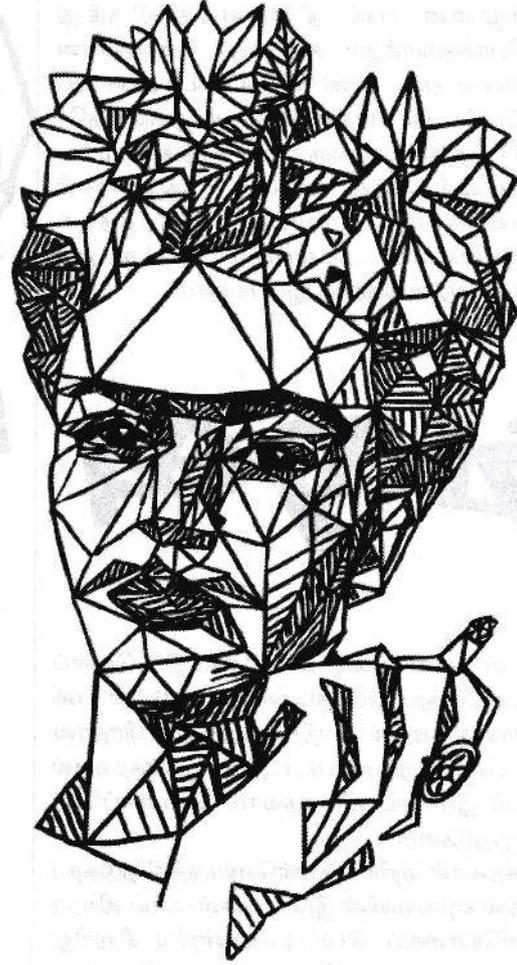
பச்சைப் புல்லுக்கு
நான் இறைக்கும் நீர்த்துளிகளில்
நீச்சல் பயிற்சி எடுத்துக் கொள்கின்றன
ஒருசோடி மைனாக்கள்....

மஞ்சள் பொன்னொச்சியும்
அடுக்கு மல்லிகையும்...
ஆகா!!!!
அற்புதமான நறுமணத்துடன்
ஏன் பொழுதுகளில்
உற்சாகத்தை அள்ளித் தெளிக்கின்றன...

என் விரிவுரைகளில்
ஓயாமல் பங்கேற்றுக் கொள்கின்றன
ஒரு சில ஓணான்கள்...
சலிப்பில்லாத
தலை அசைப்புக்களில்
நானும் அவையும்
இடையிடையே
தொடர்பு நிலையை
எமதாக்கி கொள்கின்றோம்....

என் தோட்ட
தக்காளியோடும்
வெள்ளக் கொடியோடும்
நானுக்கு நாள் நானும்
சேர்ந்தே வளர்ந்து
வருகின்றேன்...

இப்போது
வண்ணக்குருவிகளின்
இரு இறகுகளினூடும்
நானும்
வானைத்தொடுகின்றேன்
என் வானமும்
விடிகின்றது...

அற்புதங்கள்

அதிகாலைச் சேவற் கூவல்
கருங்குயிலின் குறும் பாடல்
மாங்கிளியின் கொஞ்சற் பேச்சு
மர அணிலின் செல்லக் கீச்சு
சிறு குருவியின் இசைக்குறிப்பு
சில பறவையின் சிறகசைப்பு
தெத்தி நடக்கும் புலுணிச்சத்தம்
சோடி மைனாக்களின் பாசமொழி
கிளுவம் வேலிச் செண்பகக் குரல்
மாரிகாலத் தவளைக் கத்தல்
உச்சப் பல்லியின் "இச் இச்" ஒலி
பாட்டி சொல்லும்
அம்புலிக் கதை..

ஏதேனும் ஒன்றேனும் நிகழ்ந்ும்
கண்களை மூடிக் கொள்கிறேன்!
நவீனம் சூறையாடிய என்
கிராமத்து அற்புதங்களை
கனவிற கேட்க முடிவதில்லை
காணவேனும் முயற்சிக்கிறேன்!

முத்தம்

நானும் நீயும்
பேச வந்தோம்
எனக்கும்
உனக்கும் இடையில்
புகையிரதம்
போய்க்கொண்டிருக்கிறது...
நாங்கள் பேச வரும்
ஒவ்வொரு நாட்களிலும்
எப்படியாவது ஒன்று
குறுக்கே வந்து விடுகிறது
இந்தச் சாலையில் நாங்கள்
பேசாமல் இருந்து
முத்தங்களைப் பரிமாறுவோம்
நாம் பேச வந்த
காதல் பற்றி
எம்மைப் பார்ப்பவர்கள்
பேசிக் கொண்டே போகட்டும்.

- பெளர்ஜா அன்ராசா

- வேலணையூர் ரஜிந்தன்

- கருணை ரவி

கல்முனை பஸ் நிலையத்திலிருந்து இலங்கைப் போக்குவரத்துச் சபைக்குச் சொந்தமான அந்த பஸ் காலை ஏழு மணி போல் மட்டக்களப்பு நோக்கிப் புறப்பட்டது. சாரதியின் ஆசனத்துக்கு நேரே பின்பக்கத்தில் மதகுருமார்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட அந்த முன் சீட்டில் அந்த பஸ்ஸில் மதகுருமார்கள் எவரும் பயணிக்காது காலியாக இருந்ததால் அமர்ந்திருந்தேன். மட்டக்களப்பில் எனக்கு ஒரு அலுவலிருந்தது. அதனால்தான் இப்பயணம்.

ஆறாவது

பஸ்சின் முன் பக்கத்தில் “கடுகதி” யெனப் பலகை மாட்டியிருந்தாலும் கடினமான கதியில் பஸ் ஓடிக் களுவாஞ்சிசுடியை வந்தடைந்தது. பிரதான வீதியோரம் பஸ் நிறுத்தப்பட்டதும் முன்கதவால் கொஞ்சப் பேர் இறங்கப் பின்கதவால் கொஞ்சப்பேர் ஏறிக் கொண்டிருந்தனர்.

பின்கதவால் ஏறிய பெண்ணொருத்தி-நடுத்தர வயது-முகத்தில் ஏழ்மையின் இரேகைகள்-வாய் திறந்த பெரிய பனையோலைப் பெட்டியொன்றில் சிறுசிறு கட்டுகளாகக் கட்டிய அவித்த பனங்கிழங்குகளை குத்துப்பாட்டில் சாய்வாக அடுக்கிக் கொணர்ந்திருந்தாள்-அதனை முன்னுக்கு வைத்துவிட்டுச் சற்று பின்னால் நகர்ந்து பெட்டிக்கருகில் நின்று கொண்டாள். பெட்டியைப் பார்த்தேன். அம்பறாத்தூணியில் அம்புகளை அடுக்கியதைப்போலப் பனங்கிழங்குகள் கட்டுக்கட்டாய் அடுக்கப்பட்டிருந்தன.

அந்தப் பெண்ணை எனக்குத் தெரியும். அறிமுகம் இல்லை. ஊர் பேர் தெரியாது. ஒவ்வொரு நாளும் பனங்கிழங்குப் பெட்டியுடன் மட்டக்களப்புக்கு “பஸ்” ஏறிச் சென்று மட்டக்களப்பு பஸ் நிலையத்தில் வைத்து விற்பனை செய்து வியாபாரம் முடிந்தவுடன் வீடு திரும்புவதுதான் அவளது நாளாந்த ஜீவனத் தொழிலாயிருக்க வேண்டும். அவளை நான் கல்முனையிலிருந்து மட்டக்களப்புக்குப் பயணிக்கும் போதெல்லாம் பஸ்ஸிலும் பலதடவைகள் கண்டிருக்கிறேன். மட்டக்களப்புப் பஸ் நிலையத்தில் வைத்து அவள் பனங்கிழங்கு வியாபாரம் செய்யும்போதும் பல தடவைகள் பார்த்திருக்கிறேன்.

பஸ்ஸில் “கடுகதி”ப் பெயர்ப் பலகை பெயருக்குத்தான் மாட்டி இருந்தது. பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு பஸ் தரிப்பிடத்திலும் நிற்பாட்டி ஆட்களை ஏற்றியும் இறக்கியும்தான் போய்க் கொண்டிருந்தது. அந்த அளவுக்குப் பஸ் சாரதிக்கும் நடத்துனருக்கும்

சேவை மனப்பான்மை இருந்திருக்கலாம்.

பஸ் ஆரையம்பதியைத் தாண்டிக் காத்தான்குடி எல்லையை அண்மித்துக் கொண்டிருக்கும்போது எனக்குப் பின்னால் அமுகுரல் கேட்டுத் திரும்பினேன். அந்தப் பனங்கிழங்கு வியாபாரப் பெண்தான் தலையில் அடித்து அழுது கொண்டிருந்தாள். பயணிகள் எல்லோரும் அவளிடம் ஒவ்வொரு கேள்வி கேட்பதும் அவள் அதற்கு அழுதழுது பதில் சொல்வதுமாய்ப் போதாக்குறைக்குப் பஸ் நடத்துனரும் அவளிடம் புலன் விசாரணை அதிகாரியைப் போல் கேள்வி கேட்பதும் அதற்கும் அவள் பதில் சொல்லுவதுமாய் உள்ளே அல்லோல கல்லோலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. எல்லாவற்றையும் நான் அமைதியாக இருந்து அவதானித்தேன்.

நடந்தது இதுதான். யாரோ “பிக்பொக்கட்” காரன் ஒருவன் அந்தப் பெண்தனது “றவிக்கை” க்குள்ளே சொருகிப் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்த பனையோலைக் குட்டானை-“மணி பரஸ்”சை-களவாடி விட்டான். அதற்குள் ஐந்து நூறுரூபாய்த்தாள்கள் காசு இருந்துள்ளது. ஏழ்மையிலுள்ள அப்பெண்ணுக்கு அது ஒரு பெரிய தொகை. அழுது அடங்கியிருந்தாள். பார்க்கப் பரிதாபமாய் இருந்தது. அத்தொகை அவளது முதல்நாள் முழு உழைப்பாகக் கூட இருக்கலாம் என மனம் எண்ணியது. அவளுக்காக மனம் வருந்தியது.

சொங்கதினோன்

பஸ் இப்போது கல்லடிப் பாலத்தினூடு பயணித்துக் கொண்டிருந்தது. நான் அரசடியில் இறங்கவேண்டும். அடுத்த பஸ் தரிப்பு நிலையம். இறங்கும்போது அப்பெண்ணிடம் “இந்தாம்மா! இத வச்சுக்க” என்று ஐந்நூறு ரூபாய்த் தாளொன்றை மடித்து அவள் கைக்குள் திணித்துவிட்டு இறங்கினேன்.

மட்டக்களப்பு அரசடியில் இறங்கிய நான் மக்கள் வங்கிக்கு முன்னால் செல்லும் “பயனியர்” வீதியால் வாவிக்கரை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

“டேய்! பாபு. கொஞ்சம் நில்லு மச்சான்” என்ற குரல் கேட்டு நின்று பின்னால் திரும்பினேன்.

என்னோடு ஒன்றாகப் படித்த வகுப்பறை நண்பன் தேவன்தான் மிக வேகமான நடையில் என்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

வந்தவன் “மச்சான்! பஸ்சுக்குள்ள நடந்த தெல்லாம் பாத்துக் கொண்டுதான் இரிந்தநான். உன்னயும் கண்ட நான். உனக்குப் பின்னால் நாலெந்து சீற் தள்ளித்தான் பின்னால் இரிந்த நான். பஸ் ஸ்டாண்டில் இறங்கிக் கதைப்பமெண்டு யோசித்துக் கொண்டிருக்கக்குள்ள திடீரென்று நீ அரசடியில் இறங்கித்தா. அதனால் அடுத்த “ஹோல்றில் இறங்கி உன்னப் புடிச்சிரணுமெண்டு ஓட்டமும் நடையுமா வாறன்” என்றான்.

“ஏன்? என்ன விசயம் மச்சான். பஸ்சுக்குள்ளயே கதச்சிரிக்கலாமே!” என்றேன்.

“நான் பஸ் ஸ்டாண்டிலதான் இறங்க இரிந்தன். பஸ்சுக்குள்ள நடந்த விசயத்தாலதான் அடுத்த ஹோல்றில் இறங்கி உன்னத் தேடி ஓடி வாறன்” என்றான் தேவன்.

“விசயத்தச் சொல்லன். அப்படி என்ன அவசரம்” என்று அவனை விரைவு படுத்தினேன்.

“நீ அந்தப் பனங்கிழங்குப் பொம்புளைக்குக் காசு குடுத்துத்துத்தானே இறங்கின நீ. அதப் பாத்துத்து எனக்கு முன் சீட்டில் இரிந்தவன் சொன்னான், “பெரிய கொடயாளி. குடுத்தித்துப் போறாரு. அவள் காசக் களவு குடுத்ததெண்டு பொய் சொல்ல இவர் நல்லா ஏமாந்தித்தார் எண்டு. அவனுக்குப் பக்கத்தில் இரிந்த மத்தவன் சொன்னான், ஏன் அப்பிடி? மத்தமாதிரியும் இரிக்கலாம்தானே. இவரே காசடிச்சுப் போட்டு பஸ்சு போலீஸ் ஸ்டேசன் கீசெனெண்டு கொண்டு போனா கேஸ் பெரிசாப் போனாலும் போகுமெண்டு எடுத்த காசத் திரிப்பிக் குடுத்துத்தும் போயிருக்கலாம்தானே

எண்டு சொல்லிச் சிரிச்சான். இதக் கேட்ட எனக்குக் கோபந்தான் வந்திது. உடன அவனுகள்ப் பாத்து “உங்களுக்கு அவரு ஆரெண்டு தெரியாமக் கதைக்கா தீங்க. மனுசன முதல்ல அளவிடத் தெரியணும். நரம்பில்லாத நாக்கால வரம்பில்லாமக் கதைக்காதீங்க. அவர் செஞ்ச நல்ல காரியத்த உங்களால செய்ய ஏலாட்டி கூம்மா சொட்ட சொல்லாம வாயப் பொத்தித்திரிங்க. இப்புடியான வெட்டிப் பேச் செல்லாம் வேணாம் எண்டு அவனுகளோட சண்ட புடிச்சுப் போட்டு இத உனக்கிட்டச் சொல்லோணு மெண்டுதான் அடுத்த ஹோல்றில் இறங்கி உன்னப் புடிக்க ஓடி வந்தனான்” என்று ஒரு பாரதம் படித்து முடித்தான் எனது நண்பன் தேவன்.

“தேவன்! இதயெல்லாம் பெரிசா எடுக்கப் போடா. இப்படிப் பேசிறாக்களும் சமூகத்தில் இரிக் காங்கதான். ஏதாவது சொட்ட சொல்றதுதான் அப்படிப் பட்ட ஆக்களுக்குத் தொழில். நமக்குச் சரியெண்டு பட்டதச் செஞ்சிபோட்டுப் போக வேண்டியதுதான்” என்றேன்.

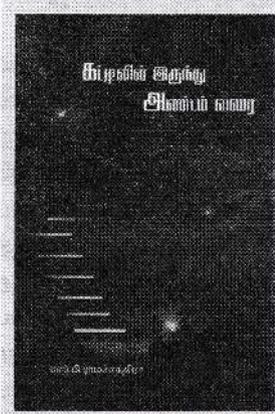
“இல்ல மச்சான்! நீ நல்லதத்தானே செஞ்சநீ. அவனுகள் இப்பிடி அபாண்டமாகக் கதைக்கப் போடாதுதானே” என்றான் தேவன்.

“இஞ்ச பார் தேவன்! முதல்ல அவனுகளுக்கு என்னத் தெரியா. எனக்கும் அவனுகளத் தெரியா. இரிந்தாலும் கூட அப்புடிக்க கதச்சித்துப் போகட்டுமே. பறவால்ல. நம்மட தோலுக்கயா பூரப் போகுது. கஷ்ரப்படுறாக்களுக்கு உதவுறதும் மனிஷனுக்கு மனிஷன் இரக்கப்படுறதும் தானே மச்சான் முக்கியம். பலன ஒண்டும் எதிர்பாக்கப்போடா” என்றேன்.

“நான் அவனுகளில் எவ்வளவு ஆத்திரத்தில் வாறன். நீ என்னடா எண்டா ஒரு துறவி போலப் பேசிறா” என்றான் தேவன்.

“தேவன்! பலனொண்டையும் பாக்காம கஷ்ரத்தில் உள்ளாக்களுக்கு ஏலுமானவர உதவுறதும் ஆராயிரிந்தாலும் மனிஷனுக்கு மனிஷன் இரக்கப் படுறதும் ஒரு வகயில துறவுதாண்டா மச்சான்!” என்றேன் நான்.

“உன்னோட கதச்சிக் களரேலாடா மச்சான். நான் வாறன். புறகு வடிவாக் கதைப்பம்.” என்று கூறியபடியே வந்த வழியே தேவன் திரும்பிவிட நானும் வந்த அலுவலைப் பார்க்க வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினேன். ●

வானியல், சரிதையியல், பெளதிகவியல், நட்பியல், வாழ்வியல், ஆன்மிகவியல் என பல துறைசார்ந்த கட்டுரைகளின் தொகுதி “கட்டிலில் இருந்து அண்டம் வரை”
ஆசிரியர் : எஸ்.பி.ராமச்சந்திரா
விலை : 400.00
வெளியீடு : ஜீவநதி

பல்வேறு படைப்பாளர்களது படைப்புகள் பற்றிய விமர்சனங்கள், சினிமா பற்றிய கட்டுரைகள் என 35 கட்டுரைகளையும் சிறு நேர்காணல்களையும் கொண்ட கட்டுரைத் தொகுதி “சட்டநாதன் கட்டுரைகள்”
ஆசிரியர்: க.சட்டநாதன்
விலை : 500.00
வெளியீடு : ஜீவநதி

எஸ்.புஷ்பராஜனின்

“சோபனத்தில் சொப்பன சுந்தரி” – நாவல்

மு. அநாதரட்சகன்

நாவல் (Novel) என்பது ஆங்கிலத்தில் புதுமை எனப் பொருள் படும். மனித உணர்ச்சிகள், எண்ணங்கள், அவர்தம் செயல்கள் ஆகியவற்றை விளக்கி எடுத்துரைக்கின்ற உரை நடையில் அமைந்த நீண்ட கதையை நாவல் என்பர். இதனை இன்பியலான உரைநடைக் காப்பியம் என்பாரும் உளர்.

அந்த வகையில், அரியாலையூர் தந்த எழுத்தாளர் கலாபூஷணம் எஸ்.புஷ்பராஜன் படைத்துள்ள “சோபனத்தில் சொப்பன சுந்தரி” என்ற இந்நாவலும் இன்பியலான உரைநடைக் காப்பியமாக சமுதாயச் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைச் செறிவாகக் கொண்டு வெளிவந்துள்ளது. மனம் (Thought), வாக்கு (Words), காயம் (deeds) எனும் திரிகரணங்களால் மனித மனங்களில் ஏற்படுகின்ற வேறுபாடுகளை பிரதிபலித்துக் காட்டும் வகையில் இதனைப் படைப்பாக்கம் செய்துள்ளார். முன்னரும் “குறிஞ்சிக் குமரிகள்” என்ற நாவலின் மூலம் நாவலுலகிற்கு அறிமுகமான இவரது இரண்டாவது நாவல் இதுவாகும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் நாற்பதாண்டு காலப்பகுதி சமுதாய சீர்திருத்தங்களை முதன்மையாகக் கொண்ட நாவல்கள் வெளிவந்த காலம் என்பர். இவை சமுதாய சீர்திருத்தத்துக்கான வசன நடை இலக்கிய வடிவமாகச் கருதப்பட்டன. கதை கூறும் காவிய மரபைக் கொண்டிருந்தன; அதன் தொடர்ச்சியைக் கலாபூஷணம் எஸ்.புஷ்பராஜனின் இந்நாவலும் கொண்டிருக்கிறது. தான் படித்துச் சுவைத்த சங்கத் தமிழிலக்கியச் செய்தி - பிறரும் வாசிக்க அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற ஆவலுடன் “சோபனத்தில் சொப்பன சுந்தரி”யைப் படைத்துள்ளார். இந்நாவலின் கதைப் போக்கு சுவாரஸ்யமிக்கது.

சிங்கள, தமிழ் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த யுவதிக்கும் இளைஞனுக்குமிடையில் எதிர்பாராத வகையில் உருவான நட்பு பின்னர் காதலாகப் பரிமாணித்து திருமண பந்தத்தில் நிறைவுறுவதை காதல் காவியமாக ஆசிரியர் தந்துள்ளார். காவிய மரபில் எழுதப்பட்ட இந்நாவலில், காதல் நோயின் ஏக்கம், பரிதவிப்பு, மன உளைச்சல், பிரிவுத்துயர், நெருக்கீடுகள், தடுமாற்றம் என்பவை இயல்பாகப் பேசப்படுகின்றன. கதையில் சொப்பனசுந்தரியாக வரும் சஜினாவின் தாபமும், தவிப்பும் அவளை நிலைகொள்ள விடாமல் தடுமாற வைக்கிறது. எதிர்பாராது சந்திக்க நேர்ந்த கவிபாரதியின் நற்பண்புகளால் ஈர்க்கப்பட்டு தனது வாழ்க்கை

அவனுடனேயே அமைய வேண்டுமெனச் சுயமாக முடிவெடுத்து அதில் வெற்றியும் காண்கின்றாள்.

கதையில் வரும் பாத்திரங்கள் தத்தமது கலாசாரப் பண்பாடுகள் கொண்ட, சூதுவாதில்லாத வெள்ளையுள்ளம் கொண்டவர்களாக படைக்கப்பட்டுள்ளனர். அந்தவகையிலே சஜினா, கவிபாரதி, வெண்ணிலா, திஸ்ஸ, மாலினி, சிவகாமி என்பவர்களை அறிமுகம் செய்துள்ளார். இக்கதாபாத்திரங்களின் குணவியல்புகளையும் குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில் அவர்கள் எப்படிச் செயலாற்றுகின்றனர், அவர்களின் மனோரீதியான செயல் மாறுபாடுகள் என்ன என்பதையும் கூர்ந்து பார்த்து இந்நாவலை ஆசிரியர் படைத்துள்ளார் என்பது சிறப்புக்குரியது.

தவிர, காதல் உணர்வு கொப்பளிக்கும் பின்னணியில் நகரும் இக்கதை, சொல்லப்படிருக்கின்ற முறைமை வித்தியாசமானது. முற்றிலும் கவிதை அழகுடைய வார்த்தைக் கோலங்கள், மேற்கோள்கள், பழந்தமிழ் இலக்கியச் செய்திகள் என்பவற்றால் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள இந்நாவல் தற்கால நாவல் போக்கிலிருந்து வேறுபடினும், வாசகர் மனதை ஈர்க்கக்கூடிய முறையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இலக்கிய சுவைகளை கட்டுமிடங்கள் பல இந்நாவலில் விரவிக்கிடக்கின்றன. பிரதான கதாபாத்திரங்களாக கதையில் வருகின்ற சஜினாவினதும், கவிபாரதியினதும் மனப்போராட்டங்களை நெகிழ்வுடன் ஆசிரியர் கூறிச் செல்லும் பாங்கு பாராட்டுக்குரியது.

இக்கதை சொல்லுகின்ற போக்கிலே நாவலாசிரியர் அடிக்கடி குறிக்கிட்டு தனது சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை முனைப்பாக வலியுறுத்துபவராக உள்ளார். அவை இன்றுவரை சமூகத்தின் தேவைப் பாட்டுக்குரியவை. இதற்கு ஆசிரியர் தேர்ந்துள்ள கனமும் வலுச்சேர்த்துள்ளது.

இறுதியாக முதுமையடைந்த வயதில் நாவல் என்ற நீண்ட கதையைப் படைப்பதென்பது எளிதான விடயமல்ல. வயது முதிர்ச்சியில் இயல்பாக ஏற்படுகின்ற உடல் உபாதைகள் பார்வைக் கோளாறு ஞாபக மறதி என்பவற்றைக் கடந்து நின்று கலாபூஷணம் எஸ்.புஷ்பராஜன் இரண்டு நாவல்களை இலக்கிய உலகிற்குத் தந்துள்ளார் என்பது பெருமைக்குரியது. தளராத முயற்சியும், சிந்தனைத் தெளிவுமுள்ள ஒருவராலேயே இதனைச் சாதிக்க இயலும் என்பது யதார்த்தமானது. இவ்வகையில் எழுத்தாளர், கலாபூசணம் எஸ்.புஷ்பராஜன் மதிப்புக்கும் பாராட்டுக்குமுரியவர். ●

இன்னமும் திருமணமாக வில்லை. வயது முப்பத்தி ஐந்தைத் தாண்டி விட்டது அவனுக்கு. அவனிடம் திருமணப் பேச்சை எடுப்பதற்கே தாய்க்கும் இப்போது பயம். அந்தக் கதையே பிடிக்காமல் கோபத்தில் வாய்ச் சொல்லால் அவன் சிதற அடிப்பான். வயதில் களைப்பு வந்தவிட்டதாலே "ம்" என்று பெருமூச்சு விட்டதன்பின் அம்மாவும் "சிவனே" என்று இருந்து விடுவாள். ஆனாலும் ஆறுதலான நேரம் அம்மாவின் கவலையை எண்ணி சிறிது நேரம் இருந்து யோசித்துப்பார்ப்பான். நிதானமான குரலில்

இரண்டு பன்றிகள் சூக்கியவன்

பிறகு தன் அம்மாவுக்கு அவன் சொல்லுவான். "அம்மா என் பர்சில் ஆயிரக் கணக்கிலெல்லாம் நான் பணம் வைத்துக் கொண்டதே யில்லை. நோட்டுகளை வெளியே உருவி எடுத்து செலவு செய்யக் கூடியவனுக்குத்தான் திருமணம் செய்வதற்கு பொருந்தும் அம்மா. அந்தத் தகுதியோ எனக்கில்லை. நான் ஒரு எழுத்தாளனம்மா. அந்த வாழ்க்கைதான் எனக்குச்சரி. நீ இப்படியெல்லாம் என்னை இனி தொந்தரவு செய்து இடிக்காதே" இப்படி ஆறுதலாக சொன்னாலும் கண்டிப்பு அவன் கதையில் இருந்தது.

"எத்தனை நாளைக்குத்தான் நான் உனக்கு மகனே இப்படியே சமைச்சப் போட்டுக் கொண்டிருப்பன் என்று நீ நம்புவாய்?" இதையாவது அவன் செவி கொடுத்து கவனமாக கேட்பான், யோசிப்பான்! என்று, அவள் சொல்ல, கண் விழியை அவன் அங்குமிங்கும் ஆட்டியபடி கவனமாகக் கேட்டுவிட்டு, "ஆறுதலாக அப்படியென்றால் போய் அங்கே என் அக்கா வீட்டில் நீ இருக்கலாம்தானே" என்றிட்டான் பிறகு. அவளுக்கு இதை கேட்கவும் சோகம் தான். சமையலை போய் இனி கவனிப்போம் என்ற நினைப்பில் அந்த இடத்தை விட்டுப் பிறகு போய் விட்டாள். "எழுதி எழுதி இவனுக்கு உள்ளதெண்டுறது

நீ.பி.அருளானந்தம்

என்னதான் ஒரு பிரயோசனம்? அதனால் ஒரு புண்ணியமும் நன்மையும் இவனுக்கு கொஞ்சமும் இல்லையே"

அதையெல்லாம் யாருக்கு முன்னலே நின்றபடி அவள் சொல்கிறாள்? அதற்கென்று அவளுக்கு ஒரு இடம் வீட்டிலே இல்லாமலா போகும். நாள்காட்டி உண்டே! அதாவது கலண்டர். அதன் மூலமாகதானே அவளுக்கு காலம் கடந்து போவது பற்றி விளங்கும். அந்தக் கலண்டரைப் பார்த்துத்தானே அவளுக்கும் தன் கவலையை அதனிடம் ஒப்புவிக்க முடியும். இவனோவென்றால் நின்றுவிடாமல் இம்பொழுதும் நாவல் எழுதுவதையும், அதை பிறகு வெளியிடுவதையும் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தான். இவனது கதைகளை வாசகர்களெல்லாம் விரும்பித்தான் வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இவன் கதைகளை படித்து விட்டு அவர்களும் இனிய கனவு, இன்பக் கனவு, பயங்கர கனவு, கசந்த கனவு என்ற வகையில் பல கனவுகளையும் கண்டபடி தங்கள் கனவிலும் கதைகளை ருசி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வித்தியாசம் வித்தியாசமாக எழுத புத்தி அவனுக்கு எப்போதும் வந்து விடும். புதிய நாவல் ஒன்று எழுத வேண்டுமே? அதையே யோசித்து யோசித்து நான்கு நாளாகவே அவனுக்கு நான்கு மணி நேர தூக்கம் தான்.

இப்போது நிச்சயமாகி விட்டது அவனுக்கு, இதைதான் நான் எழுத வேண்டுமென்று! தீர்மானித்த முடிவு இப்போது சாத்தியமாகிவிட்டது.

வனக்குறவர்கள் வாழ்க்கையை வைத்து ஒருநாவல் எழுத வேண்டுமென்ற ஆசை இவனுக்கு பல நாட்களாக இருந்தது தான். இந்தச் சாதியிலே குறப் பெண்கள்தான் எத்தனை அழகாக இருக்கிறார்கள். வலிமையான அந்தப் பெண்களின் உடல் எவ்வளவு அழகு. அந்தப் பெண்களிலே சில பெண்கள், அதுவும் இளம்வயதுப் பெண்கள் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறார்கள். அவர்களை பார்க்கும் போது இவனுக்கும் மனம் மிகவும் பலவீனப்பட்டுப் போகும் தான்.

அந்தப் பெண்கள் கதைக்கும் போதும் இவன் கண் சிமிட்டாமல் இருந்தபடி கவனமாக கேட்டு இரசிப்பான். அவர்களுக்கு உள்ள அந்தப் பற்கள் தான் எவ்வளவு அழகு! அந்தப் பெண்கள் சிரித்துக்கொண்டு கதைக்கும் போது நிறுத்தமுடியாத ஆசையாகத்தான் இவன் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருப்பான். அழகு முழுவதையுமே இந்தப் பெண்கள் விழுங்கி வந்தார்களோ என்றும் உடனே ஆச்சரியப்பட்டுப் போவான். வலிவும் மெலிவுமான எழிலுடலைப் பெற்ற அந்தப் பெண்களினது, கண் ஒளியின் வசீகரத்தையும், அந்த இனத்துக்கே உரியதானது போன்ற சிறுத்த இடையியல்பினையும், குறுத்த அளவிலான பிறை நெற்றியையும் இமை பொருந்தாமல் பார்த்தபடி இரசித்துச் சிந்தித்ததாகவே இருக்கலாம் என்றே அவன் மனம் அவ்வேளை தனித்தே அவாவுறும்,

என்றாலும் அவர்கள் மேலுள்ள மயக்கத்தை உடைய மனத்தை வேறு திசை நோக்கி திருப்பி வைத்துக் கொண்டு பிறகு அவன் சிந்திப்பான். “இந்தப் பெண்களிலே வயது சென்ற பெண்களுக்குக் கூட கையானது வந்து மரக் குத்தி மாதிரி உருண்டு பெருத்ததாக வரவில்லையே, எங்கள் சாதியில் பெண்களுக்கு திருமணமாகி சில ஆண்டுகள் கடந்திட்டாலே உடல் பெருத்து கை பெருத்து களைத்து மூச்சு விடுகிற நிலைக்கு வந்து விடும். ஒருபக்கம் திரும்பிப் பார்ப்பதென்றால் கூட முனகித்தான் திரும்புவார்கள்.

ஆனால் இந்தப் பெண்களுக்கு முளங்காலை மடித்து கீழே நிமிர்ந்து குந்தி இருந்தபடி “சாஸ்திரம் சாஸ்திரம்” என்று பகல் முழுக்க அப்படியே இருக்கச் சாதகமாயிருக்கிறதே என்றும் நினைத்தபடி, அதன் பிறகாயும், இன்னும் இவர்களைப்பற்றிய சரித்திர உண்மையையும் “நீ அறி” என்று மனமும் இவனுக்கு ஆர்வத்தை முறுக்க, நூலகத்திற்கும் இவன்போனான். அங்கே இவர்களைப்பற்றி எழுதியதாய் உள்ள நூல்களை ஆராய்ந்தால், இலங்கையில் தேவநம்பியதீசன் ஆட்சிக் காலத்தில், மன்னனும், அவன் அரசன்மனைப் பிரபுக்களும் மணந்து கொண்ட அந்த அரசகுமாரிகள், அரச குல பெண்களுக்கு இந்த வனக்குறவ பெண்கள் எனப்பட்டவர்கள் அவர்களுக்கு அணி விடை பணி விடை செய்யவென்றே கொண்டு இங்கு வரப்பட்டவர்கள் என்பது இவனும் அறிந்ததாகியது.

பின்பு இவர்கள் அரசாண்ட அந்த மன்னர்களையும் பிரபுக்களையுமே தங்கள் அழகினால் இவர்கள் மயக்கியவர்கள் என்றும் அவன் அந்த நூல்களின் வாயிலாக படித்து அறிந்தபோது, நானே

மயங்கிக் கரைந்தேனே எனவும் தன் மனதுக்குள்ளும் அவன் அதை ஒத்துக் கொண்டான்.

இன்னும் பிறவும் எல்லாமே அவர்களைப் பற்றிய வாழ்க்கையைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள நேரிலே அவர்களைச் சென்று காண்பதே சிறந்தது என்று அவன் பின்பு முடிவெடுத்தான். அவர்களை காண்பதற்கு செல்லும் போது வெறுங்கையோடேயா போவது? இந்தக்கேள்வி மனதை துளையிட்டு உழ, உறவினர்களிடம் சென்று மிகதரமான நல்ல ஆடைகளை அவன் கேட்டுவாங்கினான். அவை எல்லாவற்றையும் பிறகு பெட்டிகளில் போட்டு கயிற்றால் கட்டிக் கொண்டு பஸ்ஸில் அவன் பிரயாணமானான்.

முதன்முதலில் எங்கேபோவது? தழுத்தேகம என்ற இடத்தில் அவர்கள் அனேக காலமாக சீவிக்கிறார்கள் அங்கே! அதை தெரிந்து கொண்டதாலே அங்கேயாக முதலில் சென்றான். அங்கே பஸ்ஸில் இருந்து இறங்கி ஆட்டோ பிடித்து அவர்கள் வாழும் இடத்திற்குப் போனால், குடிசையாய் இங்கெல்லாம் இருக்கும் என்று அவன் நினைத்ததற்கு விரோதமாக கல்வீடுகள்தான் அங்கே எழும்பி இருப்பதாக அவனுக்குக் காட்சி தருகின்றன. அவைகளை காணவும் இப்படியா! என மனத்திலும் ஆச்சரியம்தான். அந்த குழுவின் தலைவனை இவன் சந்தித்துப் பேசலாம், என்று பார்த்தால் அங்கு அவர் அவ்விடத்தில் இருக்கவில்லை. அவன் மனைவி தான் இருந்தாள். தலைவனின் மனைவி தலைவி தானே.

அவன் கல்லைபோல கனிவற்ற இறுகிய கதைதான் இவனுடன் கதைத்தான். தமிழ் தெரியும் அவர்களுக்கு என்று அவன் நம்பி வந்தான், ஆனால் அவன் இவனோடு தனிச்சிங்களத்தில்தான் கதைத்தான். “சரி இருக்கட்டும்” என்று நினைத்துக் கொண்டு இவனும் பின்பு சிங்கள பாஷையில் கேட்டான்.

“உங்கள் அப்பாவின் அப்பாவுக்கு தமிழ் தெரியுமா?”

“ம் அவர் நன்றாக தமிழ்கதைப்பார்”

“அப்படியா! சரி அது ஒருபுறமிருக்கட்டும். உங்கள் இனத்து ஆட்களது, வாழ்க்கைப்பற்றி நீங்கள் எனக்கு சொல்வீர்களா?”

“அது என்னத்துக்கு?”

“உங்கள் வாழ்க்கையைப்பற்றி எழுதுவோம் என்று தான் நான் இங்கே வந்து இருக்கிறேன். நான் ஒரு எழுத்தாளன்”

என்று இப்படிச் சொன்னால் தனக்கான கௌரவம் தருவான் என்று அவன் நினைத்தான். ஆனால் அவளுக்கு கரி அடுப்பு தணல்மாதிரி உடன் முகம் சிவந்தது.

“குறவர் குறவர் என்று எங்களை பற்றி எழுத இங்க எத்தனைபேர் வாறிங்க? இனி அதிகம் என்னோடு பேசாமல் போங்க, போங்க இனிமேலே இங்க இனி வரவேண்டாம்”

அவன் சாராயம் வாயால் நாற சொல்லிவிட்டு விறுக்கென்று போய்விட்டான். அடுத்த நிமிஷம் அவன் மனவருத்தப்பட்டான். அந்த நிமிடம் நிறைய எதிர் பார்ப்பு அவனுக்கு சிதைந்தது. ஆனாலும் தாற்காலிக நிம்மதியாக வரக்கூடியதாய் வயது முதிர்ந்த ஒருவர் இவனோடு கதைத்தார்.

“இங்கேயெல்லாம் அங்கே இங்கே திரிந்து

உங்களுக்கு ஒரு பிரயோசனமூலில்லை. இங்கே நன்றாக தமிழ் பேசக்கூடிய இளம் பெண் ஒருத்தி இருக்கிறாள். அவள் அக்கரைப்பற்று அலிக்கம்பே என்ற இடத்திலிருந்து இங்கே திருமணம் செய்ததால் வந்தவள்”

“அவளுக்கு தமிழ் தெரியுமா” “நன்றாக கதைப்பாள்” என்று சிங்களபாஷையில் சொன்னதும் இவன் சுணங்கவே இல்லை. உடனே அவள் வீட்டை நோக்கி போனான். அங்கே படலையடியில் நின்றபடி குரல் கொடுக்க உடனே அவள் வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்தாள் விஷயத்தை சொன்னதும் தான். “வாருங்கள் உள்ளே வாருங்கள்” என்றுமிக்க மரியாதை கொடுத்து அவள் இவனை அழைத்தாள் “வீடு சிறிய வீடு என்றாலும் சுத்தமாய் இருந்தது. “இருங்கள்” என்று நாற்காலியை காட்டி மரியாதையுடன் சொன்னாள். அவளை பார்த்தால் ஒரு முறைபார்த்து விட்டு இன்னொரு முறைபார்க்கலாம் போன்ற அழகு! அந்த சந்தோஷத்துடன்,

“தங்கச்சி... உங்கள் இனத்தின் வாழ்க்கையை பற்றி கொஞ்சம் தெரிந்ததை சொல்லுவீர்களா? .. நான் ஒரு எழுத்தாளன்” என்று அழாகாக அவன் தமிழில் பேசவும் அவளுக்கு சந்தோஷமாயிருந்தது. ஆனாலும் அவள்,

“அலிகம் பேயில் இருந்து நான் கலயானோம் முடிச்சதான் நான் வந்தன் அங்கே பொனிங்களின்னா வயிசு போனா ஆள்கள் எல்லாம் நல்லா அலகா சொல்லுவாங்கள்”

என்று சொல்லும்போது அவள் பேச்சிலே “ழ” எல்லாம் “ல” வாக ஒலித்தன.

“அலிக்கம்பேயா” என்று அவன் நசுக்கி அதை சொல்லிவிட்டு மறு பேச்சுப் பேசாமல் யோசிக்க, அவள் அவசரமாக அறைக்குள் சென்று ஒரு போட்டோ அல்பத்தை கொண்டு வந்து இவனிடம் கொடுத்தாள். அவன் அதை விரித்து ஒவ்வொரு புகைப்படமாக ஆவலாக பார்ப்பதையிட்டு சுகமான சந்தோஷம் அவளுக்கு முகத்தில் படர்ந்தது.

உடனே அவன் உள்ளே சென்று தேநீர் தாயாரித்துக் கொண்டுவந்து இவனிடம் கொடுத்தாள். மாப்பிளை என்றால் அவன் அழகுக்கு பொருத்தமில்லை தான்! புடலங்காய் போன்றுதான் அவன், என்றாலும் “நல்லாயிருக்கு” என்றான். அவன் சொன்னதை நினைத்து அவளுக்கு சந்தோஷம் தான்!

சங்கடப்படாமல் அவன் கொண்டு வந்து அங்கே வைத்திருந்த தேநீரை அவன் குடித்தான். ஏனென்றால் அவன் விரும்புகிற சுத்தம் அதிலே காணவும் இருந்தது.

இருநூறு ரூபாய் காசு பின்பு தன் பாக்கட்டிலிருந்து எடுத்துக் கொடுத்தான்.

“எதற்கு”

“வைத்துக் கொள்ளுங்கோ”

“சரி” அவன் அவன் கொடுத்ததை மகிழ்ச்சியோடு வாங்கிக் கொண்டான் அங்கேயிருந்து அவன் பிரயாணப்பட்டுத் தான் பின்பு அலிக்கம்பே என்ற இடத்துக்கு இவனாலே வரக் கிடைத்தது “அந்த ஊருக்கு தத்தி தத்தி நகர்ந்ததாய் வந்த ஆட்டோவில் வந்து சேர்ந்தான். அங்கே வந்ததன் பிறகு எங்கே முதன் முதலாக போவோம் என்றும் யோசித்தான்.

அங்கேயுள்ள சிறிய கத்தோலிக்க தேவாலயம் கண்ணில் பட்டது.

“சரி அங்கேயே என்னை கோயிலடி வாசலில் இறக்கிவிடப்பா” கொண்டு வந்த பொருட்களையும் ஆட்டோவிலிருந்து இறங்கி எடுத்துக்கொண்டான். கோயில் பாதரிடம் நான் எழுத்தாளன் என்று அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டான். அவர் சற்றுவியப்புடன் பார்த்தார்.

“இவர்களை பற்றிய வாழ்கையெல்லாம் வைத்து ஒரு நாவல் எழுதலாம் என்றிருக்கிறேன்” “ஓ அப்படியா உள்ளே வாருங்கள் இப்படி இருங்கள் கதைப்போம்” “நன்றி பாதர் முதன்முதலில் நீங்கள்தான் இங்கே உள்ள அவர்களினது வாழ்க்கையை பற்றி சொல்லவேண்டும்”

ஓ அதற்கென்ன எனக்குத் தெரிந்தவற்றையெல்லாம் சந்தோஷமாக சொல்கிறேன்” அவர் சொல்லும்போது முகத்திலுமாக ஒருவித ஒளிப் பருவம். இவனுக்கும் கூட அவர் பதிலினால் மனச்சாந்தி முகத்திலும் வந்துவிட்டது. அவர் பின்பு அமைதியாக அவர்களது வாழ்வுக்குள் உள்ள சிக்கல்களை வலை விரிப்பாக விரித்து வைத்தார்.

“இவங்களுக்குள்ள அந்த இளம் பெடியள் இருக்கிறாங்கள் பாடும் அவங்கள் நல்லாபடிச்சும் இருந்தா? நாங்கள் எம்மாத்திரம். அடேயப்பா அவங்களுக்கு நல்ல மூளை ... புத்தி”

“அதெப்படி?” “காட்டுக்குள்ள வேட்டையாடப் போகேகுள்ள மிக கவனமாக அங்காலயும் இங்காலயும் பார்த்தபடி ஆலேட்டா எப்பவும் அவங்கள் எல்லாமே இருக்கிறதுதானே”

அதைக் கேட்கவும்தான் இவனுக்கு சிரிப்பு

“சிரிக்க வேண்டாம் மரபுவழிய வந்ததாய் உள்ள சுறுசுறுப்பு... மூளையும் நல்லாவேலைசெய்யுது. சரித்திரம் எல்லாம் கேட்டுப்பாருங்கள்... எங்களுக்கு தெரியாததெல்லாம் அவங்களுக்குத் தெரியும்”

“இங்க எல்லாமா மொத்தம் எத்தனை குடும்பங்கள் இருக்கு பாதர்? “ முன்னூறு! முன்னூறு குடும்பங்கள் இருக்கும்.! எல்லாருமே கத்தோலிக்கர்கள் தான் .. பிறதர்கூக் என்பவர்தான் இந்த இடத்துக்கு வந்து இவங்களையும் நாகரிகமாக ஆக்கி கத்தோலிக்க மதத்திலயும் சேர்த்தவர்... இண்டைக்கு அவராலதான் இவங்கள் நல்ல மனுசர் மாதிரி சீவிக்கிறாங்கள்”

பாதர் இவன் மேல் அன்பும் ஆதரவுடனும் அவர்களைப் பற்றிய வாழ்க்கை விபரத்தை தான் அறிந்த மட்டுக்கு எல்லாவற்றையும் விபரமாக சொன்னார். அன்று இரவு “நீங்கள் இங்கேயே தங்குங்கள்” என்று சொல்லி ராத்தங்க இவனுக்கு இடமும் கொடுத்தார். இரவு சமைத்து, அங்கு வசிக்கும் ஒரு குடும்பத்தவர்கள் பாதருக்கு இரவு சாப்பட்டுக்கொண்ட கறி அனுப்பியிருந்தார்கள். “உங்களுக்கும் இண்டைக்கு லக்! உடம்பு இறச்சிக் கறி வந்திருக்கிறது நீங்களும் சாப்பிடுவியள்தானே” “ம்” அவனுக்கும் உடம்பு இறைச்சிக் கறி என்றால் விருப்பந்தான்.! சாப்பிட்டு முடியவும் பிறகு இருந்து பாதருடன் சிறிது நேரம் கதைத்து விட்டு இரவு படுத்தால் நல்ல தூக்கம் போனது இவனுக்கு. அடுத்தநாள் காலை ஞாயிற்றுக்கிழமை நாளாக இருந்தது. பாதர் காலையில் திருப்பலிப்பூசையை ஒப்புக் கொடுத்தார். பூசைக்கு அங்கே வசிக்கின்றவர்களெல்லாமே வந்து திருப்பலிப்

பூசையிலும் பங்கு பற்றினார்கள். நற்கருணையும் வரிசையாக ஒழுங்காக போய் பெற்றுக் கொண்டார்கள் பூசை முடியவும் தான் கொண்டு வந்த சேலைகள் சட்டைகள் சேட் கால் சட்டை எல்லாம் பெட்டிகளோடு எடுத்துக் கொண்டுவந்து கோயிலுக்கு முன்னால் ஒரு படங்கு விரித்து அதற்கு மேலே இவன் ஒழுங்காக அழகாக போட்டு விட்டான். பாதர் உடனே அங்கே நின்று எல்லோரையும் பார்த்து “உங்களுக்கு உங்களுக்கு தேவையானதுகளை மாத்திரம் எடுங்கள்” என்று கூறினார்.

உடனே அங்கு நின்ற அவர்களெல்லோரும் கடை கடையாகப் பார்த்துக் கொண்டு வருவதுபோல சந்தோஷத்துடன் சிரித்துக் கொண்டு சுற்றித்தேடுகிற பாவனையுடன் இருந்து பிறகு தங்களுக்குத் தேவையானவைகளை எடுத்துக் கொண்டார்கள். எல்லோரும் எடுத்தப்பின் வந்தவர்கள் கண்களெல்லாம் தேடாமல் எஞ்சியவற்றை ஒரு பெண் அதிலேயிருந்த ஒரு சேலையை எடுத்து விரித்து அதன் மேலே எல்லாம் எடுத்து வைத்து ஒரு மூட்டை போன்று அதைக்கட்டி பின் தலையின் மேலாக அதை தூக்கி வைத்தபடி சுமந்து கொண்டு நடந்து போனார்.

அவனுக்கும் அதை காண சிரிப்புத்தான், என்றாலும் மனதுக்குள் அவனுக்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்தது. அவர்கள் எல்லாரும் அந்த இடத்தை விட்டு அகன்ற பின்பு அந்த ஆலய முன்றலே வெறிச்சோடித்த அளவிலாய் அவனுக்கு பார்க்கவும் தெரிந்தது.

காலை பத்து மணியாகிவிட்டது. அப்பொழுதே எதிர்த்து நிற்க முடியாத வெயில் சூடு போன்று உடம்பு அவனுக்கு வெட்கையில் தகதக என்றிருந்து பாதருக்கு நன்றி கூறி அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு பின்பு அவன் ஊருக்குள்ளே போனான். அங்கே ஊருக்குள் அவனுக்கு நல்ல வரவேற்பாக இருந்தது. கண்பார்த்து பழகி முன்பு அறியா விட்டாலும் இவனைக் கண்டதும் தான் இங்கு உள்ளவர்கள் மனக்களிப்புற்றார்கள் “பாதர் பாதர்” என்று இவனையும் பாதர் என்று நினைத்து அப்படி சொல்லி அழைக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். “நான் பாதர் இல்லை.. நான் அவருடன் கூடவே அறைவீட்டில் தங்கியவன் மட்டும் தான் ஒழிய பாதர் நான் இல்லை என்று இவன் சொன்னாலும் அவர்களோ கேட்ட பாடில்லை. அவர்களுக்குக் கென்றால் இவன் இப்போது பாதர் என்றதாகவே ஆகிவிட்டான். “சரி” என்று இவனும் பின்பு அவர்கள் இஷ்டம் என்று அதை பெரிதுடுத்தாமல் விட்டுவிட்டான்.

“சரி நான் இங்கேவந்த விஷயத்தை இனிபார்ப்போம்” என்று நினைத்து தன் விஷயத்திலே கருசனையாகி பின்பு அவர்களோடு கதை பேச்சை ஆரம்பித்தான். அங்கே வசிக்கிறதும் பண்ணா என்பவர் தன் வளர்ப்பு வேட்டை நாய்களுடன் காட்டுக்குள் சென்று பன்றி வேட்டையாடுபவர். ரங்கமுத்து என்பவர் பாம்பாட்டிப் பிழைப்பு நடத்துபவர். இவரும் காட்டுக்குச் சென்று நாகபாம்பு பிடிப்பவர். இவர்கள் இருவரும் காட்டுக்குள் இருக்கிற அதிசயங்கள் பற்றியும், வேட்டை ஆடுதலின் வீரம்பற்றியும், பாம்பு பிடிப்பதில் கைக்கொள்ளும் அவதானம் பற்றியும் சோடனை

வடிவில்லாமல் உள்ளதனைத்தும் உண்மையாக உணர்வுடனும் சொன்னார்கள். “நானுதும்பண்ணா பொஞ்சிசாதி மசக்கா பாதேர் என்று சொல்லி தன்னை இவன் முன் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டவன் . குறிசாஸ்திரம் சொல்லுகிற தங்கள் குலத்தொழிலை எப்படித் தங்களுக்கு இங்கே பழகி கொள்ள கற்றுத் தருகிறார்கள் என்பதை அழகான சிரிப்புடனும் இவனுக்கு சொன்னார். அங்கே தேநீர் கொண்டு வந்து இவனுக்குக் கொடுத்தார்கள். அதை இவன் காலை களைப்பினாலே ருசித்தும் குடித்தான். சந்தோஷத்துடனும் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“பார்த்தா இவரையா ராஜகுமாரன் மாதிரிதான் அழகாக இருக்கு” என்று தெலுங்கு மொழியில் தும்பண்ணா தன் பெஞ்சாதிக்கு சொன்னார். தெலுங்கு மொழி என்றாலும் ஒரு சொல்லில் இருந்து இன்னதுதான் அவர் கூறியது என்று இவனும் அதை விளங்கிக் கொண்டான் . “உங்கள் ஆட்களது பெயர்களை எனக்கு சொல்லமுடியுமா?” என்று அவன் கேட்பதற்கு அவர்கள் பலரது பெயர்களை சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்ன அந்த பெயர்களிலே ஒருவனது பெயர் மட்டும் வித்தியாசமாகவும் அதிசயமாகவும் இருந்தது”

“இப்படியும், இரண்டு பன்றிகள் தூக்கியவன் என்று ஒருவனது பெயரா? இது உண்மையா?”

“ஐடி காட்டிலயும் அதிதான் ப்துஞ்சி இருக்கு பாதர்”

இவனுக்கு சிரிப்புத்தான்! வேட்டையாடிய பிறகு இவனே தன்னந்தனியனாய் அந்த இரண்டு பன்றிகளையும் தூக்கிக் கொண்டு ஊருக்குள் வந்திருப்பான். இந்த நினைப்போடு அவர்களிடமிருந்து விடை பெற்றான். இனி எங்கே போவோம் என்ற யோசனையுடன் பிறகு அவன் ஊருக்குள் உள்ள வீதி வழியே நடந்த போது ஒரு குடிசையின் வாசலிருந்து ஒரு பெண் இவனை அதிகம் பிரியமாக,

“பாதர்... பாதர்” என்று சொல்லி அழைப்பது கேட்டது. உடனே அந்தகுரல் வந்ததிசையில் பார்த்தான். எங்கே வுட்டுக்கும் ஒருவா வந்திட்டு போவுங்க பாதேர்”

அவளது அன்பான அழைப்பை இவனுக்கும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாததாக இருக்கவில்லை. குடிசை அருகே அவன் சென்றபோது வாசலில் நின்ற அவளுக்குப் பின்னே ஒரு அழகான இளம் பெண் நிற்பதும் அவனுக்குத் தெரிந்தது.”

“உள்ள வாங்கோ வாங்கோ பாதேர்”

அவன் அழைக்கும் போது அந்த இளம் பெண்ணும் இவனைப்பார்த்து மகிழ்ச்சியில் சிரித்தார். குடிசைக்குள் அவன் நுளைந்தபோது அங்கு அவன் கண்ட சுத்தமான நிலைமை, முழுமையை எய்தியதாக அவனுக்குத் தெரிந்தது. மண் சுவர் அமைப்பு அறைக்குள் அங்கே ஒரு வயோதிபகிழவி பாயில் படுத்தபடி இருந்தான்”

“இந்த அம்மா என்னயப் பெத்த அம்மா”

“ஓ! அம்மாவுக்கு எத்தனை வயசு இருக்கும்?”

“தொண்ணூறு பாதேர்”

“அப்போ உங்களது புருஷன்?”

“அவரு பாதேர் நடந்துதே முன்னமா யுத்த காலோம் அந்த காலம்றோம்புல போவக்கில ரெண்டு பக்கம் தொவக்கு சூடுங்க நடேந்தவுடத்தீல வெடிப் பட்டு செத்திட்டா”

“அப்போ உங்களது சீவிய மெல்லாமே?”

மனக் கவலையோடு அவளைப் பார்த்து இவன் கேட்டான்.

“என்னதான் செய்யிறேது பாதேர்... நெல்லு இங்கிட்டெல்லாம் விதேச்சு அறுக்குவாக்குள்ள இந்த ஊருபொம்பளங்களோட நானும் போயி கதிரு பொறுக்கி எடுத்துக்குவேன்... மத்தேய நாளு கூலி வேலைங்களுக்கும் போவேன். கறிக் கீம் போயி ஆத்தில தூண்டிலுபோட்டு மீனுவும் பிடிச்சுக்குவேன் அப்படித்தா நம்ம சீவியம்”

“அம்மாவையும் நீங்கதான் பார்க்கிறீங்க”

“வேறாயாருதான் என் அம்மாவைய வைச்சு பார்ப்பாங்க”

“அப்போ இந்தப் பெண்ணு”

“இந்தப் பெண்ணு என் ஒன்னுவிடே அக்காமக... இந்தப் புல்லைக்கும் ஆதரவு யாருமே இல்லை நானுதான் என்கூட வைச்சுகிட்டுப்பார்த்துக்கிறன்”

“படிச்சிருக்கிறாவா”

“ஓ லெவலு படிச்சிருக்கு”

அவன் சொல்லவும் அவன் உடனே அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தான். குற்றம் ஒன்றும் சொல்ல அற்ற மிக்க அழகுதான் அவள். பார்த்தவர் மனம் அலையும் அத்தனை கவர்ச்சி மிக்க முகமும் சுடர் விழி அழகும் ஒருங்கே பொருந்தியவள். என்றே அவளைப் பார்த்த அந்த கணம் அவனும் நினைத்தான்.

“இவளை நீங்களே ஒங்கலோட கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ பாதேர்”

அவன் சொல்லிலே ஒரு தடங்கலுமில்லாமல் இப்படி கேட்க, நெஞ்சத்தில் அவனுக்கு விரைந்து ஓடிய எண்ணமே ஒரு கணம் விறைத்தது மாதிரி இருந்தது.

“நான் பாதர் இல்லையுங்கோ பாதர் இல்லையுங்கோ”

“பறவாயில்ல பாதேர்” என்று திரும்பவும் அவன் பாதர் என்று தான் கூறுவதை உடைக்காமல் அப்படியே ஒப்புவித்தான்

“இந்தப் புல்ல பாவேம் பாதேர் நல்லேகுணம் நல்லாவா கறி ஆக்குவா! நீங்க கூட்டிக்கிட்டு போங்க பாதர் இவள் நல்லா இருப்பா”

அவன் அப்படி கூறிக் கொண்டிருக்கும் போதே இவன் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தான். அவளும் விழி விரித்தும் ஏங்கிய தாபம் வைத்தபடி இவனின் முகத்தை சோர்வோடு பார்த்தான். ஏழ் உலகும் எங்கும் நெடுந்திசையிலும் சென்றாலும் இப்படி ஒரு அழகான அமைதியான பெண் உனக்குக் கிடைப்பாளா? என்று உடனே அவன் மனம் பேசியது. ஆனாலும் அந்த எண்ணங்களை திரையிட்டு இறக்கியதுபோல சற்று தடை ஏற்படுத்தப் பார்த்தான். அது அவனாலே முடியவில்லை. அவளது உருவம் அவன் மனதை தொடர்ந்து சிதைத்துக் கொண்டதான் இருந்தது. என்றாலும் மனத்தை ஒழுங்குக்கு கொண்டு வந்த நிலையில்,

“நான் வீட்டுக்குப்போய் என் தாயிடமும் சொல்லி அவரது சம்தத்துடன் கட்டாயம் சந்தோஷமாய் நிச்சயம் வருவன் வருவன்” என்று சொன்னான்.

அவன் அப்படி சொல்லவும் அவளின் கண்களின் மகிழ்ச்சியில் நீர் வந்து இறங்குவதையும் அவன் கண்டான். அந்தப் பெண்ணை பெற்ற மகளைப்போல பராமரிக்கும் அந்த தாயானவளுக்கும் எங்கிருந்தோ புது வெள்ளம் சலசலத்து ஓடி வந்து நீர் பரவ நிற்பது போன்ற மகிழ்ச்சி இவ்வேளை அவன் முகத்தில் காணப்படுவதோவும் இவன் அறிந்திட்டான்.

“அவர்கள் இருவரிடமும் பின்பு வருகிறேன் நிச்சயம் வருவேன்” என்று நம்பிக்கைக்குரியதாகவும் சொல்லி அவர்களிடமாக விடைபெற்றுக் கொண்டான். அந்த இடத்தாலிருந்து வெளியேறி அவன் நடந்து கொண்டிருந்த போது தண்மையான அந்த வெயில் வெப்பம் அவன் உடலை சுட்டது. ஆனாலும் கூட அந்தப் பெண்ணின் அழகிய மலர்ந்தமுகம் அவன்மனதில் நிழலின் குளிர்மையினை உண்டாக்கியபடியாகவே தொடர்ந்ததாக இருந்தது.

மனை புகுதல் : முதல் நாள்

நிலத்தைப்பாழாக்கும் கொங்கிந்தெரு ஒன்றில் எங்கள் மனை அமைந்துள்ளது.

ஒரு மாடி

அதன் கீழ் ஒரு மனை.

அவன் நுழைகிறான்

எங்கள் எதிர்காலத்தைக் கீறுகிறான்,

தேசிக்காய் பறிக்கிறான்,

நடனமாடுகிறான்.

மனிதவிலங்கின் ஆதிவாழ்வியல் கூட்டாயிருத்தல்,

பறித்து உண்ணல், ஆடிப்பாடுதல்.

அவளின் மாசற்ற வெளிப்பாடு.

நான் நாகரீகவிலங்கு.

கறள்படிந்த நம்பிக்கைகளுடன் திரிவது.

புதியவிலங்குகளிடம் அஞ்சும்.

அச்சம் குறிபோல் விறைக்கும்.

விறைப்பு விசராக்கும்.

அவன் செல்கிறான்,

முதுகுப்பை நிறைய சோகத்தையும்

ஒற்றை முத்தத்தையும் காவிக்கொண்டு.

தெரு பிளந்து சிறு வாய்க்கால் நம்மைப்பிரிக்கிறது.

பிரிவின் நீளம் நீள்கிறது.

காதலே..

வாழ்வென்பது நாம் நடத்திமுடிப்பது, செய்துபார்ப்பது.

மனை நிரம்பட்டும்

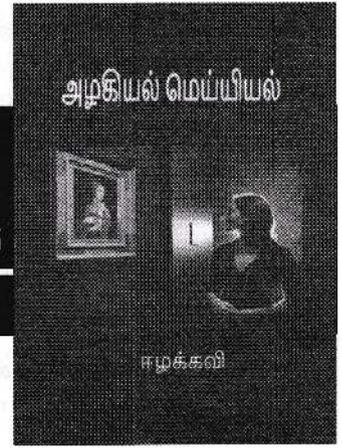
வாழ்வோம் வா.

- வசிகரன்

ஈழக்கவி (ஏ.எச்.எம் நவாஷின்)

“அழகியல் மெய்யியல்” கட்டுரைத்தொகுதி – மதிப்பீடு

சிரீ சீரீஸ்கந்தராசா

உங்களைப்போல நானும் இவரை நாடறிந்த நல்லதொரு கவிஞர் என்றளவில் பதிவு செய்து வைத்திருந்தேன். தவிர, இவர் தத்துவவிசாரணை செய்யும் ஒரு தத்துவநூலாசிரியர் என்பதனையும் அண்மையில் அறிந்தபோது என்னையறியாமலேயே என்னுள்ளே பல ஆச்சரியக்குறிகள்!!

தமிழ்கூறும் நல்லுலகில் குறிப்பாக ஈழத்தில் மாதாந்த வெளியீடுகள், பத்திரிகைகள், சமூகத்தளங்களில் “ஈழக்கவி” என்று அழைக்கப்படும் இவரின் இயற்பெயர் ஏ.எச்.எம். நவாஷி என்பதாகும். இயற்கை எழில் கொஞ்சம் பதுளை மாவட்டத்தில் வெலிமடை என்னும் பிரதேசத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்.

பேராதனைப் பல் கலைக் கழகத்தில், மெய்யியல் விசேட துறையில் தனது பட்டப்படிப்பை முடித்துக்கொண்ட இவர் சிலகாலம் விரிவுரையாளராகவும் பணியாற்றியிருக்கின்றார்..

சமூகத்தின் எழுதாத சட்டங்களுக்கும், எமது அரசியல் கில்லாடிகளின் நாளாந்த செய்திகளுக்கும் அர்த்தம் புரியாமல் தலையைப் (முடியில்லாத மொட்டையைப்) பிராண்டிக் கொண்டிருக்கும் எமக்கு, மூளையை மேலும் வரட்சிக்குள்ளாக்கும் இந்தத் தத்துவ விசாரணைகள் எதற்காக என்றுதான் நானும் இதுவரை எண்ணியிருந்தேன்.

இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள ஒன்றிரண்டு கட்டுரைகளைப் படித்த பின்னர்தான் புரிந்துகொண்டேன். வள்ளுவராலும் கூறப்படாத வாழ்க்கையின் தத்துவங்களை இந்தக் கட்டுரைகளில் காண முடிகின்றது.

இந்தத் தொகுப்பை முழுவதற்காகப் படித்த போது எமது வள்ளுவத்தாத்தாவும் ஒரு மாபெரும் தத்துவஞானிதான் என்பதனையும் என்னால் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

“அழகியல் மெய்யியல்” என மகுடம் சூடியிருக்கும் இந்த நூல் தன்னுள்ளே பத்துவகையான முத்துக்களையும் வைரங்களையும் பதுக்கி வைத்திருக்கின்றது.

அதாவது இந்த மகுடத்தில் செதுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அழகியல் மெய்யியல் கோட்பாடுகள் தத்துவங்கள் சாதாரண வாசகனால் இலகுவில் புரிந்துகொள்ள முடியாதவைதான். உயர்மட்ட வாசகனை... மாணவனை நோக்காகக் கொண்டுதான் இவை எழுதப்பட்டிருக்கலாம். இருந்தும் இவரின் எளிய

தமிழும் இனிய சொல்லாட்சிகளும் எம்மை இழுத்துப் பிடித்து இருத்தி வைத்து வாசிக்க வைத்திருக்கின்றன... வாசிக்கத் தூண்டுக்கின்றன. பாராட்டுக்கள்!

இந்த நூல் இரண்டு விடயங்கள் பற்றிப் பேசுகின்றது.

ஒன்று மெய்யியல் மற்றது அழகியல்.

மெய்யியல் என்றால் என்ன? என்பதற்கு ஆசிரியர் இப்படி விளக்கம் தருகின்றார். “அறிவுப்பூர்வமான பரந்த முறையியல் அணுகுமுறை கொண்ட ஒரு நுண் ஆய்வே மெய்யியல் (Philosophy) ஆகும்.

புராதன காலம் முதலே அழகியலும் மெய்யியலின் ஒரு பிரிவாகவே வளர்ந்து வந்துள்ளது.

அழகியல் என்றால் என்ன?

அழகியலுக்கு வரைவிலக்கணம் கூறவந்த ஆசிரியர், அழகியல் என்பது கலையின் சாராம்சம். கலையின் அடிப்படை விதிகள், கலைப்படப்பாக்கத்தின் இயல்பு ஆகியவை பற்றிய விஞ்ஞானமாக அமைகின்றது.

அழகியல் குறித்த விசாரணைகள் புராதன கிரேக்க காலத்திலிருந்தே பரிச்சயமானவை. கிரேக்க இலக்கியத்திற் காணப்படும் மெய்யியல் கோட்பாடுகள் அழகியலுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தன.

“அழகு என்றால் என்ன என்று சொல்வாயா?” என்று கேட்டார் சோக்ரட்டீஸ் (469-399BC).

காட்சிகளின் அழகினை உய்த்துணர்ந்தலே, அழகியலுக்கு அடிப்படை என்று கருதினார், பிளேட்டோ (428-347BC)

ஹெகல் (1770-1831) முதன் முதலில் “அழகியல்” என்ற சொல்லை அதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் பொருளில் அறிமுகப்படுத்தினார்.

தமிழில் அழகியல் என்பது அழகை ஆய்வுப் பொருளாகக் கொண்ட ஒரு கற்கை நெறியாகவே கொள்ளப்படுகின்றது.

“க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி” (1992:52) அழகியல் என்பதை “கலைகளின் அழகைப் பற்றிய கொள்கை” என்று வரையறை செய்கின்றது.

அழகியல் என்பது அழகு பற்றிய கருத்துக்களும் உணர்வுகளும் ஆகும் என்ற கருத்தே பொதுவாக முன்வைக்கப்படுகின்றது.

அழகியல் என்பது கலை ஏற்படுத்தும் பாதிப்பும்

அப்பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதற்குக் கலைஞன் கையாளும் வழிமுறைகளும் அவை சம்பந்தமான கொள்கைகளும் ஆகும்.

இவ்வாறாக அழகியல் பற்றி மிகவும் அற்புதமான, அறிவியல் சார்ந்த கருத்துக்களைப் பதிவு செய்கின்றார்.

பிளேட்டோவின் அழகியல் மெய்யியல் கோட்பாடுகள் பற்றிக் கூறுமிடத்து, பிளேட்டோ அழியாமக் கோட்பாடு, அழகியல் (கலை), ஒழுக்கவியல், அரசியல் மெய்யியல், உளவியல், இறையியல் என்று பல்வேறு துறைகளில் தனது மெய்யியல் விசாரணைகளை நிகழ்த்தினார்.

கிறிஸ்தவ ஐரோப்பா பிளேட்டோவை மத நம்பிக்கை அற்றவர் எனக்கூறி ஒதுக்கிய போதிலும் அரேபியர்கள் இவரைக் கண்டு கொண்டனர் என்றும் பதிவு செய்கின்றார். பிளேட்டோ முப்பத்தாறு நூல்களை எழுதியுள்ளார். இந்நூல்களில் எதுவும் தனியாக அழகியல் கருத்துக்களைக் கொண்டு ஆக்கப்படவில்லை.

ஆனாலும் இந்நூல்களில் அழகியல் கருத்துக்கள் ஆங்காங்கே பொதிந்து காணப்படுகின்றன.

பிளேட்டோவின் அழகியல் கொள்கையில் கவிதைக் கலைப்பற்றி அவர்கூறிய கருத்துக்கள் விசித்திரமானவை.

ஆர்வம் ஊட்டும் கவிதைகளை, வீரர்களாக்கும் கவிதைகளை வைக்கமுற்பட்டவர் பிளேட்டோ.

இதற்கு மாறாக வலுவழக்கச் செய்யும், மெல்லிய பாட்டுக்களையும், ஆண், பெண் தெய்வங்களின் தீச்செயல்களைக் கொண்டாடும் கவிதைகளையும் முற்றாகத் தடுக்க வேண்டும் என்றதுடன், அக்கவிதைகளை எழுதும் கவிஞர்களை நாடு கடத்த வேண்டும் என்றார்.

இத்தனைக்கும் அவரும் ஒரு கவிஞர்.

ஒரு கவிஞன் இன்னொரு கவிஞனை நாடு கடத்தச் சொல்வதுதான் வேடிக்கையான முரண் ஆகும்.

அடுத்து அரிஸ்டோட்டிலின் அழகியல் பற்றிய கோட்பாடுகளைக் கூறுமிடத்து, அரிஸ்டோட்டில் 400 நூல்களை எழுதியதாகவும் அவற்றுள் மூன்றில் ஒரு பகுதிநூல்கள் அழிந்து விட்டன என்றும் மிகவும் வருத்தப்படுகின்றார்.

அரிஸ்டோட்டிலின் கருத்துப்படி மனிதனே அழகின் அளவுகோல், அதாவது அளவடிப்படை.

“உன்னையே நீ அறிவாய்” (Know the self) என்ற பிரசித்திபெற்ற வாக்கியத்தைத் தந்த தத்துவஞானி சோக்ரட்டீஸின் (Socrates 469-399 BC) சிந்தனைகள் பற்றிக் கூறுமிடத்து மனிதனைப் பற்றிய சிந்தனையே முதன்மையானது” என சோக்ரட்டீஸ் கருதினார்.

சோக்ரட்டீஸின் இந்த மெய்யியல் அடித்தளத்துடன் பிளேட்டோ, அரிஸ்டோட்டில் போன்றவர்கள் மெய்யியலையும் அழகியலையும் புதிய பரிமாணங்களுடன் கட்டியெழுப்பினார்கள்.

நம்நாட்டு அறிஞர் மாபெருமகனார் ஆனந்த குமாரசாமியைப் பற்றி ரவீந்திரநாத் தாகூர் இப்படிக்குறிப்பிடுகின்றார்:

“கலைத் திறனாய்வாளர், அல்லது கலை வரலாற்றாசிரியர்; ஆழ்ந்து அகன்ற பலதுறைப் படிப்பாளி; என்று என்னவெல்லாம் அவரைப் பற்றிச் சொன்னாலும் அவரைப் பற்றி ஏதோவொன்று சொல்லப்படாமலே விடுபட்டுப் போய்விடுகிறது.

அவர் எழுதியவற்றை என்னதான் ஆராய்ந்து சொன்னாலும் இன்னும் எதுவோ வரையறுக்க முடியாமல் இருக்கிறது.

எனவே, அவர் நம் எல்லா வரையறைகளையும் விஞ்சிநிற்கிறார்.

வடமொழிக் கலப்பில்லாத சங்க இலக்கியங்களின் அகத்திணையில் அழகியல் பற்றிய இவரது தேடலும்பதிவுகளும் மிகவும் அற்புதமானவை.

சங்க இலக்கியத்தின் பொருள்மரபு அகம், புறம் என்ற பாகுபாட்டினை உடையது.

ஆண் - பெண் உறவின் அடிப்படையில் எழும் உணர்வு நிலைகளைத் தளமாகக் கொண்டது அகத்திணை என்றும், அதற்கு அப்பாலான சமூக, அரசியல் தொழிற்பாடுகளைப் புறம் என்று குறித்தலும் மரபாகும்.

எட்டுத்தொகையில் அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை என்பனவும் பத்துப்பாட்டில் குறிஞ்சிப்பாட்டு, முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை என்பனவும் அகத்திணைப் பாடல்களாகும்.

காதல் பற்றி மிகச்சிறந்த முறையில் பாடப்பட்ட பத்துப்பாட்டு நூல் “நெடுநல்வாடை” ஆகும். இது 188 அடிகளால் ஆனது.

போர்க்கள பாசறையில் இருக்கின்ற வீர காதலன் போரிலே வென்று திரும்ப வேண்டும் என்று போர்த்தெய்வமாகிய காளியிடம் வேண்டுகிறான்.

தொல்காப்பிய செய்யுளியல் 1492ஆம் நூற்பா அழகு பற்றி பின்வருமாறு பதிகை செய்துள்ளது:

“செய்யுள் மொழியால் சீர்புனைந்து யாப்பின் அவ்வகை தானே அழகெனப்படுமே”

அழகு என்பது செய்யுள் உறுப்புகளில் ஒன்று.

செய்யுளுக்குரிய சொல்லால் சீரைப்புனைந்து

தொகுத்து வருவது அழகு என்பதே இதன் பொருளாகும்.

தமிழில் அழகியல் என்பதனை முருகியல் என்றும் அழைப்பர். முருகு எனும் சொல் கலித்தொகை, ஐங்குறுநூறு, திருமுருகாற்றுப்படை, மதுரைக்காஞ்சி, பட்டினப்பாலை, பரிபாடல், சிலப்பதிகாரம் போன்ற தொன்மை இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

இயற்கை வருணனையை நோக்காகக் கொண்ட முதல் ஆங்கிலக் கவிதை கி.பி. 1642இல் எழுதப்பட்டது.

சீனர்கள் இயற்கையின் பெருமையை 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே அறிந்திருந்தனர். சீன மொழியில் இயற்கையைக் கொண்டாடும் முதல்கவிதை கி.பி. 207இல் தோன்றியது.

ஆனால் தமிழ் நாகரிகம் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வையும் இயற்கைப் பின்புலம் கொண்ட கவிதைகளையும் தொல்காப்பிய காலத்திற்கு முன்னமேயே தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டது.

சங்கக் கவிதையில் தலைவி, தலைவன், தோழி,

செவிலி, நற்றாள் ஆகியோரின் நுண்ணிய மனவுணர்வுகளைப் படம்பிடித்துக் காட்ட இயற்கை பின்புலன் இன்றியமையாததாகிறது.

சங்க அகத்திணையின் காதல் மெய்யியல் இதனை அழகியலாக வெளிப்படுத்தும் ஓர் அற்புதமான பாடலொன்றினை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

தொடர்பற்ற இரு காதல் உள்ளங்கள் இணைகின்ற அற்புதத்தினை செம்புலப் பெயனீரார் குறுந்தொகை 40ஆம் பாடலில் உணர்ச்சி ததும்ப வெளிப்படுத்துகின்றார்.

யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ?

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்?

யானும் நீயும் எவ்வுழி அறிதும்?

செம்புலப் பெயல்நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே

(திணை - குறிஞ்சி)

அகத்திணையியல் கூறும் எழுதிணைப் பாகுபாடு, முதல், கரு உரியமைப்பு, களவியல், கற்பியல், பொருளியல் காட்டும் தலைமகன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், கண்டோர், கூத்தர், இளையோர், அவரது கூற்றுகள் பற்றிய விளக்கங்கள் இவையெல்லாம் சங்க கவிஞன் தெரிந்தெடுத்த அழகியல் அம்சங்கள்.

காதல் வயப்பட்ட தலைவன் அல்லது தலைவியின் உள்ளக்கிடக்கையை உள்ளவாறு படம்பிடித்துக் காட்டும் உளவியல் யதார்த்தம் (Psychological realism) சங்கக் கவிதைகளின் அளப்பெரிய வெற்றிக்குக் காரணமாகும்.

ஓளை, கபிலர், பரணர் போன்றவர்களெல்லாம் சுருங்கிய சொற்களில் இதனைச் சாதிப்பது அழகியல் வித்தையாகும்.

ஆங்கில இலக்கியங்களில் அழகியல் பற்றிப் பேசுவந்த ஆசிரியர், பின்வருமாறு பதிவு செய்து செல்கின்றார்.

வேர்ட்ஸ்வொர்த், ஷெல்லி, பைரன், கீட்ஸ் போன்றவர்கள் ஆங்கில இலக்கியத்தின் பொற்காலமாகக் கருதப்படும் “ரொமாண்டிக்” (Romantic: தன்னுணர்ச்சி) காலப்பகுதியின் கவிஞர்களாக கொண்டாடப்பட்டனர்.

பைரன் இறக்கும் போது வயது 36.

ஷெல்லி இறக்கும் போது வயது 26.

24 வயதே வாழ்ந்தவர் கீட்ஸ்.

இவர்கள் அற்ப ஆயுளில் கரைந்துப்போன அற்புதமான ஆங்கில தன்னுணர்ச்சிக் கவிஞர்கள்.

கீட்ஸிடம் இருந்து இன்னொரு கவிஞன் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது இந்த உணர்ச்சியைத் தான்.

எந்த நிலையிலும், எந்த இடத்திலும், எந்த வாழ்வியல் சூழலிலும், எதைப் பார்க்கினும், எது வந்து தாக்கினும், தான் கவிஞன் என்ற நிலைமறக்கலாகாது.

அவர் “ஒரு கவிஞனின் மரண சலனம்; (The Terror of Death) எழுதுகின்றார். உள்ளத்தை உருக்கும் உயிர்ப்புமிக்க கவிதை ஒன்றினை இனம்காட்டுகின்றார்.

“எனது பேனா எனது கற்பனை ஊற்றை

வற்றச் செய்யுமுன்னே

கொழுத்த தானியத்தை தரும்பு கொண்ட

களஞ்சியம் போலே

செழித்த நூல்களையெல்லாம்

அறிந்து சுவைக்கு முன்னே

நான் மறைவேனோ என்று அஞ்சுகிறேன்!

நட்சத்திர பருக்களை கொண்ட

இரவின் முகத்தையும்,

அதீத கற்பனையாய் தெரியும்

அடர்ந்த முகில்களையும் காணும்போது,

ஒரு மந்திரக்கையால்

அவற்றின் நிழல்களை வருடிப்பார்க்கும்

வாய்ப்பு கிட்டுமுன்

மாண்டு விடுவேனா என அஞ்சுகிறேன்!

கையில் சிக்காமல் பறந்தோடும் காலமே

உன்மேல் வசப்பட்ட என் காதலுக்கு,

உன் கடைக்கண் பார்வை

என்றென்றும் இனிக் கிடைக்காது என்பது

எனக்கு புரியும்போது

பரந்து விரிந்த இவ்வுலகின்

கரையில் நான் தனியே

நிற்கிறேன் - சிந்திக்கிறேன்

காதலும், புகழும் தனியத்தில் மூழ்கும் வரை.”

24 வயதில் மரணம் அவரை வெல்கின்றது. வார்த்தைகளில் பாசாங்கு கலக்காமல், சொற் சிலம்பம் ஆடாமல், தான் உணர்ந்ததை சுவைஞானம் உணர வேண்டும் என்ற உயரிய நோக்கில் காதலின் மெய்யியலை அழகியல் உணர்வுகளைக் கவிதைகளாகப் படைத்த கீட்ஸ், பெப்ரவரி 23, 1821 இல் மரணமடைகின்றார்.

சூரிய பார்வையும், நேரிய சிந்தனைகளும் பாரிய தேடலும், போரியற் குணங்களும் சேர்ந்து இவரை இத்தகையதொரு அரியநூலை ஆக்குவதற்கு துணை புரிந்திருக்கின்றன.

காலம் இன்னும் கடந்துவிடவில்லை. இது போன்ற இன்னும் பல ஆய்வு நூல்களை தமிழன்னை யின் திருப்பாதத்தில் இவர் சமர்ப்பிக்க வேண்டுகிறோம்!!

இத்தகைய மொழியாற்றலும் எழுத்துவளமும் கொண்ட இந்நூலாசிரியருக்கு வாழ்த்துக்களையும் பாராட்டுக்களையும் தெரிவித்துகொள்வதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றோம்!!

அரச சாகித்திய விருதுக்கு முன்னர் இந்நூலைப் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்ப பரிந்துரை செய்கின்றோம்!!

இத்தகைய அற்புதமான கட்டுரைகளை வழக்கள் ஏதுமின்றி (எழுத்து, சொல், பொருள்) பிரசுரம் செய்திருக்கும் ஈழத்தின் தலைசிறந்த சிற்றிதழ்களில் ஒன்றான ஜீவநதிக்கு எமது சிறப்பான பாராட்டுக்களையும் வாழ்த்துக்களையும் வழங்குவதில் பெருமைப் படுகின்றோம்.

ஜீவநதியின் ஆசிரியர் கலாமணி பரணீதரன் அவர்களின் மிகவும் சிறப்பான பணி என்றென்றும் போற்றுவதற்குரியது.

சந்ததி வாழ்த்தட்டும்!! தலைமுறை போற்றட்டும்!!

வெளியே புறப்படுவதற்குத் தயாரான நிலையில் வரதன் விறாந்தையில் நிற்கிறான். பத்து நிமிடம் தாமதமாகி அப்பா முருகையாவும் அம்மா பார்வதியும் விறாந்தைக்கு வருகின்றனர். அக்கா ஜனனி மாத்திரம் வெளிக்கிடப் பிந்துகிறாள். அவன் கைக் கடிக்காரத்தைப் பார்க்கிறான். நேரம் நான்கு மணி. வீட்டினுள்ளே நிற்கும் ஜனனிக்குக் கேட்குமாப் போல், “அக்கா... கெதியா வாங்கோ. இப்ப வெளிக்கிட்டால் தான் நேரம் சரியா வரும்” என்கிறான்.

மந்தள்

■ சிவ. ஆரூரன் ■

“ஏன் என்ன அவசரம்? அவையள் எங்களுக்காகக் கொஞ்ச நேரம் காத்துக் கொண்டிருந்தால் ஒண்டும் ஆகாது” என ஜனனியின் குரல் வெளி வருகின்றது. ஓரிரு நிமிடங்களில், “நாங்கள் முந்தி மாப்பிள்ளை பாக்கப் போகேக்கை எவளவு நேரம் காத்திருந்திருக்கிறம்” என்றபடி அவள் வெளியே வருகிறாள்.

“அது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும், அக்கா. நேரத்தை முதலில் மதிக்கோணும்” என்கிறான் வரதன்.

“சரி, சரி... அதெல்லாம் மதிக்கலாம். வெளிக்கிடு; நேரங்காணும்” என்றபடி அவள் மோட்டார்சைக்கிளின் அண்டையாகச் செல்கிறாள். வரதனுக்குச் சிரிப்பு வருகின்றது.

முருகையாவும் பார்வதியும் ஒரு மோட்டார் சைக்கிளிலும் வரதனும் ஜனனியும் இன்னொரு மோட்டார் சைக்கிளிலுமாக வீட்டை விட்டுப் புறப்படுகின்றனர்.

இன்று வரதனுக்குப் பெண் பார்க்கும் நாள். அவனுக்கு இப்போது அகவை முப்பத்தினான்கு. அவனைவிட ஜனனி நான்கு ஆண்டுகள் மூத்தவள். கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக ஜனனிக்கு வரன் பார்த்து, எல்லாம் தோதா அமைந்து சென்ற ஆண்டு தான் அவளுக்குத் திருமணம் நடை பெற்றது. அவளின் கணவன் கொழும்பில் பணிபுரிகிறான். இவ்வாண்டு வரதனுக்குப் பெண் பார்க்கும் படலம் ஆரம்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. அவனுக்குத் தோதாக சொந்தத்தில் பெண் அமையாமையால் தரகர் மூலம் அணுக வேண்டியிருந்தது. தரகர் கொண்டு வந்ததில் ஒரு சாதகம் பொருந்தியுள்ளதால், இன்று நல்லூர் ஆலய வீதியில் மாலை நான்கு முப்பதிற்குப் பெண் பார்ப்பது என முடிவாகியிருக்கிறது.

அவர்கள் நல்லூர் ஆலய வடக்கு வீதியை

அடைகின்றனர். தரகர் அவர்களைக் கண்டு நெருங்கி வந்து, “பொம்பிளை பகுதி தெற்கு வீதியில் நிக்கினம். நீங்கள் இதில் நில்லுங்கோ; அவையளைக் கூட்டிக் கொண்டு வாறன்” என்கிறார்.

“தேவையில்லை. நாங்கள் அங்கை வாறம்” என்கிறார் முருகையா

வரதன் தலைக்கவசத்தைக் கழற்றிக் கையில் வைத்துக் கொள்கின்றான். தலையோடு படிந்து கிடந்த சிகையை விரல்களால் கோதி நெகிழ்த்தி விடுகிறான். மீண்டும் மோட்டார்சைக்கிளின் கண்ணாடியைப் பார்த்து சிறிய சீப்பினால் தலைவாரிக் கொள்கிறான்.

“நல்லாத்தான் இருக்கு; வா.” ஜனனி குமிண் சிரிப்போடு கூறுகிறாள். அவன் மோட்டார்சைக்கிளை உருட்டியபடி செல்ல, அவன் அருகாக நடந்து வருகிறான். “உன்ர படிப்புக்கும் வடிவுக்கும் எவள் உன்னைவேண்டாம் எண்டு சொல்லப் போறாள்.” பெருமையாகச் சொல்கிறாள். அவன் சும்மா சிரித்து வைக்கிறான்.

அவர்கள் தெற்கு வீதிக்குத் திரும்பிய போது ஆள்கள் சிலர் குழுமி நிற்பதைக் காண்கின்றனர். தரகர் அவர்களை, “அப்பா, அம்மா, மாமா மற்றது பொம்பிளை” என அடையாளப்படுத்துகிறார். வரதன் முப்பது மீற்றருக்கு அப்பால் மோட்டார் சைக்கிளோடு நின்று கொள்கிறான். பெண்ணின் தந்தையும் முருகையாவும் சுமுகாக உரையாடுகின்றனர். பெண்ணின் தாயோடு பார்வதி சிரித்துப் பேசுகின்றார். வரதனிடம் சொல்லிக் கொண்டு ஜனனியும் அவர்களை நெருங்கிச் செல்கின்றாள். பெண் பிள்ளையோடு சம்பிரதாயமாகப்

பேசுகிறாள். அவளைக் கண்களால் அளக்கிறாள். வரதனுக்கோ தொலைவிலிருந்து பெண்பிள்ளையைப் பார்ப்பது திருப்தியாகவில்லை. பொறுமையோடு அமைதியாக நிற்கிறாள். ஜனனி அவனிடம் வந்து, “கிட்ட வந்து பாரன், தம்பி” என்கிறாள்.

“அப்பா அம்மா நிக்கினம். ஒரு மாதிரி இருக்குது.” சிரிக்கிறாள்.

“வா, சேந்து போவம்.” ஜனனியும் சிரிக்கிறாள். இருவரும் கூடிச் செல்கின்றனர். ஐந்து மீற்றர் இடை வெளிக்கு வந்த போது பெண்ணின் தாயார் அவனைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறார். மரியாதை நிமித்தம் அவனும் பல்லுத் தெரிந்தும் தெரியாமலும் சிரிக்கிறான். அவன் பெண்ணின் பக்கம் திரும்பிய போது அவள் அவனைப் பார்ப்பதைக் காண்கிறான். இருவரின் பார்வைகளும் சந்திக்கின்றன. ஒரு சில கணச் சந்திப்பு அது. பிறகு அவள் தாயைப் பார்க்கின்றாள். அவன் இப்போது அவளைச் சற்று நன்றாகவே கவனிக்கின்றான். புகைப்படத்தைப் பார்த்து மனதில் கணக்கிட்டு வைத்திருந்த அழகு அவனிடம் காணக்கிடைக்க வில்லை. இருவரும் மீண்டும் ஒருமுறை ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொள்கின்றனர். சிரிப்பைக் கூடப் பரிமாறாது மீண்டும் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்கின்றனர். அந்த ஊட்டில் ஜனனி பெண்பிள்ளையைத் ததன் கண்களால் அளந்தும் விடுகிறாள். 360 பாகை சுற்றுச் சோதனை செய்து விடுகிறாள்.

அவர்கள் விடை பெறுகின்றனர்.

மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறும் போது ஜனனி கேட்கிறாள்: “தம்பி, வடிவாப் பாத்தனியோ?”

“ஓம் அக்கா”

“போட்டோவுக்கும் நேருக்கும் சரியான வித்தியாசம், என்னடா?”

“வீட்டை போய்ப் பேசுவம், அக்கா.”

மோட்டார் சைக்கிளை உயிர்ப்பிக்கின்றான்.

வீடு வந்து சேர்ந்த போது மாலை மயங்கத் தொடங்கியிருக்கிறது. நால்வரும் கூடியிருந்து சென்று வந்த விடயம் குறித்துப் பேச வசதிப்படவில்லை. தத்தம் நாளாந்த கடமைகளில் ஈடுபடுகின்றனர்.

வரதனின் கைப்பேசி ஒலிக்கிறது. அவனின் நண்பன் ஜனகனின் பெயர் திரையில் விழுகின்றது. ஜனகன் நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகத் திருமணஞ் செய்துகொண்டவன். நான்கு பெண்களைப் பார்த்து நிராகரித்து ஐந்தாவதைத் திருமணஞ் செய்தவன். இன்று காலை வரதன் பெண்பார்க்கச் செல்லும் விடயத்தை அவனுக்குக் கூறியதும், “போய்ப்பார், மச்சான். குறைஞ்சது மூண்டு பொம்பிளையளாவது பார்க்க வேண்டிவரும். அதிலயும் ஒரு வித்தியாசமான சந்தோசம் இருக்குத்தான். அனுபவிச்சுப் பார்” என்று புன்னகையோடு கூறியிருந்தான். பெண் பார்த்தலில் கிடைக்கும் சுகானுபவத்தை அறிய வரதனும் ஆவலுற்றிருந்தான். ஆனால், இப்போது அதை அவன் சுகானுபவமாக நினைக்கவில்லை; துன்பியல் அனுபவ மாக உணர்கிறான்.

“மச்சான், பாத்து வந்தாச்சோ?” ஜனகன் கேட்கிறான்.

“ஓமடா.”

“பிடிச்சிருக்கோ?”

“தெரியேல்லை”

“என்னடா, தமிழ் சினிமாவில் ஹீரோமார் சொல்லுறது போல சொல்லுறாய்.”

“ம். ஹீரோமார் சொல்லும் போது விளங் கேல்லை. இப்ப எனக்கு விளங்குது. மச்சான் குழப்பத்தில இருக்கிறன். பிறகு கோல் பண்ணுறன்.” தொலை பேசியைக் கீழே வைத்தபோது பார்வதி வந்து, “தம்பி, ஃபோன் கதைச்ச முடிஞ்சால் அப்பா வரட்டாம்” என்கிறார்.

அவன் விறாந்தைக்கு வந்த போது முருகையா வும் ஜனனியும் அங்கிருந்து பேசிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவனைக் கண்டதும், “தம்பி, வா. வந்து கதிரையில இரு” என்கிறார் முருகையா.

அவன் அமராது, தூணோடு நிற்கிறான்.

“தம்பி, புறோக்கர் இப்ப கதைச்சவர். மகனின் முடிவுதான் எங்கட முடிவு; மகனோட கதைச்சிட்டுச் சொல்லுறன் எண்டன்” என்று பேச்சை முருகையா ஆரம்பித்து வைக்கிறார்.

ஜனனி குறுக்கிடுகிறாள்: “அப்பா... தம்பியின் ஸ்மாட்டுக்குப் பொம்பிளை காணாது. போட்டோ வுக்கும் நேருக்கும் சரியான வித்தியாசம். தலைமுடியும் குறைவு, அவ்வன்ற குரலும் ஒரு மாதிரி. எனக்கெண்டால் பிடிக்கேல்லை. வேறையாப்பம்.”

“ஓமுங்கோ” என்கிறார் பார்வதி. “பிள்ளை சொல்லுறது சரி. ஆனா, பொம்பிளை வடிவில்லை எண்டு என்னண்டு அவையளிட்டு வாயால சொல்லுறது? முகத்தைக் கோணலாக்குகிறார்.”

முருகையா கூறுகிறார்: “வெளிப்படையாச் சொல்லேலாது. எங்கட மகன் போல தானே அந்தப் பிள்ளையும் பிள்ளை லட்சணம் குறைவு எண்டு எப்பிடிப் பெற்றாருக்குச் சொல்லுறது? வேறையொரு சாத்திரி யாரிட்டக் காட்டினாங்கள்; அவர் பொருத்தம் காணாது எண்டார் எண்டு இரண்டு மூண்டு நாள் கழிச்சுச் சொன்னால் சரி.”

இப்போது வரதன் குறுக்கிடுகிறான்: “என்ன தான் நாகரிகமாச் சொன்னாலும் பொம்பிளை பாத்தபிறகு வேறே காரணம் சொன்னால் அவையளுக்கு விளங்கும்.”

பார்வதி கூறுகிறார்: “பலதைப் பாக்கிறதும், அதில ஒண்டைச் செய்யிறதும் வழமைதான். பொம் பளை பாக்கிறதும்; பிடிக்கேல்லை எண்டு சொல்லுறதும் ஊருலகத்தில் இருக்கிறது தான்.”

“எனக்கு என்ன சொல்லுறது எண்டு சொல்லத் தெரியேல்லை. ஒரு பெண்ணை கலியாணஞ் செய்யிற நோக்கோட போய் நேரில பாத்திட்டு வேண்டாம் எண்டு சொல்லுறது சரியில்லைப் போல தெரியுது, அம்மா.” என்கிறான் வரதன்.

“தம்பி, உனக்கு இந்தப் பொம்பிளையைத்தான் செய்யவேணும் எண்டு நிர்ப்பந்தம் இல்லையே.”

“அம்மா... என்னெண்டு நிர்ப்பந்தம் இல்லை எண்டு சொல்லுவியள்? அந்தப் பிள்ளை தன்னைத் திரு மணஞ் செய்யப்போறவர் எண்டு தானே என்னைப் பாத்திருக்கும்.”

இப்போது ஜனனி குறுக்கிடுகிறாள்: “அவ அப்பிடி நினைச்சிருக்க மாட்டா. இங்க பொம்பிளை யளுக்கு என்ன விருப்பு வெறுப்புக் கிடக்கு.

பொம்பிளையைப் பாக்க வேணும்; வா எண்டால் போய் நிக்க வேண்டியது தான். பிறகு மாப்பிளை பகுதி ஓம் எண்டால் சரிதானே. அது தானே நியதி. நானும் நாலுதரம் போய் நிண்டு வந்தனான்தானே. போட்டோ வில் முகமும், முன்பக்கமும் தானே தெரியும். அதனால் சைறப்பக்கம், பின்பக்கம் எல்லாத்தையும் சுத்திச்சுழண்டு பாத்து என்னை வேண்டாம் எண்டவை தான். எனக்குப் பழகிப் போனது போல அவவுக்கும் பழக்கம் இருக்கும். இல்லாட்டிப் பழகிக்கொள்ள வேண்டியதுதான். தம்பியா, மற்றது நேரில பாத்த பொம்பிளை எண்டு யோசிக்காதே. நீ யூனிவேசிறி போய் வந்தனீ. எத்தினை பேரைப் பாத்திருப்பாய். இதோ நீ கண்ணால பாத்த முதல் பொம்பிளை. ஏன் சங்கடப்படுகிறாய்?”

“அக்கா, பல பேரைப் பாக்கிறம் தான். ஆனா, இவவைத் திருமணஞ் செய்யிற நோக்கத்தோட போய்ப் பாத்தது. வேறதைன்மை இது. இவவும் பல ஆண்களைப் பாத்திருப்பா தான். ஆனா அந்த ஆண்களைப் பாத்த கோணத்தில என்னைப் பாக்கேல்லை. இப்பிடி நான் உணருறன். கற்பனை பண்ணிப் பாக்க ஒரு மாதிரி இருக்கு.”

முருகையா இடையிட்டு, “தம்பி சொல்லுறதுலயும் ஞாயம் இருக்கு” என்கிறார்.

வரதன் தொடர்கிறான்: “ஜனகன் ஒவ்வொரு முறையும் பொம்பிளை பாத்திட்டு வந்து புதினம் சொல்லும் போது எனக்கு நகைச்சுவையாத்தான் இருந்தது. ஆனா எனக்கு சொந்த அனுபவம் வரும் போது விசயம் வேறே மாதிரித் தெரியுது. கஸ்ரமாயிருக்கு.”

பார்வதி கூறுகிறார்: “பொம்பிளை பாத்துக் கலியாணஞ் செய்யிறது அந்தக் காலத்திலயிருந்து வந்த நடைமுறைதானே. கனக்க யோசிக்காதே, தம்பி.”

“அம்மா... பொம்பிளை பாக்கிறது திருமணஞ்செய்யிறது எண்டு சம்பவங்கள் தான் எப்பவுமே ஒரே மாதிரி. ஆனா சம்பந்தப்படும் நபர்கள் ஒரே மாதிரியா இருக்கமாட்டினம்.”

“அது சரி!” முருகையா ஏற்றுக் கொள்கிறார்.

ஜனனியும் அமைதியாகத் தலையசைக்கிறான்.

வரதன் தாயிடம் கூறுகிறான்: “அம்மா... நாங்கள் எங்கை போய்ப் பொம்பிளை பாத்தாலும் ஒரு குறையிருக்கும், எல்லாம் சரியா இருக்காது. குறையோட தான் ஏற்றுக்கொள்ள வேணும். சொந்த மச்சான் எண்டால் சிக்கலில்லை. அவளினர் நிறைகுறை பற்றி இப்பிடி இருந்து கதைக்க மாட்டம். இது,

தெரியாத பொம்பிளைதானே. அந்த அலட்சியத்தில தான் இவளவு கதை கதைக்கிறம். நீங்கள் என்ன சாட்டுச் சொன்னாலும் அவைக்கு விளங்கும் அந்தப்பிள்ளை உங்கட தம்பியினர் மகள் எண்டு நினைச்சப் பாருங்கோ; எல்லாம் பொருத்தம் போல தெரியும்.”

பார்வதி பதில் கூறவில்லை.

அவன் தொடர்கிறான்: “அக்காவை மூண்டு பேர் பாத்திட்டுத் திருமணஞ் செய்யேல்லை. அவங்களை கனவான்கள் எண்டு நீங்கள் மனதில நினைக்கிறீங்களோ? பொம்பிளையை உச்சியிலயிருந்து உள்ளங்கால் வரையும், 360 சுத்திப் பாத்திட்டு வேண்டாம் எண்டு சொல்லுறதுக்கு பெண் என்ன வியாபாரச்சரக்கோ?”

அங்கு சிறிது நேர அமைதி. பிறகு அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டு முருகையா கேட்கிறார்: “தம்பி, உன்ர நிலைப்பாடு என்ன? அதைச் சொல்லு.”

“அப்பா... சாதி, சமயம், சாத்திரம் இதுகள் தான் உங்கட பிரச்சனை. அதில எந்தக்குறையும் இல்லைத் தானே, அழகு, சோடிப்பொருத்தம், ஒண்டாச் சேந்து போறது அதுகள் என்ர பிரச்சனை. நான் அந்தப் பிள்ளையைப் பாத்திட்டு வேண்டாம் எண்டால் என்ர கனவான் தனம் கேள்விக்கு உட்படுத்தப்படும் எண்டு உணருறன். விருப் பமில்லை எண்டு சொல்ல முடியேல்லை. அதனால் விருப்பம்!”

முருகையா மகிழ்கிறார். தன் மகனை எண்ணிப் பெருமை கொள்கிறார். தரகருக்குத் தொலைபேசியில் முடிவைத் தெரிவிக்கிறார். தரகர் அதிர்ச்சிக்குரலில் மகிழ்வோடு பேசுகிறார்: “விருப்பமே! நல்லது. பொம்பிளை வீட்டுக்காறர் நம்பிக்கையில்லாமல் தான் இருக்கினம். இந்தப் பிள்ளையை முதலில் நாலுபேர் பாத்து வேண்டாம் எண்டவை. அதுக்கெல்லாம் நான் தான் புறோக்கரா நிண்டனான். அந்த நாலுபேரையும் விட உங்கட மகன் உண்மையில தரம் கூட. அதால தான் அவைக்கு நம்பிக்கை இல்லை. ஆனா, அது குணமான பிள்ளை. அந்தப் பிள்ளையினர் குணத்துக்கு இப்ப நல்ல மாப்பிள்ளை கிடைச்சிருக்கு. உங்கட மகன் கிடைக் கோணும் எண்டு இருந்ததால தான் என்னவோ முதல் பாத்த வரன் எல்லாம் தவறிப் போயிருக்குப்போல. சரி சேர், நான் இந்த நல்ல செய்தியை அவையளுக்கு உடன சொல்ல வேணும்...”

வரதன் இப்போது தெளிவாக இருக்கிறான். கைப்பேசியை எடுத்து ஜனகனின் இலக்கத்தை அழுத்துகிறான்.

கட்டக்கா(கூ)ட்டு முயல்கள்!

25 புகலிட அனுபவங்கள் பற்றிய சிறுகதைகளும் 2 குறுநாவல்களும் அடங்கிய தொகுதி “கட்டக்கா(கூ)ட்டு முயல்கள்”

ஆசிரியர் :
வ.ந. கிரிதூன்

விலை : 500.00

வெளியீடு : ஜீவநதி

நடிப்பதற்கும் வாசிப்பதற்கும் இனிமையான ஐந்து வானொலி நாடகங்களின் தொகுப்பாக “காட்டு நிரா”

ஆசிரியர்:
நா.யோகேந்திரநாதன்

விலை : 400.00

வெளியீடு : ஜீவநதி

நடராஜா சிறிரஞ்சன் : அகராதி பிடித்தவன் அல்லது பிரச்சினைகளை எதிர் கொண்டு சுயகணிப்பை உயர்த்தும் ஓர் அதிமானிட முன்மாதிரி

நா.நவராஜ்

யாழ்ப்பாணத்தமிழ்

அகராதி

Dictionary of Jaffna Tamil

தமிழ் தமிழ்

நடராஜா சிறிரஞ்சன்

புறநாடு

இரண்டாயிரத்துப் பதின்மூன்று மற்றும் பதினான்குகளில் நான் அறிஞர் ஆ.சபாரத்தினம் அவர்கள் வீட்டுக்குச் செல்லும் வேளைகளில், அநேகமாகச் சனி, ஞாயிறுகளில் ஆ.ச விற்குப் பக்கத்தில் ஒருவர் தலையணைகளைக் கதிரைக்கு முண்டுகொடுத்த படி அமர்ந்திருந்து புத்தகம் ஒன்றின் பிரதிகளை வைத்துத் திருத்தங்கள் செய்வதில் ஈடுபட்டிருப்பார். அவரை நடராஜா சிறிரஞ்சன் என்றும் சுங்கத்திணைக்களத்தில் பணியாற்றுபவர் என்றும் அவர் அகராதி ஒன்றினைத் தயாரிக்கின்றார் என்றும் அது தொடர்பான திருத்தங்களை மேற்கொள்வதற்காகக் கொழும்பில் இருந்து வந்து யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கி நின்று தன்னிடம் வந்திருக்கின்றார் என்றும் ஆ.ச எனக்கு அறிமுகம் செய்தார். நான் சிறு உரையாடலுடன் அவரைக் கடந்து சென்றேன். பின்னர் அவர் பற்றி விலாவாரியாக என்னுடன் உரையாடிய ஆ.ச அவர்கள், நடராஜா சிறிரஞ்சன் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் அகராதியை உருவாக்கப்படும் கஷ்டங்களையும் அவரது அர்பணிப்பான, பலன் எதிர்பாராத முயற்சியையும் பாராட்டியதோடு அவர் தனது தாயாரின் நினைவாகத் தொகுத்த “சிறுக்கச் சில கதைகள்” என்ற நினைவு வெளியீட்டின் பிரதிகள் இரண்டையும் எனக்குத் தந்தார்.

இன்று, நடராஜா சிறிரஞ்சன் தனது சுங்கத்திணைக்கள வேலைப்பளுக்களுக்கிடையில் கண்டு பிடித்த நேரத்தைப் பயன்படுத்தித் தொகுத்து, ஆ.சபாரத்தினம் அவர்களின் (மற்றொரு உதவியாளர் மயூரநாதன்) உதவியாகக் கொண்டு பல நூறு மணித்தியாலங்கள் அவருடன் செலவளித்து இருதலைகள் அவரைக் கொண்டு சரிபார்ப்பித்து தனது விடாமுயற்சியால் “பிடித்த” யாழ்ப்பாணத் தமிழ் அகராதிக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்திருக்கின்றது என்று அறிந்தபோது மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றது.

அகராதியியல் பற்றி அறிந்தவர் அல்ல நடராஜா சிறிரஞ்சன். எனினும் அவரால் அகராதிகளைச் சரியான முறையில் “பிடித்து” உருவாக்க முடிகின்றது. அது பின்னையார் பிடிக்கக் குரங்கானது போல அல்லாமல் அகராதியியல் அறிந்தவர்களும் பாராட்டும் விதத்தில் “பிடித்து” உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை, இவ்வகராதியின் வெளியீட்டுவிழா

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கைலாசபதி அரங்கில் நடைபெற்றபோது அதில் கலந்து கொண்டு பேசிய தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழக முனைவர் பெ.மாதையன் அவர்களின் உரை உறுதிப்படுத்தியிருந்தது. ஒரு குறிப்பிட்ட துறையில் ஆழங்காற்பட்டவர்கள் தான் அத்துறைக்குரியதை வகுத்தளித்து அதனைத் தூக்கி நிமிர்த்திப் பிடிப்பார்கள் என்றில்லை. நடராஜா சிறிரஞ்சன் அவர்கள் வணிகத்துறைசார்ந்து கற்றவர். தனது துறைசார்ந்து “பொருளாதார மேம்பாட்டுச் சிந்தனைகள்”, “புலம்பெயர்ந்தவர்களின் பொருளாதாரப் பங்களிப்புகள்” போன்ற நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். எனினும் அவர் இவ் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் அகராதியைப் “பிடித்து” உருவாக்க முன்னர் தனது துறைசார்ந்து “குணநிதி வணிகச் சொல் விளக்க அகராதி”யை உருவாக்கி வெளியிட்டதன் மூலம் தனது துறைக்கும் அப்பால் உள்ள இன்னொரு துறையாகிய அகராதியியலுக்குள் தனது காலடியை எடுத்து வைத்து, அக்கறையும் அர்ப்பணிப்பும் ஆர்வமும் விடாமுயற்சியும் இருந்தால் தனது துறைசாராத துறைகளிலும் சாதிக்கலாம் என்பதை எடுத்துக்காட்டும் ஒருவராக, (நடராஜா சிறிரஞ்சன்) நம்முன்னே இருக்கின்றார்.

அகராதியை உருவாக்குவது என்பது இலேசான காரியம் அல்ல. “மிகக் கொடிய குற்றவாளிகளைத் தூக்கில் போட்டோ அல்லது கடினமான வேலைகளைச் செய்யச் சொல்லியோ தண்டிக்க வேண்டாம். அவர்களை அகராதிகளைத் தொகுக்கச் சொல்லித் தீர்ப்பளிக்கலாம். ஏனென்றால் எல்லாத் துன்பங்களும் இப்பணியில் அடங்கியுள்ளன” என்ற ஜே.ஜே.ஸ்கேலிஜர் என்பாரது கூற்றுப்போல அது மிகக் கடினமானது. இது பற்றித்தான் போலும் வீரமாமுனிவரின் சதுர அகராதியில் “வீரமாமுனிவர் அருளிச்செய்த சதுர அகராதி” என்று போடப்பட்டிருக்கின்றது. அகராதிகளைக் கடவுள் போல “அருளிச்செய்ய” முடியுமே ஒழிய அதனை “பிடித்து” சரியான முறையில் உருவாக்க முடியாது. அப்படிப் “பிடித்து” உருவாக்கினால் அவர் “அருளிச்செய்த” கடவுளாகிவிடுகின்றார். (மருத்துவ அகராதி தந்த தஞ்சாவூர் சாம்பசிவம் பின்னையின் வரலாற்றையும் இவ்விடத்தில் நினைவு கூரலாம்.) இத்தகைய கடினமான வேலையில் நடராஜா சிறிரஞ்சன் அவர்கள் தன்னை இஷ்டப்பட்டு ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருப்பதானது,

பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டு அதனைத் தீர்த்துத் தனது சுயகணிப்பை உயர்த்திச் செல்ல விரும்பும் ஓர் அதிமானிட முன்மாதிரியாக அவரை வெளிக்காட்டி நிற்கின்றது. இதனால் “அகராதிப் பணியில் ஈடுபடுவதைக்காட்டிலும் அனுபவித்துச் செய்யத் தக்க மகிழ்ச்சியான அறிவுச் செயற்பாட்டை நான் அறியவில்லை. தினமும் வழக்கமாய்ச் சிறிய ஆனால் கவனத்தைக் கவர்கிற, ஆர்வமுட்டக் கூடிய புதுப்புதுச் சிக்கல்களால் ஒருவர் எதிர்கொள்ளப்படுவதும் நாளிறுதியில் மொத்தமாய்ச் சோர்வடைவதும் இயல்பாய் இருப்பினும் நானும் சில பணிகளை நிறைவேற்றுவதும் முழுப்பணியும் அதன் முழுமை நோக்கி முன்னேறுவதுமான எண்ணம் நிறைவை ஏற்படுத்துகிறது” என ஜே.ஆர்.கூபேட் கூறுவதைப் போல அகராதிப் பணி அவருக்குச் சுவைத்து விட்டது.

இச்சுவைநிலைப்பட்டு நின்று யாழ்ப்பாணத் தமிழ் அகராதியை 547 பக்கங்களில் அகரவரிசையில் - 423 சொற்களையும் ஆகாரவரிசையில் - 125 சொற்களையும் இகரவரிசையில் - 223 சொற்களையும் ஈகாரவரிசையில் - 28 சொற்களையும் உகரவரிசையில் - 187 சொற்களையும் ஊகாரவரிசையில் - 50 சொற்களையும் எகரவரிசையில் - 144 சொற்களையும் ஏகாரவரிசையில் - 61 சொற்களையும் ஐகாரவரிசையில் - 05 சொற்களையும் ஓகாரவரிசையில் - 99 சொற்களையும் ஔகாரவரிசையில் - 37 சொற்களையும் ககரவரிசையில் - 434 (விரிவாக்கிவிடப்படுகின்றது) சொற்களையும் என 6259 சொற்களையும் 95 சொற்களுக்கு விளக்கப்படங்களையும் கொண்டு குமரன் பதிப்பகத்தாரின் 840 ஆவது வெளியீடாக “உள்ளூரிலும் பல்வேறு நாடுகளிலும் தங்களின் முன்னைய வாழ்க்கை நிலையில் நின்றுப் பெருமளவுக்கு வேறுபட்ட வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இலட்சக்கணக்கான யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் தமது இயல்பான வாழ்வை மீள்தரிசனம் செய்ய உதவும் ஒரு கருவியாக” எம்முன்னே அவர் “பிடித்து” வைத்துள்ளார். தென்னிந்திய சினிமாவின் செல்வாக்குக் உட்பட்டு (கெத்து, கஸ்மாலம், ப்றோ, வைச்சுச் செய்திடுவன், கம்முன்னுகிட, ஆட்டையைப் போடு, பேமானி என்றவாறாகச்) “சினிமா மொழி பேசும்” எம் தமிழ்ச் சமூகம் குறிப்பாக “யாழ்ப்பாணச் சமூகம்” தனது “தமிழினை”ப் புரிந்து உணர்ந்து கொள்ள இது

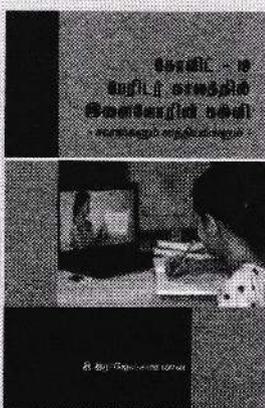
உதவட்டும்.

அகராதி உருவாக்கத்தின் ஆரம்பம் முதல் முடிவுவரையிலான செயற்பாட்டில் பல்வேறு பணிப்படிநிலைகளை அகராதியியல் அறிந்தவர்கள் வகுத்தனித்துள்ளனர். அவர்கள் பின்பற்றிய பணிப்படிநிலைகளையே நடராஜா சிறிரஞ்சனும் பெருமளவு கைக் கொண்டுள்ளார். இவரது அகராதி வெளியீட்டு விழாவில் உரையாற்றிய முனைவர் பெ.மாதையன் அவர்கள் தனது “அகராதியியல்” என்ற நூலில் அகராதி உருவாக்க வரலாறு (முதற்பதிப்பு, பக்கம் - 445) என்ற பகுதியில் குறிப்பிட்டிருக்கும் முன்னுரை, பயன்பாட்டாளர் குறிப்பு, மாதிரிப் பதிவு, பயன்பட்ட நூல் விபரம், உதவிய அறிஞர் பட்டியல், பதிப்புக்குழு, குறியீட்டு விளக்கம், இலக்கணக் கூறுவிளக்கம், சொற்பிறப்பு நெறிமுறை, வினைத்திரிபு விளக்கம் போன்ற பலபகுதிகளுக்கான தகவல்களைத் (பயன்பாட்டாளர் குறிப்பு தவிர) தனித்தனித் தலைப்புக்களாக பகுத்தனிக்காது தனது என்னுரையிலேயே தொகுத்துச்சுட்டலாக நடராஜா சிறிரஞ்சன் கொடுத்திருக்கின்றார்.

தனிமனித நிலையிலும் குழுநிலையிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்ற அகராதி தொகுத்தலைத் தனிமனித நிலை நின்றல் என்ற வகைப்பாட்டில் நின்று மேற்கொண்ட நடராஜா சிறிரஞ்சன் அவர்கள், தகைசார் பேராசிரியர் கலாநிதி. சி.பத்மநாதன் அவர்கள் தனது அணிந்துரையில் குறிப்பிடுவது போல “பல்கலைக்கழக மட்டத்திலுள்ள மொழியியல் விற்பன்னர்களாலும் இதுவரை செய்ய முடியாதவொன்றை.... குறிப்பிட்ட துறைகளிற் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்களாலும் செய்ய முடியாத பணியை... நிறுவனங்களினதோ பெருமக்களினதோ ஆதரவு ஏதுமின்றி தனது செலவிலும் தனியாகவும்... “செய்து முடித்திருக்கின்றார். அவர்பாராட்டப்பட வேண்டியவராகின்றார். “வினைத்திறன் தன்னொடு அறிவாற்றல் கொண்ட மனிதனோ இன்னும் பலதைச் செய்கிறான்”. நடராஜா சிறிரஞ்சன் இன்னும் செய்வார். “இலங்கைத் தமிழின் தனித்துவத்தை வெளிப்படுத்தும் இப் பேரகராதி” எமது கைகளில் தவழ்ந்து மனத்தை நிறைக்கட்டும். பரிசுகள் அவர் பாதங்களை முத்தமிட்டும்.

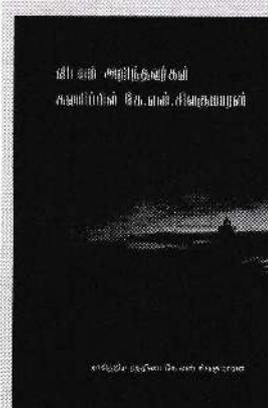
“முதுமை நிலை எய்திய நல்லுத்தோரே நீவிர.

பண்புடைமை கொண்டோரை அறிவுடையோராக்கும்.”

கொவிட் இடர்காலத்தில் கல்வி தொடர்பான கட்டுரைகளை தாங்கிய கட்டுரைத்தொகுதி “கொவிட் - 19 பேரிடர் காலத்தில் இளையோரின் கல்வி”

ஆசிரியர் :
கே. சீவகுமாரன்
விலை : 200.00
வெளியீடு : ஜீவந்தி

பிற எழுத்தாளர்களது கே. எஸ். சீவகுமாரன் பற்றிய விமர்சனங்களை தாங்கிய கட்டுரைத்தொகுதியாக “விடயம் அறிந்தவர்கள் கணியில் கே. எஸ். சீவகுமாரன்”

ஆசிரியர் :
கே. எஸ். சீவகுமாரன்
விலை : 200.00
வெளியீடு : ஜீவந்தி

இரவு நேர காவல் தொழிலாளி

தூக்கத்திற்காய் ஏங்கித்தவித்து
தூங்கவும் முடியாமல்
வலுக்கட்டாயமாக
விழி விரித்து, முகம் கழுவி
முழு நேர விழிப்பிற்காய்
வில்லங்கப்பட்டு
வாழ்வு வெறுத்து நிற்கின்றான்
இரவு நேர காவல் தொழிலாளி

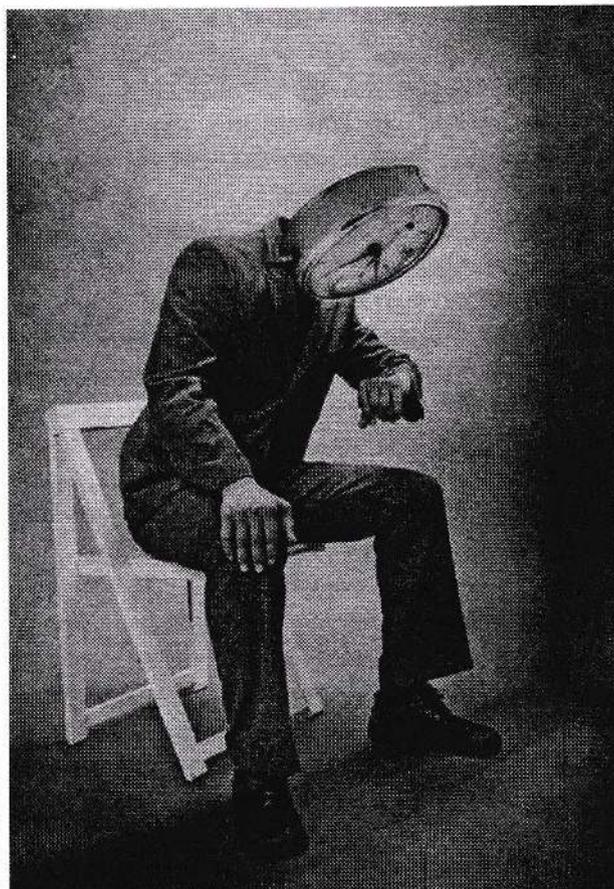
மேனேஜரிடம் திட்டு வாங்கியதும்
ஊழியர்களிடம் ஏச்சு வாங்கியதும்
இன்னும் மனம் விட்டுப் போகவில்லை
அதை மறக்க
தூக்கம் அவனுக்கு எட்டவுமில்லை

பொறுக்க முடியாமல் தூங்கியும்
விழித்தலுக்கு ஆதாரம் காட்ட
அலாரம் வைத்து
அலறி அடித்துக் கொண்டு எழும்பி
விழிகளை விரிக்கும் விடாமுயற்சியுடன்
கண் முன் தெரியாமல் விழுந்தெழும்பி
ஏன் தாயே பெற்றாய் எனக் கதறி
என்ன வாழ்வடா ஆண்டவா என சலித்து
அழுது புலம்பி தவண்டு தடுமாறிச் சென்று
பஞ்சிங் அடித்து
ஊதியத்தை குறைய விடாமல்
கைப்பிடிக்குள் இழுத்து வைத்து விட்டு
மறுபடியும் போய் தூங்குகின்றான்

அவன் கண்ணீரைத் துடைக்கவோ
அவன் கஷ்டத்தைத் தீர்க்கவோ
அவனுக்கு ஆறுதல் கூறவோ
அவனுக்கு கை கொடுக்கவோ
நான்கு சுவர் கொண்டு அடைபட்ட
அந்த நகர வாழ்விற்குள்
நாதியேதும் இல்லை

ஊர் முழுவதும் தூங்கிக் கொண்டிருக்கையில்
அவன் மட்டும் விழித்துக் கொண்டிருக்கின்றான்
மற்றவர்கள் எல்லாம் மனிதர்கள்
அவன் மட்டும் என்ன இயந்திரமா?
மேலதிகாரிகள் நிம்தியாக உறங்குகின்றனர்
அவன் கஷ்டப்பட்டு விழிப்பதனால் தான்
அந்நிறுவனமே பாதுகாப்பாக இயங்குகின்றது

இத்தனைக்கும்
மேலதிகாரிகளிடமிருந்து அவனுக்கு மதிப்புமில்லை
வாடிக்கையாளர்களிடமிருந்து அவனுக்கு

மரியாதையுமில்லை
உழைப்பிற்கேற்ற ஊதியமும் இல்லை
நிம்மதியான தொழிலும் இல்லை
உயிர் போகும் நிலையில்
உதவிக்கு உடன் யாரும் இல்லை
ஆயிரம் சொந்தங்கள் இருந்தும்
இரவு நேரத்தில் மட்டும்
அநாதையாகி விடுகின்றான்
இரவு நேர காவல் தொழிலாளி

ஆயிரம் சொந்தங்கள் இருந்தும்
இரவு நேரத்தில் மட்டும்
தனிமையில் மனநோயாளியாகி விடுகின்றான்
இரவு நேர காவல் தொழிலாளி

தூக்கம்,
ஒவ்வொரு இரவு நேர
காவல் தொழிலாளர்களினதும்
ஏக்கம்

- சிவகரன் விநோஜிதன்

குறுநாவல்

தாவடிக்காரர்கள்

■ க.சட்டநாதன்

10

ஊறி ஊறி வந்த இனிமையான ரசிப்பில் ஊறிக்கிடந்த சின்னம்மா, தன்னை மறந்த நிலையில், மணியத்தாரை நினைத்தபடியே இருந்தாள் லட்சுமி கதைத்து இரண்டு நாட்களில் மணியத்தாரைப் புதறவில், அடர்ந்து செழித்து வளர்ந்திருந்த மரவள்ளித் தோட்டத்தில் சந்தித்தாள்.

“இதென்ன பெட்ட உன்னை நிறம்... சூரியக் குஞ்சு போல நீ ஒரு ஜொலிப்பாய் இருக்கிற!”

மணியத்தார் அவளைத் திக்குமுக்காட வைத்தார். மூச்சுத் திணை வைத்த அவரது பேச்சு, அவரது உடல் வாசம் என எல்லாமே அவளைத் தொட்டளைந்ததும் அவள் நிதானமிழந்தாள்.

நெருங்கி வந்தவர் அவளது நாடியைத் தொட்டு முகத்தைத் தூக்கினார். அவள் கூச்சப்பட்டவளாய்க் கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

மெதுவாக அவளது உதடுகளை கைவிரல்களால் உரசியவர், அதில் முத்தமிடவும் செய்தார்.

திடுக்கிட்டு ஒதுங்கியவள் “இதல்லாம் வேண்டாமே... எனக்குப் பயமாக இருக்கு; ஏதாவது நடந்து விடுமோண்டு.”

“கொஞ்சினால் பிள்ளை உண்டாகி விடுமா என்ன...?”

அவர் சிரித்தார்.

இப்படித் தொடங்கித் தான் அது வரைக்கும் போயிடும்...

“அதெல்லாம் போகாது... என்றை ஆசையை இப்படித்தான் என்னாலை காட்ட முடியும்.” என்றார் அவளை இழுத்து அணைத்து, மீளவும் அழுத்தமாக முத்தமிட்டார்.

“மூச்சு முட்டுது வேண்டாம்...” குலுங்கியவள் அவரது மார்பைப் பலமாகப் பிடித்துத் தள்ளினாள். ஆனாலும் அவளால் அவரில் இருந்து விடுபட முடியவில்லை.

“உங்கடை ஆச்சி வாறா...!” என்று பொய்யாக ஏதோ சொன்னாள்.

திடுக்கிட்ட மணியத்தார் அவளை விட்டு விலகினார். அவள் அதைப் பயன்படுத்தியபடி மின்னல் ஒளிர்வது போல ஒரு துள்ளலுடன் அவரை விட்டு வேகமாக விலகிச் சென்றாள்.

அன்றைய தினம் அவள் விலகி ஓடினாலும் அவளால் அவரது நினைவுகளை ஓரங்கட்டிவிட முடியவில்லை. சதா சர்வகாலமும் அவரது ஆகிருதியும் அந்த நீண்ட கரங்களும், அகன்ற மார்பும், தீட்சண்யமான அந்தப் பார்வையும் நிழல் போலத் தொடர்ந்து அவளைத் திணறடித்தன.

மீளவும் அவள் அவரை மரவள்ளித்தோட்டத்தில் தான் சந்தித்தாள். சிறிது தயக்கம் நீங்கிய தான உணர்வுடன் அவரை அணுகிய அவள் சகலதையும் அவரது கால்களில் சமர்ப்பிக்கத் தயாராக இருந்தாள். இந்தத் துணிவு அவளை மிகவும் ஆச்சரியப்படுத்தியது.

அவளை மிகவும் நன்றாகவே புரிந்து கொண்ட அவர் “எதுக்கு இப்படி ஒரு அவசரம்...? நிதானமாக இரு பெட்ட...! ஒண்டை மட்டும் எனக்குப் பார்க்க வேணும்.” என்றவர், அவசர அவசரமாக அவளது மேற் சட்டையைத் தளர்த்தி அவற்றில் முத்தமிட்டவர் “இது... இது இப்போதைக்குப் போதும் பெட்ட...” என்று கூறினார்.

கூச்சம் ஏதுமில்லால் அவருடன் எப்படி, இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்ள முடிகிறது என்ற ஆச்சரியம் அவளைப் பாடாய்ப்படுத்தியது.

லட்சுமியிடம் சென்றவள் தனது அந்தரங்கங்களை அவருடன் பகிர்ந்து கொண்டாள் “அவர் உன்னை அண்ணர் நல்ல மனிசன்... என்றை பலவீனத்தை அவர் பயன்படுத்தேல்லை. என்னாலை முடியேல்லைப் பெட்ட... இதுக் கொரு விடிவை நீ காட்ட வேணும்...”

“ம்... ம்... கொஞ்சம் பொறு ஆச்சியிற்றை சந்தர்ப்பம் பார்த்துக் கதைக்கிறேன். உன்னை அப்பரிட்டையும் இது விஷயத்தைக் கதைக்க வேணும்,” கூறியவள்

அவளிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு சண்முகத்திடம் போனாள்.

விஷயம் அறிந்த சண்முகம் “இதென்ன கூத்தடி... நான் இதுக்கு என்ன செய்யேலும் அவசரப்படாமல் இருக்கிற மாதிரி நீதான் சின்னம்மாவைப் பார்த்துக் கொள்ள வேணும்”

புலவரிடம் எப்படியும் சண்முகம் கதைப்பான் என்ற நம்பிக்கையுடன் ஆச்சியைப்பார்ப்பதற்கு லட்சுமி கிளம்பினாள்.

ஆச்சி பனங்காய் தட்டி கழிபிழிந்து கொண்டிருந்தார். ஆச்சிக்கு அருகாக உட்கார்ந்து கொண்டவள் விஷயத்தை மெதுவாக ஆரம்பித்தாள்:

“பெரியண்ணருக்கு சின்னம்மாவில் விருப்பம் போல... அததான அவளைச் சுத்தித் சுத்தி வாறார்...”

“தறுதலை... அதுக்கு இதைவிடவேற என்ன வேலை தெரியும்... ஆன உழைப்புப் பிழைப்பு இல்ல... அவருக்குக் காதல், கல்யாணம் எல்லாம் தேவைப் படுகுதோ...?”

“இல்ல அண்ணன் சடங்கு முடிச்சால் பொறுப்பா நடக்கும்.”

“அதுக்கு நான் என்ன செய்யேலும், முடிஞ்சால் நான் இதைப் புலவற்றை காதில் போடிறன்... உன்ரை அப்பரிட்டை கதைச்சுப்பார்...!”

“சரி ஆச்சி நான் அப்பரிட்டை கதைக்கிறன். எதுக்கும் இது விஷயத்தை கருத்தில் வைச்சிரு. பாவம் அந்தப் பெட்ட சின்னம்மா.”

“போடி உன்ரை வேலையைப் பாத்துக் காண்டு. என்னடி பாவம், தங்கட மூப்பில வெளிக்கிட்டாச் செல்லா... தாங்களே முடிச்சுக் கொள்ள வேண்டியது தான். எங்களை ஏன் எதிர்பார்க்கினை...”

ஆச்சியின் கொதிநிலை கொஞ்சம் தணிந்தால் எல்லாம் தானா நடக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் அவள் விலகிச் சுந்தரத்தாரிடம் போனாள்.

11

புலவருக்குச் சின்னம்மாவை மணியத்தாருக்குத் தருவதற்கு விருப்பம் இல்லை. ஆச்சிட இது விஷயமாக அவரை அணுகிய போது அவரது பேச்சுத் திருப்தி தருவதாய் அமையவில்லை.

அவரது அபிப்பிராயம் எல்லாம் மணியத்தார் வேலை வெட்டியில்லாதவர். இப்பொழுதும் விதம் விதமாய்ப் பட்டங்கள் கட்டி விடுவதிலும் மாட்டுச் சவாரி செய்வதிலும் தான் லயித்துப் போய்க்கிடக்கிறார். தாட்டியான ஆம்பிளையா இருந்தும் இப்படியா பொறுப்பேதுமில்லாமல் இருப்பார்கள் என்ற ஆதங்கம் அவருக்கு.

ஆச்சி இது விஷயமா அரைகுறைப்பேச்சுடன் விட்டுவிட்டாள். லட்சுமி சுருண்டு போனாள். என்ன செய்வது ஏது செய்வதென்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. சின்னம்மாவை நினைத்துப் பரிதாபப்படுவதைத் தவிர வேறு எதையும் அவளால் செய்யமுடியவில்லை.

வீட்டுக்கு உள்ளாகக் கிடந்து, நீர்வார் கண் களுடன் சின்னம்மாள் அவலாதிப்படுவதை அவளால் தாள முடியவில்லை. ஆச்சியுடன் கதைக்காமல் இது விஷயமா அப்பருடன் கதைத்துப் பார்க்கலாமா என நினைத்துப் பார்த்தாள். அவரது சொல் அம்பலம் ஏறாது

என்றபயம் அவளுக்கு இருக்கவே செய்தது.

என்ன செய்வது என்று குழம்பியவள், சண்முகத்தை அணுகினாள். தனது துயரத்தை அவனுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் ஆர்வம் அவளுக்கு இருந்தது. சின்னம்மாளுக்கு ஏதாவது செய்ய வேணும் அது எப்பக்கத்தில் இருந்து வந்தாலும் எப்படி வந்தாலும் அதனை ஏற்றுச் செயல்பட அவள் விரும்பினாள்.

சண்முகத்தின் திட்டம் அவளைத்திடுக்கிட வைத்தது. அவள் குழம்பியபடி அவனையே பார்த்தபடி நின்றாள்:

“இருவருக்கும் விருப்பமெண்டால்... பெரிசு களைப் பொருட்படுத்தாமல் - வீட்டைவிட்டு ஓடிப்போய்த் தங்களது பாட்டைத் தாங்களே பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது தான்...!”

அவனது ஆலோசனை அதுவாகத்தான் இருந்தது.

“இப்படி ஒரு துணிவு அண்ணருக்கும் மச்சாளுக்கும் வருமா...?”

லட்சுமியால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை.

சண்முகம் தான் இது பற்றிப் பெரிய அண்ணரிடம் கதைக்க வேணும் என நினைத்தான். பெரியவருக்கு இது முறையானதாகத் தெரியவில்லை. விவாகப் பதிவு செய்தால் பரவாயில்லை என்பது அவரது அபிப்பிராயமாக இருந்தது. ஆனாலும் உடன்பாடான முடிவு எதனையும் அவர்களால் எடுக்க முடியவில்லை.

நொத்தீஸ் போட்டு விவாகப்பதிவு செய்து கொள்ள முடியும் என்பதை அறிந்த சண்முகம், ஏற்பாடுகள் அனைத்தையும் தானே முன்நின்று செய்தான். ஊரில் எதுவும் தெரியவேண்டாம் என்பதால் நல்லூர் விவாக பதிவுகாரர் சிவமுருகைச் சண்முகம் அணுகினான். அவரும் பச்சைக் கொடிகாட்டவே, ஆனி மாதம் முதலாம் நாள், உத்தரட்டாதி நட்சத்திரமும் ஷஷ்டி அமிர்த சித்தயோகம் பொருந்திய நாளில் பதிவை வைத்துக் கொள்ளத் தீர்மானித்தார்கள்.

காதும் காதும் வைத்தது போலத் தான் பதிவு நடந்தது. சாட்சிக் கையெழுத்தைச் சண்முகம் தான் வைத்தான்.

பதிவு நடந்து விட்டது தானே என்ற துணிவில் பெரியவரும் சின்னம்மாவும் சேர்ந்து வாழவில்லை. அவரவர் வீடுகளிலேயே இருவரும் தங்கினார்கள். உழைப்பு என்று எதுவும் இல்லாததால் உருப்படியாக ஏதாவது வேலை பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் பெரியவருக்கு இருந்தது. வங்களாவடியில், மூத்தையர்வளவில், சந்தியை ஒட்டி ஒரு பலசரக்குக் கடை போட்டார். அந்த முயற்சிக்குச் சண்முகத்தின் ஆதரவும் அவருக்கு இருந்தது. அண்ணனின் முயற்சி லட்சுமிக்கு மகிழ்ச்சி தருவதாய் இருந்தது. அண்ணையைப் பெருமையாக நினைத்துக் கொண்டாள்.

விவாகப்பதிவு நடந்த விஷயம் மெலிதாகக் கசியவே செய்தது. புலவரின் கோபம் கட்டு மீறிக் கடுங்கோபமாக மாறியது.

“உங்கடை மூப்புக்குச் செய்ய வேண்டியதை எல்லாம் செய்து போட்டு இஞ்சை என்ன அடுகிடை படுகிடை... அவனிட்ட போக வேண்டியது தான்...”

புலவர் எரிந்து விழுந்தது சின்னம்மாவை நடுங்க வைத்தது. அவள் லட்சுமியிடம் அழாக்குறையா முறையிட்டாள். மிகுந்த பரிதவிப்புடன் லட்சுமி வழங்கிய ஆலோசனைக்கு அமைவாக சின்னம்மா மணியத்தாரிடம்

தஞ்சம் அடைந்தாள். மணியத்தார் நொச்சிக்காட்டு பக்கமாக கொட்டு தறையில் ஒரு குடிசை போட்டு, அவளுடன் குடியேறினார். இவை எல்லாவற்றுக்கும் சண்முகமும் லட்சுமியும் அவர்களுக்குத் துணையாக இருந்தார்கள்.

அப்பரது பேச்சுத் தாளாமல் படியிறங்கிய சின்னம்மாவுக்கு பெரும் ஆறுதலாய் மணியத்தார் இருந்தார். ஆச்சியும் அவர்களைக் கண்டு கொள்ளாதது லட்சுமிக்கு பெரும் துயரம் தருவதாய் இருந்தது. சுந்தரத்தார் மட்டும் ஓரளவு அநுசரணையாக நடந்து கொண்டார். அப்பரின் இந்தக் செயல் லட்சுமிக்கு நிரம்பப் பிடித்திருந்தது. அண்ணரும் அண்ணியும் நிற்கதியாகி விடக் கூடாது என்ற தவிப்பு லட்சுமியை நிரந்தரமாய் வகுத்தியது.

12

மணியத்தாரும் சின்னம்மாவும் அரசனும் அரசியுமாக வாழ்ந்தார்கள். பல பற்றாக்குறைகள் இருந்த போதும் அவை அவர்களைப் பாதிக்கவில்லை.

அவர்களது அந்நியோன்னியமான தாம்பத்தியம் அவர்களுக்கு நன்முத்துப் போன்ற பெண்குழந்தையைத் தந்தது. புனிதம் எனப்பெயர் வைத்து அக்குழந்தையை அன்பு மீதார வளர்த்தார்கள்.

பூக்குவியலாய் மலர்ச்சி தந்த குழந்தை பெற்றவர்களுக்கு மட்டுல்ல உற்றம் சுற்றம் என்று எல்லாரையும் கவர்ந்து இழுத்தது. தூரவிலகி நின்ற புலவரும் ஆச்சியும் நெருங்கிவந்து, நேசம் பாராட்டினார்கள். அவர்களின் இரத்தத்தின் இரத்தமல்லவா அக்குழந்தை. பேர்த்தியின் மழலை அவர்களது செவிகளில் தேனாய் இனித்தது.

வளர்ந்து வந்த குழந்தை உரிய காலத்தில் பாடசாலையில் சேர்ந்தாள். சரஸ்வதியில் பயின்ற அவள் குழந்தைகள் மத்தியில் ஒளி உழிமும் நட்சத்திரமாகத் திகழ்ந்தாள்.

குழந்தையின் வளர்ச்சியில் அவளது அப்பா, சின்னையா, ஆசையய்யா, குஞ்சியப்பா என்று அனைவரும் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டதுடன் அவளில் உயிராக இருந்தார்கள் ஆச்சி, அப்பு, அம்மப்பா என்று கவன ஈர்ப்புக்கும் அவள் உட்பட்டாள். அவளது சின்ன மாமியுடன் ஒட்டிக் கொண்டு அலைந்த அவள் தனது முதல் ஆசிரியையாக அவளை ஏற்றுக்கொண்டாள். எல்லாருடைய செல்லப்பிள்ளையாகவும் தவக்கொழுந்தாகவும் அவள் வளர்ந்து வந்தாள்.

எட்டாம் வகுப்பு வரையில் சரஸ்வதியில் சுற்றவள் தனது உயர்தரக்கல்வியை மருதனார் மடத்தில் உள்ள இராமநாதன் கல்லூரியில் கற்றாள். சைவப்பிள்ளைகள் அதிக அளவுகற்கும் பாடசாலையாக அது இருந்தது. குஞ்சியையாவின் முயற்சியால் தான் அப்பாடசாலையில் சேர்ந்து கற்க முடிந்தது.

சாதாரணப் பரீட்சையில் சித்தி பெற்ற நிலையில் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் தமிழ் ஆசிரியையாகப் பயிற்சி பெறுவதற்கு விண்ணப்பித்தாள். கலாசாலையில் அவளுக்கு இடம் கிடைத்தது. கலாசாலையில் பேராசான் சுவாமிநாதரிடமும் - அவர் அங்கு அதிபராக அப்பொழுது இருந்தார் - பண்டிதர் சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களிடமும் கல்வி பயின்று, மகளிர் கல்லூரியான இந்து மகளிர் கல்லூரியில் பதவி ஏற்றுப் பணிபுரிந்தாள். அவளுக்கு

ஆசிரியத் தொழில் நிரம்பவும் பிடித்துப்போய் விட்டது. தமிழ் கற்பிப்பதில் தம் ஆசான்களின் வழி ரசனையுடன் செயற்பட்டாள்.

பொழுது போக்கு எதுவும் இல்லாததால் மணியத்தார் மனைவியுடன் இருத்தலையே பெரும் பொழுது போக்காகக் கொண்டார். அதன் பேறாக மேலும் ஆறு குழந்தைகளை சின்னம்மா பெற்றெடுத்தாள். மொத்தமும் ஏழு குழந்தைகள்; அதில் ஆறு பெண்கள். மூன்றாவது குழந்தை ஆண். சற்குணநாதன் அவனது பெயர்.

13

அந்தத் திருமணத்தை ஊரே கூடிக் கொண்டாயது. சண்முகம் லட்சுமியும் பூரித்துப் போனார்கள். புலவரும் ஆச்சியும் முழுமையான விருப்பத்துடன் திருமண ஏற்பாடுகளைப் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

குட்டித் தங்கை லட்சுமியின் திருமணத்துக்கு, துரை கூட கொழும்பில் இருந்து வந்திருந்தான். கை நிரம்பிய காசுடன் வந்த துரை, தங்கைக்கும் மைத்துனருக்கும் செய்ய வேண்டியது அனைத்தையும் மனக் கூச்சமோ தயக்கமோ இல்லாமல் செய்தான்.

மணியத்தாரும் ஓரளவு மன்னையுடன் இருந்த போதும் - சின்னம்மாவை சடங்கு செய்வதற்குத் தனக்கு உதவிய சண்முகத்தை மறவாதவராக இருந்தார். ஆனால் இரத்தினம் முன்னைய பிரம்படியின் வடு ஆறாதவனாய் மனதளவில் தகித்துக் கொண்டிருந்தான். தம்பி சீவகன் ஒதுங்கி இருந்தாலும் சண்முகத்தின் மீது இருந்த கறள் அவனுக்கு அறியாமலேயே இருந்தது.

இரத்தினமும் சீவகனும் திருமணவிழாவில் ஏனோ தானோ என்று தான் கலந்து கொண்டார்கள்.

விருந்தினர்கள் அனைவரும் வந்து போனதன் பின்னர் சண்முகம் லட்சுமியைத் தனியாகச் சந்தித்தான்.

கீழ் உதட்டைக் கடித்தபடி கண்களில் ஒரு வகைப் போதை வழிய அவள் அவனைப்பார்த்தாள். என்றுமில்லாத புதிய பார்வை இது என்று நினைத்தவன், அவளை அணுகினான்.

அவளது அழகு அவனைக் கொல்லாமல் கொன்றது. பதினேழுவயது கூட நிரம்பாத அந்தப் பிஞ்சுப் பெட்டையில் எல்லாமல் இருந்தது.

அழகிய படபடக்கும் கண்கள், வயதுக்கு மீறிச் சற்றுப் பெரிதாகத் தோற்றங் காட்டும் மார்பு, வழுவழு கழுத்து, முகத்தின் பொலிவு பாதங்களின் வெண்மை, சங்கு நிறத்துக்கு கொஞ்ச ரத்தமும் தசையும் பூசியது போன்ற நிறம் என்று எல்லாமே அவளை உன்மத்தம் கொள்ள வைத்தது. அவளைத் தரதர இழுத்துக் கொண்டு படுக்கை அறைப்பக்கம் சென்றான்.

“இப்ப வேண்டாம்... எல்லாச் சந்தடியும் அடங்கட்டும். அமைதியான சூழ்நிலைதான் இதுக்கெல்லாம் வேணும்!”

“எதுக்கு...?” அவனது கேள்வி அவளைச் சிறிது வெட்கப்பட வைத்தது.

“அட இதென்ன பாவனையா...?” நெஞ்சம் அலைப்புற நெருங்கி வரும் அவனைத் தடுக்க முடியாத வளாய் நின்றாள்.

நெருக்கங் கொண்டவன் அவளை ஆரத் தழுவி முத்தமிட்டான். அழுத்தமான அந்த முத்தத்தில் திணறியவள்: “இப்போதைக்கு இது போதுமடா...!” என்றாள்.

அவளது கூச்சமில்லாத பேச்சு அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது.

அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான் வெற்றி பெற்ற ஒரு தோரணை அவளது பார்வையில் இருந்தது. அதை அவன் ரசித்தான்.

சண்முகத்துக்கும் லட்சுமிக்கும் இடையில் அந்த ரசனை மிகுந்த தாம்பத்தியம் லபித்தது. அதனால் லட்சுமி கருவியிர்த்தாள் பதினெட்டு வயதிலேயே அது நடந்தது. அக மகிழ்ந்து போன சண்முகம் அவளை வாரி எடுத்து முத்தமாரி பொழிந்தான். பதினெட்டு வயதில் ஒருத்தி பிள்ளை பெறுவதா...? அந்த அதிசயம் அவளைப் பொறுத்தவரையில் நடைபெற்றது.

பிறந்த குழந்தை பவளமணிபோல இருந்ததால் மணிமேகலை எனப் பெயரிட்டனர். அவளை அடுத்து இரண்டு பெண் பிள்ளைகளும் - அவர்களை அடுத்து, முருகன் மீது அவள் பாரம் போட தொடர்ந்து நான்கு ஆண் குழந்தைகளையும் பெற்றாள்.

அவள் பிள்ளைப் பேறுகளின் போது ஆச்சியுடன் தான் போய்த்தங்குவாள். அது தான் ஆச்சிக்கும் அவளுக்கும் வசதியாக இருந்தது. சண்முகம் கூடவே சென்று தங்குவதற்குக் கூச்சப்பட்ட போதும் - அதனை அவனால் தவிர்ந்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

பொதுவாக அவனுக்கு ஆச்சி வீட்டில் போதிய மரியாதை கிடைப்பதில்லை. ஒரு சமயம் நடுவிராவில் அவன் படுத்துக்கிடந்தான். அப்பொழுது அங்கு வந்த இரத்தினம்:

“உவருக்கெல்லாம் தலையணை வேண்டிக் கிடக்கா...?”

கேலியாகப் பேசியபடி அவன் தலைக்குக் கீழாக இருந்த தலையணையை இழுத்தெடுத்தான்; எடுத்த வேகத்தில் சண்முகத்தின் தலை டங்கென தரையில் மோதியது. வந்த கோபத்தை அடக்கியவனாய் லட்சுமியைப் பார்த்தான்.

குரோதத்துடன் வந்த லட்சுமி இரத்தினத்தின் கையில் இருந்த தலையணையை இறாஞ்சி எடுத்து இவனிடம் தந்தாள்.

“இந்தகைய அவமானத்துடன் இந்த வீட்டில் இருப்பதா.” என்ற நினைவுகள் அவளை வருத்தின. அந்த வீடு பலவிதத்தில் கசப்பினைத் தருவதாகவே அவனுக்கு இருந்தது.

தாவடிப் பக்கம் தனது வீட்டுக்குப் போய் விட வேண்டும் என்ற எண்ணமே அவன் மனதில் மேலோங்கி இருந்தது.

14

இரத்தினம் மண்டைதீவுப்பக்கம் ஏதோ அலுவலாகப் போன பொழுது தான் அவன் தங்கையைக் கண்டான். போன அலுவல் முடியாததால் இராத்தங்கல் ஆகிவிட்டது. நண்பன் நடராசா வீட்டில் தான் தங்கினான். இரவுச்சாப்பாட்டை மட்டிக் குழம்புடனும் இறால் சொதியுடனும் தான் சாப்பிட்டான். உபசரித்த நண்பன், மட்டிக் குழம்பு வைத்தது தங்கை மங்கை தான் என்று கூறினான். குழம்பு வைத்த கரங்களையெடுத்து கொஞ்சவேண்டும் போலிருந்தது இரத்தினத்துக்கு. அந்த நெடுதுயர்ந்து வளர்ந்து அழகு சொரியும் பெண்ணை வீடு திரும்புவதற்கு முன்னர் ஒரு முறையாவது மீளவும் பார்த்து விட வேண்டும் என்ற துடிப்பு இரத்தினத்துக்கு இருந்தது.

காலை ஐந்து மணிக்கெல்லாம் விழிப்புக் கண்டவன், கிணற்றடியில் யாரோ குளிப்பது போலத் தெரியவே அப்பக்கம் போனான். பின்னிரவு நிலவொளியில் அரை நிர்வாணியாக மங்கை குளித்துக்கொண்டிருந்தாள். மெதுவாக நகர்ந்து கிணற்றடிப்பக்கம் போனவன்: ஆடை நெகிழ்ந்த நிலையில் அவளது மார்பகங்களைக் கண்டான். நாவறட்சி ஏற்பட, தொண்டையில் ஏதோ அடைப்பதான உணர்ச்சி அவனுக்கு. அவளுக்குக் கிட்டவாகச் சென்றான்:

“ஆச்சி நீ நல்லவடிவு... என்னைச் சடங்கு செய்யிறாயா...?” என்று கேட்டான்.

அவனைத் திரும்பிப் பார்த்த மங்கை புருகமுற்று அவனுக்குக் கிட்டவாக ஈரச்சேலையுடன் நகர்ந்து வந்து அவனை விழுங்கி விடுவது போலப் பார்த்தான். நடுக்க முற்ற அவன் அந்தப் பரதேவதையை சிரத்தையுடன் பார்த்தான். அவன் உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரை சுடரும் நெருப்பாய் அவனுக்குத் தெரிந்தான்.

அவளது கைகளை ஏந்தியவள், அவளை ஸ்பரிசித்த தோடு அமையாது அவளது முகத்தை நேரெதிராகப் பார்த்து:

“ம்...” சொன்னாள். எதுக்கும் அண்ணையிட்ட ஒருக்கால் கதையுங்கள்...!” என்றாள்.

கூறியவள் அங்கு நிற்காமல் விடு விடு என்று வீட்டுப்பக்கமாக நகர்ந்தாள்.

“இந்த அற்புதமான நெடிதுயர்ந்த பெண் அழகை ஆளப்போவது நானா...!”

அவனால் நம்பமுடியவில்லை. அங்கு நிற்பதற்கே ஓரளவு பயந்தவனாய் நடராசாவிடம் விடை பெற்று, அதிகாலையிலேயே முதல் பஸ்ஸைப் பிடித்து ஊர்வந்து சேர்ந்தான்.

அவன் ஊர்வந்த சில நாட்களுக்குள்ளாகவே நடராசா அவளது தாயாருடன் இரத்தினத்தின் ஆச்சியைப் சந்திப்பதற்கு வந்தான். ஆச்சிக்குப் பெண்ணைப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. தானும் சுந்தரத்தாரும் மண்டை தீவுப்பக்கம் வருவதாகச் சொன்னாள். சொன்னது போலச் சம்பந்தக் கலப்புக்கு மண்டைதீவுக்கு இருவரும் போனார்கள்.

மண்டைதீவில் மங்கையைக் கண்டதும் ஆச்சி மலைத்துப் போனாள்; சாட்சாதி பெருங்குளத்து முத்து மாரியின் அருட் பொலிவுடன் மங்கை இருப்பதைக் கண்டதும் இருபேச்சுப் பேசாமல் மங்கையை மசுள் இரத்தினத்துக்கு வரித்துக் கொள்ள அவள் விருப்பம் தெரிவித்தாள்.

மங்கைக்கும் இரத்தினத்துக்கும் ஆவணி மாசம் ஒரு நல்லசுபமுகூர்த்தத்தில் திருமணம் நடந்தது.

மணகள் சீதனமாகப் பத்தாயிரம் ரூபாய் கொண்டு வந்தாள். அப்பணம் பெரியதொகை என்பது ஆச்சிக்குத் தெரியும்.

பூரித் த மனதுடன் மருமகளை ஆச்சி அரவணைத்துக் கொண்டாள்.

15

துரைக்கும் சீவகனுக்கும் தான் இதுவரை திருமணம் ஆகவில்லை. அவர்களது திருமணம் நல்ல படியாக நடந்து விட வேண்டுமென்பதே ஆச்சியின் விருப்பமாக இருந்தது.

சிறாப்பர் ஆறுமுகத்தாரின் பெண்கள் மீது ஆச்சிக்கு கண்விழுந்தது. உறவினர், அத்துடன் வசதியான

குடும்பம். பெண்கள் இருவருமே படித்தவர்கள். உடுவில் மகளிர் கல்லூரியில் படித்த அவர்களைத் தனது பிள்ளைகளுக்குத் திருமணமாலை இட வைத்து விட வேண்டும் என்று ஒற்றைக் காலில் ஆச்சி நின்றார்.

பேச்சுக்காலை ஆச்சி தொடங்கவில்லை. முகத்தாரின் மனைவி கல்வீட்டுத் தங்கம்மா தான் சாடை மாதையாக ஆச்சியிடம் போட்டு வைத்தாள். அது அவ்வளவு சுழுவாக நடை பெற்றுவிடுமென்று ஆச்சி நினைக்கவில்லை.

ஆறுமுகத்தாரே வீடு தேடிவந்து ஆச்சியுடன் கதைத்தார். ஒப்புக்கு சுந்தரத்தாருடனும் பேச்சில் கலந்து கொண்டார்.

தனது படித்த பெண் கண்மணிக்கு துரை பொருத்தமில்லாதவனோ என ஒரு கணம் அவர் யோசித்தாலும் - துரை நல்ல உழைப்பாளி என்பதை உணர்ந்து கொண்டு தனது பெண்ணைத்தர இசைந்தார். அடுத்த பெண் கமலத்தை சீவனுக்கு மனைவிருப்பத்துடனேயே சடங்கு செய்து வைக்க அவருக்கு இசைவு இருந்தது. படித்த பையன் என்பதில் அவருக்குத் திருப்தி இருந்தது.

இருவரது திருமணத்தையும் ஆச்சியும் முகத்தாரும் நல்ல நாள் பார்த்து ஐப்பசி மாதம் ஒரு கனத்த மழைநாள் வைத்தார்கள்.

மழைசோ வென்று கொட்டிக் கொண்டிருந்த வேளை இரு பெண்களுக்கும் தாலிகழுத்தில் ஏறியது.

திருமணமான புதிதில் துரையும் சீவகனும் கந்தர்

மடத்தில் தான் இருந்தார்கள். சில காலம் செல்லக் கொட்டப்பெட்டி மூலையில் உள்ள கல்வீட்டில் - அவனது சீதனவீடு மனைவியுடன் சீவகன் குடிபுகுந்தான்.

கண்மணியும் துரையும் நிறைவாழ்வு வாழ்ந்தார்கள். கொழும்பில் அவனது முயற்சியால் செக்கடித் தெருவில் ஒரு புதிய கடைக்குச் சொந்தக்காரனாகிய துரை, என்னென்ன கெட்ட பழக்கங்கள் உண்டோ அத்தனையையும் தனதாக்கிக் கொண்டான். இதற்கெல்லாம் காரணம் அபரிமிதமான பண்புமுகமேயாகும். இவற்றுடன் அவன் குடிப்பழக்கத்துக்கும் அடிமையானான். இவற்றுடன் மருதானையில் ஒரு சிங்களப் பெண்ணையும் வைப்பாக வேறு வைத்துக் கொண்டான்.

அவனுடன் மணியத்தாரும் ஒட்டிக் கொண்டார். அதன் பின்னர் சண்முகமும் சேர்ந்து கொண்டான்.

சீவகனது வாழ்க்கை சீராக நடந்தது என்று சொல்லமுடியாத நிலை. அடிக்கடி நோய்வாய்ப்பட்டு படுக்கையில் புரண்ட மனைவியுடன் ஏனோ தானோ என்று தான் அவனது வாழ்க்கை கழிந்தது.

சீரில்லாத வாழ்க்கை அவர்கள் இருவரையும் சீரழித்தது. சீர் இல்லாத வாழ்க்கை என்றாலும் அவன் நிறைவுடனே வாழ்த்தலைப்பட்டான்.

தாவடிக்காரர்களான அவர்களது வாழ்க்கை பிள்ளைகுட்டிகளுடன் பொலிவு கொள்ளவே செய்தது.

தாவடி மண்ணின் மணத்துடனும் திரட்சியான செழுமையுடனும் அவர்களது வாழ்க்கை வளம் கண்டது. ●

எத்தனையோ திட்டங்களாம்
நெல்லுற்பத்தியைப் பெருக்க.

எந்தத் திட்டமும்
திசைக்கு வந்து சேரவில்லை.

அரிசியில் தன்னிறைவு
கானல் நீராகவே.

நெல்லுக்கு
நியாயமான விலையில்லை
வயலுக்கு
பசளை, நீர் இல்லை.

காபன் பசளை, இரசாயனப்
பசளையென
காலம் கடத்துகிறார்கள்.

குளங்களைப் பாழடையவிட்டு
விவசாயத்தையும் பாழாக்கி.....

எவரெவருடன்
என்னென்ன டீலோ!

வீதியிறங்கிப் போராடுகிறார்கள்
விவசாயிகளுமே.

கமத்தொழிலை கைவிடவும்
தயாராகி வருகிறார்கள்.

தன்னிறைவு ...?

விவசாயிகளும் நுகர்வோரும்
அடிபட்டுக் கிடக்கிறார்கள்.
முதலாளிமாரும் இடைத்தரர்களும்
இடையில் புகுந்து அடிக்கிறார்கள்.

சிறிய அரிசி ஆலைகள்
பெரும் சவாலில்.
பெரும் ஆலை உரிமையாளர்கள்
கொடிகட்டிப் பறக்கிறார்கள்.

அரிசி -
குறிப்பிட்ட சிலரை
அரசிகளாக்கிவிட்டது
பெரும்பாலானோரை
ஆண்டுகளாக்கிவிட்டது!

அரிசி மாபியாவில்
அரசியலுக்கும் பங்கா!
அரிசி விலையைத் தீர்மானிப்பது
முதலாளிமாரென்றால்
அரசாங்கம் ஒன்றெதற்கு?

பராக்கிரமபாகு காலத்தில்

கள்ளாலி அஷ்டமம்ஸ்

அரிசியெற்றுமதி செய்த நாடு
அக்கிரமபாகுகளின்
கரங்களில் சிக்கி
படும் பாடு...

அரிசி இறக்குமதியென்றால்
அதற்கும் டொலர் தேடி
ஓட வேண்டுமே!

அரிசியில் தன்னிறைவில்லாத
அரசியல் தன்னிறைவுமில்லாத
அனாதை நாடு...

தன்னிலை மறந்தவர்களிடம்
தன்னிறைவை எதிர்பார்க்கலாமா?

அநாதரவான நிலையில்
விவசாயிகள்
ஆகாயத்தை தொடும்
அரிசி விலை
ஆதாயத்தையே நோக்காகக் கொண்ட
முதலாளிமார்
கையறு நிலையில்
அரசாங்கம் ...

அரிசியில் தன்னிறைவு
தென்படும் தூரத்திலில்லை!

பேசும் இதயங்கள்

1) ஜீவநதியின் 155 ஆவது இதழில் பக்கம் 03 இல் பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா அவர்களின் மீயறிகை தொடர்பான கட்டுரையை வாசிக்கக்கிடைத்தது.

"அறிதல் பற்றிய அறிதலே" மீயறிகை என ஒருவரியில் பேராசிரியர் மிகச் சுருக்கமாக மீயறிகையின் இயங்கு விதிப்பை அல்லது பிரயோக வழியைப் பற்றி இங்கு குறிப்பிடுகின்றார்.

புனைவுகளின் மீதான விமர்சனப் பணிகளுக்கு மீயறிகை இன்றியமையாததொரு விடயமாக அமைந்து விடுகின்றது. ஏனெனில் தற்காலத்தில் புனைவுகளின் மீது மேற்கொள்ளப்படும் பெரும்பாலான விமர்சனங்கள் வெறும் வாசக மனப்பதிவு வாதங்களாக அமைந்து விடுவதைக் காண்கின்றோம். விஞ்ஞான ரீதியான விமர்சனக் மதிப்பீடுகளின்றிய இவ்வகையான வாசக மனப்பதிவு வாதங்களைக் களைந்தெறிவதற்கு மீயறிகை இன்றியமையாதாக அமைகின்றது.

விமர்சனம் என்பதனை "அறிதல் பற்றிய அறிவு" என வரையறுக்கலாம். இங்கு அறிதல் என்பது விமர்சகனால் தன்னுள்ளே விமர்சனம் தொடர்பாக உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் நிபுணத்துவத் தன்மையைக் கருதுகின்றோம். இந் நிபுணத்துவத்தன்மையைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு விமர்சகன் தன் அறிதற் செயற்பாட்டை இடைவிடாது மேற்கொள்கின்றான்.

இங்கு அறிதல் என்பது இரண்டு வகையாக விமர்சகனுக்குக் கிடைக்கும் ஏதுக்களுண்டு.

முதலாவதாக அறிதற் செயற்பாடானது அக அறிதல் செயற்பாடாக அமைகின்றது.

தொடர்ந்தேச்சையான வாசிப்புச் செயற்பாடு அக அறிதலின் அடிப்படையாகும். உதாரணமாக சிறுகதைப் புனைவொன்றினை விமர்சிக்கத் தகுதியாகும் ஒருவரை மனதிற்கொள்வோம். அவர் முதலில் பல்வேறுபட்ட சிறுகதைகளை வாசித்தவராக இருப்பதுடன் தான் வாசித்தவற்றுள் உண்மையான சிறுகதை வகுதிக்குள் வருபவை எவை என்பதை உய்த்தறியும் முதலாற்றலைத் தன்னுள் வளர்த்துக் கொள்கின்றான். இம் முதலாற்றலின் பின் அடுத்த படிநிலையில் தேர்ந்த வாசிப்பிற்கு அவன் தயாராகி விடுகின்றான்.

தேர்ந்த வாசிப்பின் போது சமகால வாசிப்பானுவதத்தில் அவன் சஞ்சரிப்பதோடு மட்டும் நின்று விடாமல் தன் நிகழ்காலத்திலிருந்து பின்னோக்கிப் பயணித்து சமகாலத்திற்கு முந்தைய ஒவ்வொரு காலத்திலும் புனைவானது எவ்வாறு உருப்பெற்றுள்ளது என்பது பற்றியும் அப்பயணத்தின் போது புனைவு எவ்வாறு மெருகூட்டப் பட்டுள்ளது என்பதைப் பற்றியும் அவனால் தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இச்செயல்முறை அக அறிதலின் முதிர்ச்சியை விமர்சகனுக்கு வழங்கியிருக்கும்.

அறிதலின் அடுத்த படிநிலையாகப் புற அறிதல் அமைகின்றது. இவ்வகை அறிதலானது ஏற்கனவே நிகழ்த்தப்பட்ட ஆய்வுகள், கட்டுரைகள் போன்ற தகைசார் எழுத்துக்கள் ஊடாக விமர்சகனை வந்தடைகின்றன.

ஏற்கனவே அக அறிதலின் ஊடாகத் திரட்டப்பட்டுள்ள அறிவின் மீது ஒன்றில் மேலதிக உறுதிப்படுத்தலாகவோ அன்றோல் கேள்விகளையும் சந்தேகங்களையும் எழுப்பும் விடயமாகப் புற அறிதல் அமைகின்றது.

புற அறிதலால் எழுப்பப்படும் கேள்விகளுக்கு அக அறிதல் போதுமானதும் திருப்திகரமானதுமான பதில்களை வழங்காத போது விமர்சகன் மற்றுமொரு புற அறிதல் சாதனமாக தகைசார் வல்லுனர்களைத் தேடிபுரையாடித் தன் கேள்விகளுக்கு விடைகாணத் தலைப்படுகின்றான்.

இப்போதுதான் அறிதல் பற்றிய அறிவு அவனுக்கு வசப்படத்

தொடங்குகின்றது. இவ் அறிதல் பற்றிய அறிவுடன் தன் முன் படைக்கப்படும் புனைவு பற்றிய உற்றுணர்வு அற்றவனாக (உற்றுணர்வு புனைவின் மீதான ஆசாபாசங்கள் அற்ற நிலை) அப்புனைவை அறிய முனைகின்றான். அவ்வாறு அறிய முனைதலே மீயறிகையாக அறிதல் பற்றிய அறிதல்- ஆக உருப்பெறுகின்றது.

இவ்வாறு உருவகிக்கும் நிலையில் விமர்சகன் தன் அறிவுக் கண்கொண்டு புனைவின் மீது விஞ்ஞானப் பிரயோகங்களை மேற்கொண்டு தன் முடிவுகளைச் சான்றுப்படுத்த முயல்வான்.

பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான் அவர்கள் விமர்சனம் மதிப்பீட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்றும் விஞ்ஞானபூர்வமான விவரணத்தை அடிப்படையாகக் கொள்ளாத மனப்பதிவு ரீதியிலான மதிப்பீடு அதிக குறைபாடுடையதாக இருக்கும் என்றும் தெரிவித்திருப்பதை இங்கு கருத்திற்கொள்ள வேண்டும்.

எனவே விஞ்ஞானபூர்வமான மதிப்பீடானது "அறிதல் பற்றிய அறிவின்" ஊடாக "அறிதல் பற்றிய அறிதல்" ஆன மீயறிகைச் செயற்பாட்டில் சாத்தியமாகின்றது.

- "மாயன்"

கலாநிதி இ.சிறீஞானேஸ்வரன்

2) ஆசிரியர், ஜீவநதி

அ. யேசுராசா சிறப்பிதழ் (ஆகஸ்ட் 2021) படித்தேன். அ. யேசுராசா என்னும் பல்பரிமாண ஆளுமையைப் பற்றிய விபரங்களை வெளிக்கொணர முயன்றுள்ளீர்கள். வெறுமனே பாராட்டுக் கட்டுரைகளாக இல்லாது அ. யேசுராசா அவர்களின் பல்வேறு பணிகளை ஆதார பூர்வமாக வெளிக்கொண்டு வரமுயன்றமை பாராட்டுக்குரியது.

இந்த இதழில் ஜீவநதி ஆசிரியாரால் எழுதப்பட்ட "எழுத்து கலை இலக்கிய உலகில் ஒளிரும் ஒரு நட்சத்திரம் அ. யேசுராசா" என்ற கட்டுரையில் "... தேவமுருந்தன்...போன்ற பலரின் நூல்களின் செம்மையிலும் சரவைப் பார்ப்பதிலும் உதவியிருக்கிறார்." என்ற வரி வருகிறது.

உண்மையில் அ. யேசுராசா அவர்கள் எனது "கண்ணீரி ஊடாடே தெரியும் வீதி" என்ற நூலின் செம்மையிலும் சரவை பார்ப்பதிலும் மட்டுமல்ல பல்வேறு வழிகளிலும் அவர் எனக்கு உதவியிருக்கிறார் என்பதை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இத்தொகுதியில் உள்ள "மரநாய்கள்" என்ற கதையை எழுதியதன் பின்னர் 15 ஆண்டுகளாக நான் கதைகள் எதையுமே எழுதியிருக்கவில்லை. வாசிப்பதில் மட்டுமே ஈடுபாடு கொண்டிருந்த என்னால் அவரின் தொடர்பால் மட்டுமே இத்தொகுதியில் உள்ளடங்கிய ஏனைய கதைகளையும் வேறு சில கதைகளையும் எழுத முடிந்தது. "வழிகாட்டிகள்" என்ற கதையை எழுதி அவரின் கருத்தினை அறிவதற்காக அனுப்பி வைத்திருந்தேன். இக்கதை குறித்த அவரின் பாராட்டுக்களும் நேர்மையான விமர்சனங்களும் என்னை எழுதத் தூண்டியதெனலாம். தொடர்ந்து நான் எழுதிய சிறுகதைகள் அனைத்தையும் வாசித்து கருத்துரைத்தார். எனது சிறுகதைத் தொகுதி காலச்சுவடு பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டு இலங்கை அரசு இலக்கிய விருதையும் வடக்கு மாகாண விருதையும் பெற்றது. கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் இடம்பெற்ற இந்த நூலின் வெளியீட்டு விழாவுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வந்து கலந்து சிறப்பித்திருந்தார்.

அவருடனான நேரடியான, தொலைபேசியூடான உரையாடல்கள் எனக்கு மிகுந்த பயன்மிக்கவை. அவர்தான் வாசித்த நல்ல நூல்களின் பெயர்களை அறிந்து குறிப்பிடுவது எனது வாசிப்பை நெறிப்படுத்தியதெனலாம். பல நல்ல மொழி பெயர்ப்பு நூல்களின் பெயர்களை இவரின் மூலமே அறிந்துள்ளேன். மேலும் இலகுவில் புத்தகசாலைகளில் கிடைக்காத பல நல்ல நூல்களை எனக்காக வாங்கி வைத்திருப்பார். இலக்கிய உலகில் உள்ள பலர் இவரின் மூலமாகவே எனக்கு அறிமுகமாயினர்.

அ. யேசுராசா அவர்களின் தொடர்பு எனக்குக் கிடைத்திரா விட்டால் எனது முதல் சிறுகதையுடன் இலக்கிய உலகில் இருந்து ஒதுங்கியிருந்திருப்பேன் என நம்புகிறேன்.

- தேவமுருந்தன் (கொழும்பு - 06)

DIGITAL Printing

**365 DAYS
OPEN**

**DIGITAL
FLEX
PRINTING**

**BANNERS | X BANNERS | HOARDINGS | DEALER BOARDS |
STICKER PRINTS | FABRIC PRINTS | REFLECTIVE FLEX & ETC...**

**MATHI
COLOURS**

NO. 10, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA.
TEL : 021 222 9285
E-mail : mathicolours@gmail.com

**CUSTOMER CARE
077 722 2259**